

Tiểu Nha Đầu ! Em Không Thể Chạy Trốn Định Mệnh

Contents

Tiểu Nha Đầu ! Em Không Thể Chạy Trốn Định Mệnh	1
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Xin Lỗi Các Độc Giả	11
7. Chương 5	11
8. Chương 6	13
9. Chương 7	14
10. Chương 8	17
11. Chương 9	19
12. Chương 10	21
13. Chương 11	23
14. Chương 12	25
15. Chương 13	27
16. Chương 14	28
17. Chương 15	30
18. Chương 16	32
19. Chương 17	34
20. Chương 18	35
21. Chương 19	37
22. Chương 20	39
23. Chương 21	41
24. Chương 22	42
25. Chương 23	44
26. Chương 24	46
27. Chương 25	48
28. Chương 26	51
29. Chương 27	53
30. Chương 28	55
31. Chương 29	57
32. Chương 30	59
33. Chương 31	61
34. Chương 32 (end)	63
35. Ngoại Truyện	68
36. Ngoại Truyện 2	69

Tiểu Nha Đầu ! Em Không Thể Chạy Trốn Định Mệnh

Giới thiệu

Ôi trời ơi!! Rắc rối rồi đây. Chỉ vì muốn cứu người anh trai song sinh thoát phải kiếp nô lệ mà nó - E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-nha-dau-em-khong-the-chay-tron-dinh-menh>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

. Bạch Quý Nhi (17t) : Là con gái út của Bạch gia, từ nhỏ đã được cưng như trứng, húng như hương hoa. Đã không biết bao lần cùng anh trai thân yêu tung hoành đại náo Bạch gia. Tính cách cực bướng và ghét những người nói dối, không nghe lời...

.Hoàng Minh Khánh (17t): Là cậu ấm của tập đoàn đá quý lớn nhất nhì Châu Á. Tính cách tàn nhẫn và lạnh lùng. Ghét những thứ phiền phức và không cần thiết. Đối với anh người không làm được việc là vô dụng. Bạn thân của anh hai nó...

.Bạch Quý Phàm (17t) : Anh song sinh của nó. Con trai trưởng của Bạch gia. Tính cách không sợ trời không sợ đất, tiểu quý y hết nhỏ em nó. Từ lúc khai sinh ánh mặt trời không biết đã bao lần bại hoại Bạch gia. Tiếp tay đẩy nhỏ em yêu dấu của nó vào miệng cọp. Thân với Minh Khánh.

.Lý Thiên Nhã (20t) : Tài xế riêng của Bạch gia. Từ nhỏ đã luôn ở bên nó và cực yêu thương nó. Ấm áp và dịu dàng, luôn xoa dịu trái tim nó mỗi khi nó buồn...

.Tịnh Tử Duyên (17t) : Là hôn thê của Minh Khánh. Người đẹp vì son phấn, cạo trên mặt ra là cả tỉ lớp phấn. Nói chung là xấu và không đẹp. Con gái rượu của chủ tịch Tịnh - bạn thân của ba Minh Khánh...

.Chu Vũ Cường (17t) : Bạn cùng nhóm với Minh Khánh và Quý Phàm. Một playboy chính hiệu. Đẹp trai là sở trường, tán gái là sở thích. Vừa là bạn thân vừa là tình địch của Minh Khánh

.....

2. Chương 1

Chương 1:

Bạch Quý Nhi - Con gái út Bạch gia hiện đang đi du học 2 năm ở Anh...Thế mà lạ a...Chỉ mới hai tháng là cô nàng đã hốt hải chạy về nước, trên mặt không giấu nổi vẻ lo lắng, không biết rằng đã xảy ra chuyện chi???

-Alo!! Anh Thiên Nhã!! Anh mau cho người ra đón em ở sân bay được không ạ?? Nhanh giùm em!! Em gấp lắm rồi!!

-...

-Vâng! Khoảng 15 phút nữa ạ!! Em cảm ơn...

Quý Nhi lòng ngổn ngang không yên a!! Không biết Phàm ca ca sao rồi!!

.
.
.Quay lại 5 tiếng trước...

...riing...riing...riing...riing...

Đến khi tiếng chuông điện thoại của nó vang lên lần thứ n, nó mới chịu bắt máy, giọng ngái ngủ... Đây là phong cách của một quý tiểu thư a??

-Tên chết bầm nhà ngươi ở xó nào mà dám phá giấc ngủ ngàn vàng của bốn cô nương?? Ngươi có biết ta chỉ vừa mới "chợp mắt" được 9 tiếng đồng hồ không a??- vừa nói, nó nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh bàn...

-Nhi Nhi nha đầu!! Mới hai tháng không gặp em đã quên luôn soái ca này luôn rồi sao?? Nghe đến hai chữ soái ca, nó giật mình quên cả ngủ... khẽ dụi mắt rồi nhìn vào màn hình chiếc điện thoại yêu quý. Dòng chữ " PHẠM CA NGỔ " hiện lên đập thẳng vào mắt nó cùng với hình nền danh bạ... Nó nghiêng răng ken két rồi định tay một phát đập nát chiếc điện thoại đời mới...

-Nhi Nhi?? Em có nghe không a??

-Vâng!! Em đang nghe!! Chỉ hơi thắc mắc thằng nào con nào cài hình nền danh bạ của soái ca "đập chai iu vầu" của em mà trông nó chẳng khác gì một con lợn...!!- nó cười xòa...

Vâng!! Soái ca "đập chai iu vầu" của nó chính là Bạch Quý Phàm - con trai trưởng của Bạch gia, đồng thời là anh trai song sinh của nó, cả hai đều 17t và "song sinh" có nghĩa là cả hai đều đã ở bên nhau từ thuở khai sinh nhìn ánh mặt trời...Hai tháng trước ba mẹ nó chuyển nó sang Anh du học với cái lí do hết sức là củ chuối..." Anh em song sinh nhà Bạch gia tung hoành đại náo công ty Bạch Kiêm làm lỗ mất hợp đồng hàng tỉ..." Hai anh em nhà này từ nhỏ đã song kiếm đủ trò, ai cũng không quản nổi, nhất là cái trò cả hai tráo quần áo làm chẳng ai biết ai thật ai giả... Khi Quý Nhi chuyển đi, cả tập đoàn Bạch Kiêm liền...thở phào nhẹ nhõm... .

-Em nói như vậy khác nào là chửi chính mình chứ Nhi Nhi nha đầu!!...À mà.. -Quý Phàm ngáp ngừng...

-Chuyện gì vậy soái ca ca?? -... -Này!! Soái ca!!-nó lo lắng

-...Nhi Nhi!! Em về nước khoảng ba tháng được không?? Nghe giọng Quý Phàm thoáng buồn...

-...Chi vậy ca ca?? Em còn chưa học xong mà!!...

-Anh...Anh...Anh không còn sống được bao lâu nữa Nhi Nhi!! Bác sĩ nói anh bị ung thư não!!...-Giọng anh nói như sắp khóc...

-...Lần này nó im lặng... tim đập mạnh hơn, máu dồn lên não...-Anh...Anh đừng đùa em!! Giọng nó run rẩy

-Nhi Nhi!! Anh muốn ở bên em những giây phút cuối cùng trong cuộc đời!! Khụ..Khụ- Quý Phàm ho nhẹ...

-Ca ca!! Ca ca đợi em, em sẽ về ngay với anh...!! Nó cúp máy, phóng như bay ra khỏi nhà và bắt xe đến sân bay...Nó nào biết bên kia đầu dây, một giọng cười man rợ nổi lên, khiến cho da gà, da vịt, da heo của các người làm trong biệt thự thay nhau dựng cờ khởi nghĩa...Mày bị anh mày lừa rồi con ạ!!...

. . . Nó đứng ở sân bay đợi anh Thiên Nhã - tài xế nhà nó gần 20 phút mà chẳng thấy bóng dáng tăm hơi chiếc xe đâu....Nó sốt ruột...

//BINH//....//BỐP//

Tiếng bình bốp thoảng thoảng vang lên, lọt vào tai nó... Giờ nó mới chú ý tới đám đông xôn xao nó ở đằng xa... Tò mò là một tính xấu, nhưng không tò mò đâu phải là người!! Chẹp chẹp... Nó gật đầu tán dương cái suy nghĩ trong đầu nó rồi phút chốc chân vụt bay tới đám người ở đằng xa... . .

-Tao nói mày tránh xa tao ra!!

-Mày...thằng khốn, trả bạn gái lại cho tao...

Yo!! Hóa ra là đánh ghen...Trước mặt nó là một chàng trai cao to dữ dằn cùng với một chàng trai mang vẻ đẹp của một lãng tử...

-Ôi chào!! Người gì mà đẹp trai nghiêng thành đổ rác..á nhầm, đổ nước thế này...

- Trước mặt nó, một chàng trai cao chừng 1m80 với mái tóc đen nhánh, gương mặt trái xoan với đôi mắt sắc tím ánh lên một vẻ lạnh lùng khó tả...Sóng mũi cao với nước da còn trắng hơn cả con gái...

-Anh ta có phải là con trai không nhỉ??? Đẹp còn hơn cả con gái nữa a!! Chẹp!! Chắc là giới tính thứ ba rồi...

.

-Tiểu thư!! Tôi tìm tiểu thư mãi!!- Từ đằng xa, Thiên Nhã vẫy tay gọi tôi ới!! Tốt nhất là tôi không nên dính vào anh chàng kia thì hơn...Bây giờ tôi lo cho Phàm ca ca hơn tất cả mọi thứ, cầu trời anh vẫn bình yên.

.

.

.

Nó đập cửa xông thẳng vào phòng anh nó mà chẳng thèm nhìn lại cái cửa một lần, cái cửa phòng chia tay bức tường về với mẹ đất mà nó không cảm động cho sự hi sinh oanh liệt của cái cửa... Nó tái mặt...

-Soái ca ca!! Anh sao thế này?? Sao anh lại nằm liệt giường như vậy?? huhuhu??? Anh đừng chết!! Hãy ở lại với em soái ca ới!!

-Khụ...khụ!! Nhi Nhi nha đầu!! Em về rồi sao??

-Vâng!! Em đây mà!! Nó cầm tay Quý Phàm lo lắng...

Cả đám người làm ai cũng lắc đầu ngao ngán với cặp song sinh này... đây quả là một vở kịch hay... Nhìn cảnh mây mưa suốt suốt thế kia họ biết sớm muộn gì cũng có chuyện...

-Nhi Nhi!! Trước khi chết anh muốn Nhi Nhi làm giúp cho anh một việc!!

-Phàm ca ca!! Đó là việc gì?? Nhi Nhi có chết cũng không từ!! Giúp ca ca hoàn thành tâm nguyện cuối cùng là sinh mệnh của Nhi Nhi...-Nó ngẩn lẹ...

-Thật không Nhi Nhi?? Anh nó mừng như mở cờ trong bụng...

-Thật!! Em xin thề... Nó ngân ngân cầm chặt bàn tay Quý Phàm...

-Huraaaaaaa!!!! Quý Phàm hét lên... Làm nó ngạc nhiên muốn bật cả người ra sau....

-Ph..Phàm ca ca???!! Nó ngơ ngác..''Chẳng phải vài phút trước soái ca còn cơn đau nước ồm hay sao mà giờ lại nhảy tưng tưng như thằng điên thế này?? Hay là do quá sốc với số phận của mình nên anh ấy hóa điên??''

-Tiểu nha đầu!! Em bị anh mày lừa rồi!!!

3. Chương 2

Chương 2 :

-Lừa?? Lừa gì cơ ạ?? - nó ngơ ngác nhìn thẳng anh của nó trông đến mà phát tội...

-Haha!! Em không được nuốt lời đâu nhé nha đầu... Quý Phàm cười ha hả...

-Anh giỡn mặt với bà đấy hả?? Đừng có điên!! Nằm xuống! -Nó hét...

-Nhi Nhi à!! Cái mặt em ngố quá đi mất!! Làm sao anh có thể chết sớm như thế!! Anh chết sớm là phí của trời đấy em ạ!!

Lời nói của Quý Phàm như dội thẳng gáo nước lạnh vào mặt nó. Nói như thế...chẳng lẽ...chẳng lẽ... -Anh không bị bệnh??...

-Đúng thế!! Haha!! Đời anh còn dài, chết là mất hết một đời trai em a!!

Nghĩa là... nghĩa là nãy giờ nước mắt của nó bỏ ra là vì cái gì?? Vì một tên anh trai quá đáng của nó mà bỏ phí... Thậm chí là nó không hề mang bất cứ một bộ quần áo nữa mà ra thẳng sân bay bay về đây... 5 tiếng ngồi trên máy bay mà nó tưởng chừng như ngồi trên đồng lửa, lòng thấp thỏm không yên... thế mà...

-Yahh!! Soái ca!! Nó hẳn học lửa giận, hận không thể một tay xông vào bóp chết gương mặt đang cười ha hả hạ nhục mình, chỉ hận tại sao mình quá ngu...

-Nhi Nhi nha đầu! Tha lỗi cho soái ca này nhé!! Anh cũng vì bất đắc dĩ mà thôi...

-Vì cái gì hả?? Vì cái gì mà anh hành hạ em như vậy?? Nó giận, tựa hồ muốn khóc...

-Thật ra thì.....

.
. .

-Không!! Biến ra ngoài!! Không đời nào!!- Nó hét tán loạn, xua đuổi Quý Phàm không thương không tiếc...

-Yah!! Em thấy chết mà không cứu sao?? Đừng ném nữa... Quý Phàm vừa đánh vừa xoa, vừa van xin vừa né hết lỵ đĩa và quần áo mà nó ném vào người...

-Cái gì thấy chết mà không cứu chứ?? Chính anh đẩy em vào chỗ chết thì đúng...

Giờ thì nó mới biết soái ca kêu nó về không phải là nhớ hay quan tâm nó mà là để... thế mạng...!! Soái ca nó có hai vị bằng hữu, họ đã chơi cá cược vào trận đua xe đường phố vào 2 tuần trước và rốt cuộc là... soái ca nó thua... Với điều kiện không mấy thân thiện, một trong hai vị bằng hữu đáng bấm đỏ đã cho ra một hình phạt... “Quý Phàm ca phải lao động không lương trong vòng ba tháng tại nhà của hắn...” và tại sao nó lại ở đây?? Đương nhiên là để thế mạng chứ chi nữa...

-Nhi Nhi ngoan!! Cứu anh lần này đi!! Chúng ta cũng đã tráo đổi bao lần và có ai nhận ra đâu!! - Soái ca nó an ủi

-Nhưng những lần đó khác, lần này soái ca mang em ra treo giải cơ mà!! Nó bực...

-Thôi mà!! Bằng hữu anh rất đẹp trai a!! Không để em bị thiệt thòi đâu...

-Rất tiếc em bị bệnh mù màu, không biết ai đẹp ai xấu đâu!! Nó châm chọc...nhưng thấy vẻ thất vọng của soái ca nó, nó cũng chạnh lòng ít nhiều...-Vậy bù lại em được gì?? Nó thở dài chào cờ thua với anh nó... Thấy vậy, anh nó mừng như mở cờ...

-Gì cũng được!! Bất cứ thứ gì em muốn anh đều sẽ cho em!! -Quý Phàm mừng ngán lệ...

-Được!! Nhưng mà em chẳng quen biết vị bằng hữu của ca ca, làm sao mà giúp a!!

-Hahaha!! Nha đầu Nhi chẳng phải lo!! Anh đã gọi vị bằng hữu của anh đến “thăm bệnh”, nó sẽ đến sớm thôi!!...-Anh nó cười khoe chiếc răng khểnh duyên dáng làm nó muốn một phát đập bàn tay vào cho rụng hết nguyên hàm...-Ai da Nhi Nhi!! Công nhận là em rất thương anh ha, nếu ở đó một ngày chắc anh sẽ chết mất chứ nói gì đến một tháng...

-Yahh!! Ngậm miệng lại trước khi em nện vào mặt anh đấy!!- nó bực dọc hét lên...

.....tiếng....toang...

-Ai da da!! Xuống ra mắt ông chủ kìa em gái cưng!! - Quý Phàm cười trêu...

Nó cùng Quý Phàm đi xuống...“Chu choa mẹ đất cha trời ơi!! Mới nhìn thấy tấm lưng thôi mà nó đã thấy lưng lih ngàn sao rồi, quả là hotboy ak”///...

-Ngậm mồm lại Nhi Nhi!! Ruồi bay vào làm tổ trong miệng em đấy!! - Quý Phàm chép miệng...

.

- Mời cậu Minh Khánh vào trong! Thiếu gia và tiểu thư nhà chúng tôi đang chờ!! - Lão quản gia cuối đầu cung kính...

-Hn?? Tiểu thư là vị nào?? - Cậu vừa đi vào vừa nhướn mày thắc mắc...không lẽ quen với nó mà nó đã có bạn gái trước mình a??...

-Bạch tiểu thư chúng tôi là em gái song sinh của thiếu gia ạ!! - Quản gia nói đều đều...

- Hn!!

.

-Quý Phàm!! Nghe nói cậu bệnh??

-Đương nhiên rồi!! Hà hà!! Tổ sốt tới 40 độ luôn đấy!! Thương tổ chưa!! - Quý Phàm cười cười...

-Hn!! Có khi cậu bệnh điên cũng nên!! Tôi sẽ đưa cậu đi tổng quát rồi một tay cho cậu vô bệnh viện quốc tế cho những người bị tâm thần giai đoạn cuối...

-Ai da!! Phũ thế!! - Anh nó nhăn nhó mặt mày, bạn anh thật nhẫn tâm ah!!

-Hn ? Nghe nói em gái cậu đến?-Mặt cậu vô cảm nói...

-Cậu cứ ‘Hn’ hoài thế ah!! Chờ chút để tớ gọi cho!!...-Quý Phàm tỏ vẻ hơi bất đồng rồi đây...-Nhi Nhi nha đầu!! Xuống gặp bạn hữu anh này!!

Nó bước ra khỏi cửa gặp người 90 độ chào vị bằng hữu kia rồi ngược lên...

-Xin chào! Tôi là Bạch ..AAAAAAAAAAAA...-Tàn nhăn đại nhân!!-Nó hét lớn, là người nó đã gặp ở sân bay đây mà, đúng là oan gia ngõ hẹp a...

-Phụt!! Ahahahaha!! ‘Tàn nhăn đại nhân’ - Quý Phàm cười lăn cười bò...-...Quả thật rất ‘Minh Khánh’ a!! hahaha...-...Ấy mà soái ca của chúng ta không để ý rằng mặt người đối diện đã đen một nửa...

-Nhìn gương mặt cũng khá giống Quý Phàm!! Quả là song sinh!! Nhưng phải chăng tôi đã gặp vị tiểu thư đây mà lại thất lễ gọi tôi ‘Tàn nhăn đại nhân’...

Nghe vậy, Quý Phàm cũng chỉnh lại tư thế...-Đúng đó nha đầu!! Em đã từng gặp Minh Khánh rồi à?

-Vâng!! Vừa mới nãy gặp anh ta ở sân bay, anh ta đã đánh một người có thể không còn khả năng phát triển não giống đây ca ca à!!-Nó liếc mắt sang cậu...

-Ay da!! Thật là tàn nhẫn đấy bằng hữu!! - Quý Phàm hòa theo nó châm thêm...Ấy mà mặt của Minh khánh thường ngày đã tối nay còn đen hơn, phán một câu xanh rờn vào mặt anh em nó...

-Thô bỉ!!

Quý Phàm thấy vậy cũng biết là mình đùa hơi quá!! Nụ cười chưa kịp phun ra đã nuốt lại hết vào trong!! Không nên đụng tới anh ta khi giận!! Kẻo sau này anh ta hành hạ Nhi Nhi thì chết!! Nhưng Nhi Nhi đâu lo cho bản thân mình trong tương lai, chỉ lo trước mắt đang có một thằng khốn gọi nó là cái gì í nhỉ??

- Thô bỉ?? Anh dám lấy tư cách gì mà nói tôi như thế?? - nó tức giận nổi cả gân xanh gân đỏ...

-Nhi Nhi!! Bình tĩnh đi em!! - Quý Phàm cố kiềm chế nó trong vô vọng...

-Cô chỉ là cô nhóc con mặt búng ra sữa, nếu tôi tàn nhẫn thì ngay tại đây đã bóp chết con nhỏ không biết điều như cô rồi! Nha đầu thối!! - mặt anh vẫn lặn như tờ, vô cảm từ từ phun ra những câu chữ xuyên thấu tâm can nó...

4. Chương 3

-Yahhhh!! Tên khốn nhà anh dám nói như thế à!! Xí, bồn cô nương không thèm chấp loại suốt ngày bám chân bố mẹ xin tiền. - nó nói giọng khinh thường...

Lần này cậu nói thật à muốn một phát đá tung con nhỏ xác láo này bay sang tận bên kia Trái Đất... Cậu suốt ngày học với học, thời gian rảnh thì giúp bố tiếp quản tập đoàn, vậy mà nó lại nói cậu ăn bám. Thật là nhục nhã, nhục nhã a!!

-Nha đầu thối!! Nếu như không nể mặt bằng hữu ở đây là tôi đã một tay bóp chết cô rồi!! -Mặt cậu vô cảm lạnh lùng, tưởng chừng như cả căn phòng toán là hàn khí do cậu thoát ra. Không khí lúc này đây tưởng chừng như căng thẳng đến ngạt thở....Ấn tượng đầu tiên quả thật là cực kì tồi tệ...

-Quý Phàm!! Ngày mai chuẩn bị quần áo sang nhà tôi. Còn về cô, tôi sẽ không dễ dàng để yên đâu. - nói rồi cậu quay mặt bỏ đi. Để lại Quý Phàm mặt cắt không còn chút máu... ‘Nha đầu Nhi!! Em gián tiếp hại bản thân rồi a’...

.
. .
.

-Yahh!! Soái ca à! Em đổi ý rồi..

-Cái gì?? Đổi ý? Em muốn giết anh à?? -Quý Phàm cái mặt thộn ra trông đần hết chỗ nói...

-Anh không thấy tên khốn vừa nãy lăng mạ anh em ta thế nào à? Tên đó em dùng ngàn dao băm nát cũng không hả giận... - vừa nói nó nghiêng răng ken két...

-Đã giúp thì giúp cho trót!! Chả thà em chỉ giả trai qua nhà hần lau dọn sơ sơ một chút thui mà!! Còn việc học bên Anh thì ca ca sẽ giúp em hoàn thành một cách suất sắc...

-Phàm ca!! Anh vừa nôn ra câu gì thế?? Có cần em dứt lại cho anh không?? -mặt nó hầm hầm. Gì mà ‘giả trai’, gì mà ‘lau dọn’. Nó nấu một gói mì tôm còn không xong, huống chi là...

Anh nó thờ dài, đây quả là cực hình a!! Nha đầu bé bỏng của anh không chịu giúp anh chẳng khác nào là... cầm một con dao đâm anh mấy nhát.... -Nhi Nhi!! Trước tiên là em đổi cách xưng hô với Minh Khánh đi a!! Kéo cậu ta phát giác thì khổ...-anh nó đổi chủ đề...

-Hừ!! Tên khốn...

-Không được

-Tên chết tiệt

-Không

-Tủ lạnh

-Không được

-Tàn nhẫn đ...

- K-H-Ô-N-G....-Quý Phàm nhấn mạnh. Tại sao Quý Nhi có thể dễ dàng nôn ra cả đồng biệt danh như vậy??- Em thương anh thì giúp anh đi...

-Soái ca ca!! Không phải em không thương anh mà không không tài nào ưa nổi cái tên tủ lạnh di động đó, chỉ cần nhìn mặt cậu ta là em đã muốn sút một phát vào cái mặt dê của hần rồi soái ca ạ!! -nó nhăn nhó...

-Chẹp!! Minh Khánh bảnh trai vậy mà em còn chê! Còn nói cậu ta là ‘dê’ à?? Nhi Nhi quả là đặc biệt a!! Cũng may là Nhi Nhi thông minh mới phù hợp với Minh Khánh, cậu ta chúa ghét những người vô dụng...

-Vô dụng?? -nó như vừa nghe ra điều gì đó thú vị lắm...-Ahahahahaha...

Quý Phàm dường như đang còn “say giấc mộng”, nghe tới giọng cười man rợ làm gà bay chó sủa liền quay ngoắt qua Quý Nhi nhìn thộn cả mắt...

-Soái ca!! Anh yên tâm!! Nhất định em sẽ làm cho cậu ta nôn ra câu “Tôi không cần cậu nữa” mới thôi!! Ahahaha!!

-Chẹp!! Minh Khánh, cậu gặp phải đối thủ rồi...-Quý Phàm lắc đầu...

.
. .

Sáng khi chỉ mới 5h00, các người làm còn chưa rời khỏi giường thì hai vị thiếu gia tiểu thư đã lén la lén lút làm trò gì đó. Chỉ biết là khi hai tiểu quý này bắt tay hợp tác thì chắc chắn sẽ có trò gì đó ... 99,9% không được bình thường...

-Này!! Bộ tóc giả đặt lệch rồi kìa...

-Búi cao chút coi, nhìn không giống con gái gì hết...

-Nè!! Mặc cái váy vô đàng hoàng...

-Caravat mà cũng không biết thắt a??

-Anh nói cái gì?? Sao anh lại không đi cạo râu hả?

-Tia tóc cao cao một chút

-Gỡ cái bông tai đó ra coi...

Hai anh em lú lo cãi lộn làm rùm beng trong phòng thay đồ mà không thể nào dứt nổi cái miệng... Người này người kia cả hai đều không cảm thấy hài lòng khi nhìn thấy “bản thân” mình đứng ở phía đối diện... Có lẽ vì hai anh em này quá tự sướng làm cả việc chuẩn bị mất cả hai tiếng đồng hồ...

-Này!! Anh không biết độn ngực a!!

-Nói gì? Chắc em biết bó ngực chắc...!!

Vâng!! Cuộc chiến kia vẫn còn tiếp diễn kéo đến bàn ăn... Hai anh em này quả là kì tích a, không nhận ra ai thật ai giả... Cả cha mẹ đứt ruột sinh ra chưa chắc đã biết, huống hồ chi. Nhưng quả là vẫn không thể qua mắt một người...

-Tiểu thư!! Thiếu gia!! Hai người lại định bày trò gì sao?? - một giọng nói ồm ồm vang lên ở phía dưới đại sảnh...Nó mừng rỡ khi thấy Thiên Nhã, vội vã nhảy vào ôm chầm lấy anh...Ngoài Thiên Nhã ra, trước giờ chưa có ai đoán được trò của tụi nó...

Thấy nó ôm chầm Thiên Nhã, mọi người làm đều trở mắt ra nhìn?? Chuyện gì vậy a? Tại sao thiếu gia của họ lại ô chằm tài xế Bạch gia - Thiên Nhã thế kia??

-Tiểu thư! Như vậy nguy hiểm lắm!! - Thiên Nhã trách yêu nó...

Ạch!! Cái gì thế này?? Người đang ôm Thiên Nhã là tiểu thư sao?? Đến đây mọi người đã vỡ lẽ...-Chủ nhân của họ lại giở trò rồi đây!!...

-Thiên Nhã!! Chúng em định hoán đổi trong một thời gian ngắn!! Giữ bí mật giùm em nhé!! - Quý Phàm cười xòa...Mấy lần trước cũng là Thiên Nhã nhận ra nhưng lại không nói cho lão gia nghe. Vâng!! Kết cục đó là một hợp đồng hàng tỉ của Bạch Kiêm không cách mà bay mất...Thiên Nhã gật nhẹ đầu!! Vì anh biết dù có cản thì họ cũng chẳng thềm nghe...

-Còn mấy người nữa!! Lo làm việc đi!! Nhớ ngậm chặt cái mồm vào đấy!! Đến tai cha mẹ tôi thì chuẩn bị về quê trồng rau đi!! - Quý Phàm hần giọng với đám người làm trong nhà...Người nào người nấy run lấy bầy, thiếu gia vẫn khó tính như vậy kể cả trong bộ dạng của một cô gái đáng yêu thế kia ư??

.
-OMG!! Mấy bạn làm ơn tránh đường cho mình vào lớp được không vậy?? - nó bị chen ép giữa một đồng con gái và không thể nào thở nổi... “Phàm ca!! Mau đến giải quyết đám fangirl của anh đi chứ!!!!...”

-Ahahahaha!! Quý Phàm thiếu gia!! Trông người thật là tội nghiệp a!! -một giọng nói oang oang vang lên, xen lẫn một chút bồn cợt....nó ngược nhìn lên, một chàng trai mang dáng vẻ của một playboy và còn một người nữa... “Tủ lạnh!! Không ngờ chạm mặt anh nhanh thế!! Còn chàng trai kia nếu không làm thì là vị bằng hữu còn lại của Phàm ca - Chu Vũ Cường...”

-Này!! Giúp tôi đi chứ!! Hai người còn định nghếch mặt đực ra nhìn tôi a?? -nó khó khăn lách người qua những con đĩa bám dai bám dính...

-Hn!

-Hahaha!! Quý Phàm à!! Tụi tớ còn bận, đi trước nha!! -Trước khi đi, Vũ Cường quay lại chớp mắt hôn gió với mấy đứa con gái, làm đứa nào không nhận được mắt hết một ít cc máu...Nó rợn người, giờ thì lời nói của Phàm ca như cuốn băng chạy ngược trong đầu...-Không sao!! Bình tĩnh, chỉ ba tháng thôi. Ba tháng rồi mọi việc sẽ kết thúc...“Chết bầm cái tên tủ lạnh, không thêm giúp mình, để xem trong ba tháng này mình sẽ làm cho hắn tan nát tới mức nào....”

.

.

.

Sau hồi 2 tiếng vật lộn với số phận, cuối cùng nó cũng thoát khỏi đám rùi bầu... Ấy da!! Ai đời lại sinh mình là em cưng của Phàm ca nên mới khổ thế này...

-Quý Phàm!! Đẳng đây!! -từ đằng xa, Vũ Cường vẫy tay gọi nó...Ah! Còn có cái tủ lạnh ngồi kế bên nữa kìa...Nó cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện, vụt bay lại chỗ hai vị soái ca thân tình mời gọi...

-Vũ Cường!! Cậu thật quá đáng!! Không chịu giúp tớ gì cả!! -nó cười cười ngoài mặt còn trong lòng thì ngàn dao muốn bầm tên này ra a!!...

-Đừng nói thế!! Tớ biết cậu dư sức thoát ra mà!! Hề hề...Vũ Cường cười tươi không cần tười...“Còn hề hề nữa a? Muốn bà tán vỡ mồm không còn răng nhai cháo không hả!!” -nó ném ánh mắt thân thiện về phía hai soái ca...

-Hn!!

-Quý Phàm!! Nghe nói cậu có đứa em gái xinh lắm!! Giới thiệu bạn bè đi chứ!!

-À! Nó...

-Để thương cái gì? Giống con lợn thì có, mồm mũi láo toét...

Nó chưa kịp nói dứt câu thì tên tủ lạnh chen vào làm nó bưng bưng phần nộ...

-Này!! Đừng nghĩ cậu tài giỏi rồi châm chọc Quý Nhi nghe chưa!! Tên khốn....-nó hét toáng...

.

.

.

.

.

Cả cawnteen như bị đứt quãng trong 5 giây, mặt ai cũng thộn ra hết chỗ nói. Hai tên đối diện cũng không ngoại lệ... Từ từ...tiếng xì xầm bàn tán nổi lên...

-Trời!! P.3 lục đục nội bộ ak??

-Cãi nhau kìa!! Ghê quá!!

-Woa!!! Lần đầu tiên nghe anh Quý Phàm chống lại anh Minh khánh a!!

-...

-...

.

.

-Quý Phàm!! Cậu bình tĩnh!! Đừng như vậy... -Vũ Cường can ngăn, chạm vào eo của Quý Nhi, bỗng tiếng tim đập lên rộn ràng...Quý Nhi liếc mắt sang Vũ Cường cùng Minh Khánh rồi hất tay...

-Buông ra!! Đừng chạm vào tôi!! -rồi chạy một mạch về lớp...

Ngay lúc này, Vũ Cường thần thờ...nhìn chăm chăm vào bàn tay đã chạm vào eo Quý Nhi...

-Cái cảm giác này!!....

-....

6. Xin Lỗi Các Độc Giả

Gomen ne ~ mina!!

Thành thật xin lỗi các reader vì tốc độ post truyện rùa bò của mình. Vì việc gì cũng có nguyên do của nó. Nhà mình hỏng wifi gần một tháng nay + máy tính của mình bị hư nên thế đó ạ!! Mình sẽ cố gắng bù cho mấy reader (đừng bơ mình tội nghiệp). Khi không post được chap mới biết mình yêu cái bàn phím đến nhường nào. Vì vậy khi papa mình nói sửa xong wifi mình mừng rớt nước mắt. Thanks vì đã đọc cái chap nhầm này!! ^.^ !! Và mình nói trước sẽ không drop bộ này đâu nhé!!

~ Cáo lui

~

7. Chương 5

Mình viết bộ truyện này rất khổ nên mấy bạn đừng có đọc chùa nha!! ^.^

.....

Chương 5:

Nó hùng hực bước vào lớp, mặt phùng phùng lửa giận. Những bước chân “liễu yếu đào tơ” của nó như động đất cấp độ 8 nện xuống sàn nhà không thương tiếc, nó làm bầm chửi bậy :

-Mẹ kiếp nó!! Đâu lòi ra cái tên mặt dày khốn nạn... được lắm!! Cứ chờ ba tháng tới đi anh bạn!!

.

.

.

Vũ Cường vẫn đứng đó, mắt thần thờ nhìn bàn tay, cái cảm giác này nó rất là...là!!

-Minh Khánh!! -Vũ Cường sau 30 phút im lặng cũng mở miệng...

-Hn? -cậu đáp mà như không đáp lên tiếng...

-Quý Phàm... rất lạ...

-...- Minh Khánh im lặng, khẽ kéo khõe môi thành nụ cười nửa miệng!! Vũ Cường rùng mình, cậu chậm rãi lên tiếng...

-Đầu heo!! Cái IQ ba chữ số của cậu mà không đoán ra cái trò này thì đi kiểm tra lại não đi!!

-Này!! Nói thế là sao?? -Vũ Cường nheo mày, ý vẫn chưa hiểu cậu muốn gì...

-Ý tôi nói là...-cậu chậm rãi đặt cốc coca lên bàn...-...có vẻ IQ của cậu phải đi kiểm tra lại thôi!! - cậu bước đi với một nụ cười đều trên môi...

Còn về chàng playboy nhà ta thì tức lộn ruột mà không nói được gì!! Vì sao à?? Vì biết chỉ cần chàng mở miệng phản bác thì cú đấm của tên mặt lạnh đằng kia sẽ giáng vào đầu chàng không thương tiếc...

.
. .
. .
. .

Những tiết học u ám lặng lẽ trôi qua, và cuối cùng thì cũng...tiing...toong...!! Tiếng chuông đưa tiễn côi đời nó đã vang lên...

Nó nằm ườn trên bàn, khóc không ra nước mắt..Ai da da!! ~ Quả là mâu thuẫn, trong lòng thì đầy ngược đẩy xuôi nước mắt cũng không trào ra vậy mà ngoài mặt thì cười tươi như ánh trời ban mai...

//Cạch...cạch...cạch//

Những ngón tay thon thả mà cứng cáp khẽ gõ nhẹ xuống mặt bàn nó...Quý Nhi ngược mặt lên nhìn...là cậu...

-Về!! -Vâng!! Một chữ mang đầy xúc tích và vô vô cùng ngắn gọn nhưng vẫn đầy đủ ý nghĩa cho người nghe...

Nó cụp mắt xuống, vẻ mệt mỏi phủ đầy gương mặt làm nó trông mà phát nản...

-Thật sự là phải làm đến ba tháng sao?? Không giảm được à?? -nó “long lanh đôi mắt cún con” lên tiếng...

Ai đó đối diện nhìn thấy nín cười không kịp. Loại giả nai làm nũng này thì cậu đã thấy nhiều, nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ chính thằng bạn thân chí cốt của mình sẽ dùng ánh mắt này để cầu xin cậu... mà nói là bạn thân chí cốt thì cũng không phải...

-Không!! -Minh Khánh lên tiếng dứt khoát...

-Băng quá dày!! - nó xụ mặt lảm bảm - ...giảm một tuần thôi cũng được...

-Cần tăng thêm một tháng không?? - cậu nói không thèm nhìn nó lấy một cái...

-Không!! Không bao giờ!! Có chết cũng không!! - nó lắc đầu lia lịa ...

-Về!! - Anh bá đạo lên tiếng ra lện một lần nữa

Nó hì hục dọn sách rồi lẻo đẻo theo cậu xuống sân trường... Bỗng từ đâu một cô gái xinh xắn chạy ngay đến ôm lấy cô cậu ... mở giọng ngọt xót...:

-Honey à ~!! Chờ anh mãi...

Mặt nó miệng mở lớn vì ngạc nhiên!! Honey?? Tên tử lạnh chết dầm này mà lại có cô bạn gái xinh xắn thế này sao??...

Trước mặt nó, mộ cô gái với mái tóc nâu hạt dẻ xoăn gọn sóng dài đến ngang lưng mà Quý Nhi đoán là cô nàng đã nhuộm, đôi mắt bồ câu duyên dáng và đôi môi căng mọng đầy quyến rũ...!! Chu choa~!! Người đẹp là đây!! Một gương mặt đầy những đường nét thanh tú...

-Buông!! - chính xác là Quý Nhi đã cảm nhận được trong chữ “buông” của anh chàng có đầy hàn khí và câu “ Cô nên xem lại thái độ của bản thân trước khi cô phải tốn tiền sửa lại gương mặt!!” ẩn trong câu nói đó!!

Cô nàng xinh xắn kia nuốt khan nhưng vẫn mạnh bạo lên tiếng...

-Honey à!! Em sắp là vợ anh mà!! Đừng như thế nữa!!...

Ặc!! Cái gì vậy?? Nó nghe lằm chằng?? Vợ?? Tên này đê tiện thật!! Mới 17 tuổi mà đã...

Nó chẹp miệng lắc đầu. Như nhận thấy phản ứng từ nó, cậu mới cất tiếng, tất nhiên là vẫn rất đậm hàn khí :

-Tổng cái đồng suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu trước khi cậu có chuyện để nói với tôi!!

Nó giật thót!! Tên này ghê thật!! Đi guốc cả trong bụng nó...

-Còn cậu!! Tử Duyên!! Tôi với cậu bằng tuổi!! Xư hô cẩn thận!!

-Ừ!! Không thích!! - cô nàng Tử Duyên lên tiếng làm nũng... -Quý Phàm!! Nghe nói từ nay cậu sang sống với honaey của tớ à?? - Tử Duyên vừa cười vừa ôm chặt cánh tay của cậu...

-À...ừ!! - nó cười cho qua chuyện, rốt cuộc tất cả chuyện này là như thế nào vậy????

8. Chương 6

-Tử Duyên!! Tôi mệt!! - Minh Khánh lên tiếng nhắm kết thúc chiều hương cuộc nói chuyện này...

-À à ~~ Honey mệt rồi à?? Vậy honey về nhà nghỉ ngơi đi nhé!! Vừa nói, Tử Duyên với tay lên hôn chụt vào má Minh Khánh một phát làm người ngoài cuộc đỏ hết cả mặt!! Ôi thôi!! Đôi nam nữ tự nhiên hết mức...

-Cứ như tôi là người vô hình ấy nhỉ?? Hai người biết tôi đang ế nên chọc diên tôi đấy hả?? - nó lăm bằm nói nhỏ, nét mặt biểu hiện hẳn vẻ không hài lòng!!

Cậu nhìn nó nhưn mày, hình như tên này ngứa miệng thì phải!!

-Nhìn gì?? Thích nhìn trai đẹp lắm hả?? - nó bốn cọt nhìn cậu...

Đôi lông mày thanh tú của cậu nhú lại hết mức có thể...Phán một chữ vào mặt nó...

-Hâm!!

-Còn cậu là một tên diên!! - nó mở miệng mà không kịp kiềm lại, mỗi lần như vậy thì nó lại tự hỏi bản thân mình thực sự có muốn sống yên ổn trong ba tháng tới??

-Không bao giờ được nói như thế nữa!! - mặt cậu đen lại, sát khí và hàn khí tỏa ra xung quanh nhưng có vẻ tên kia thực sự không để ý...

-Nhưng đó là điều tất nhiên mà!! - nó nhún vai tỏ ý thách thức...

-Và đừng có cãi lệnh tôi!!

-Xin lỗi nhưng tôi chưa bao giờ cãi lệnh cậu, tôi chỉ chọn cách không nghe theo thôi...

Nó nheo mắt triết lý...

-..... khác nhau nhiều nhỉ?!

-Cậu có muốn nhịn cơm không hả?! - cậu chậm rãi nói đều đều, nhưng gương mặt vẫn đanh lại đến khó coi...

-...- nó im bặt, cầm như hén!! Có chết nó cũng chả muốn nhịn cơm!!

-Oh my my!! Honey à!! Em sẽ đến thăm anh sau nha!! Tạm biệt!! - Tử Duyên từ lúc nãy giờ im lặng cũng đã lên tiếng...

Nhìn theo bóng Tử Duyên khuất dần, cậu mới thở phào nhẹ nhõm lên chiếc xe BWN đen đã đậu sẵn ở trước cổng trường...Cả hai cứ như vậy cho đến khi đến cổng biệt thự nhà cậu...

Bước chân ra khỏi xe, nó há hốc mồm nhìn căn biệt thự trước mặt!! Có thể nói gì? Xa hoa? Lộng lẫy?? Những từ ấy không đủ để miêu tả về thứ ở trước mặt nó...

Một căn biệt thự với tông chủ đạo là đen trắng, cánh cổng cao chót vót chừng hơn năm mét chứ chẳng chơi, nhưng cánh cửa hay cửa sổ được phốt lên bởi một màu kem độc đáo cùng với hương thơm của những đóa hồng gai hay calla lily... Một kết hợp thật tuyệt vời giữa căn biệt thự và chủ nhân của nó...

-Khiếp thật!! Như biệt thự hoang!! - Vâng!! Một câu nói thoát ra từ miệng nó làm sát khí vây quanh nó càng ngày càng đặc. Nó rùng mình như vừa hứng phải một ánh mắt sắc lẹm từ ai đó...Thuở cha sanh mẹ đẻ nó lúc nào mà chẳng nghĩ một đằng và ... nói một nẻo!!

Phải nói nha đầu này vẫn là không biết cách ăn nói, ngôi biệt thự này của cậu xây mất gần năm tỷ mà nó lại nói là như biệt thự hoang, đây lại là căn biệt thự mà cậu thích nhất, nói như vậy không phải là ám chỉ gu thẩm mỹ của cậu có vấn đề à??

Thấy cậu neho mày đầy khó chịu, nó càng nổi hứng muốn châm chọc cậu...

-Anh sao thế?? Nhớ người yêu quá đau bụng à??

Đấy!! Cậu nói này đây!! Dù không biết quan hệ giữa cô nàng Tử Duyên và cậu là gì nhưng nó có thể đoán chắc được một điều, cậu cực cực cực kì không ưa cô Tử Duyên đó, nói thẳng toạc ra là ghét lắm luôn ấy chứ!! Và đúng như mong đợi, chân mày cậu nhíu lại trông đến mà khó coi...

-Câm mồm được rồi đấy!!

-A ~ a!! Đừng như thế!! Cậu im cũng không ai nói cậu câm mà phải không nhĩ??

Thế rồi chẳng nói chẳng rằng, nó đi một mạch vào mà chẳng nói gì với cậu!! Tự nhiên ghê nhĩ?? Nó có biết là đang bước vào nhà của ai không vậy???

Cậu mỉm cười nhìn nó bước vào nhà, nụ cười chả ấm áp giống Quý Phàm hay dịu dàng giống Thiên Nhã...!! Nụ cười rất chi là sắc xảo và có chút.... dễ tiện và thỏa mãn. Cậu nói nhỏ dường như chỉ cho mình cậu nghe thấy :

-Chào mừng đến nhà mới!!

.

.=====

Sorry các reader vì chap này hơi ngắn!! Chuyện này có lẽ là do lần đầu nên lướt xem có lẽ ít quá. và mình muốn hỏi các bạn đã có kinh nghiệm như thế này!! Theo mình thì câu đó hơi bị ngu ạ!! =.=!!

Thường thì khi viết xong một bộ truyện thì các bạn tác giả thường gắn mác cho câu chuyện chữ "Đã hoàn thành" . Mình nói thật là kiếm mãi chữ đó mà không thấy!! Làm sao để cài vào được ạ?? Bạn nào biết thì comment cho mình với, mình hứa sẽ viết chap tới sẽ tặng ngay cho bạn đó lun ạ!! Mấy bạn nhớ giúp mình không là mình chết!! Đồng nghĩa là truyện này sẽ không có chap cuối cùng...

Và thành thật bạn nào rủ lòng từ bi thương mình thì mình chân thành cảm ơn ạ!!

9. Chương 7

Vâng!! Mấy bạn phũ lắm ạ!! Chả ai chịu giúp mình cả!! Mong các bạn sẽ ủng hộ truyện của mình cho tới chap cuối cùng!!! ^.^

.

.

.

Nó chạy vèo vèo vào nhà bỏ mặt cậu đi lững thững đi đằng sau... À à!! Chắc là muốn chọn phòng đây mà...

//Rằm//...

//Rầm//...

//Rầm//...

Cậu ngồi dưới sofa... sau mỗi tiếng “//Rầm//” là lại thuận tay đưa lên ngực xem quả tim còn yên vị không?!!

Còn về phần nó, sau mỗi cái “//Rầm//” thì lại nheo mắt đầy khó chịu.... Cái quái gì thế này?? Sao căn phòng nào cũng toàn màu đen không vậy?? Không lẽ mỗi lần sáng mở mắt thức dậy thì nó phải chứng kiến một màu đen đập vào đôi mắt hay sao??

-Này!! Cậu muốn phá nhà tôi hả?? - cậu bình tĩnh hỏi nó, nhưng trong đôi mắt đã ánh lên chút tia giận dữ... Suốt gần 30 phút mà nó cứ phá nhà cậu thì sớm muộn gì nó cũng sập thôi!!

- Người ta nói những con người sống với cái đầu óc đen tối thì cuộc đời cũng đen tối quả chẳng sai mà... - nó lẩm bẩm nguyên rủa!! Suốt gần 30 phút nó đã đi hết gần 50 phòng ngủ, thế mà nguyên rủa thay là phòng nào cũng bốn bề màu đen... Tên này không biết chọn màu giấy dán tường à??

- Giờ tôi có một câu hỏi cho cậu đây!!

-Hn??

- Cậu bị bệnh mù màu à?? - nó hỏi với chất

giọng cực cực kì ngây thơ...

-....- đáp lại nó là một sự im lặng đến ngạt thở... Chưa có ai lại vô lễ với cậu như nó. Rốt cuộc trong mắt nó thì cậu bằng cái gì?? Có thể còn nhỏ hơn cả hạt tiêu ấy chứ

,

-Căn phòng sát cầu thang.... - cậu nói đều đều, vốn định cho nó tìm thêm chút nữa nhưng nó lại cao tay quá, đâm chọt cậu đủ kiểu. Hơn nữa nếu cạm cựa thêm chút nữa thì nhà cậu sẽ sập mất...

Nó lao đi với tốc độ ánh sáng tới căn phòng mà cậu đã chỉ điểm, khẽ mở cửa...

- Cậu được tha thứ!! - nó mừng ra mặt... Căn phòng nó ở khá rộng. Màu tông chủ đạo là màu kem và màu trắng. Ôi!! Mấy căn phòng kia toàn đen với xám thì căn phòng này như rực rỡ sắc màu bấy nhiêu... A ~ a!! Màu của ánh sáng....!!

,

.

.

.

Nói thật là cậu chẳng muốn có một căn phòng như thế trong chính căn biệt thự của cậu. Đây là nơi mà cậu chôn giấu bao kỉ niệm đau buồn, che giấu đau thương, che giấu nỗi cô đơn. Hẳn là cậu rất khó chịu với căn phòng tràn ngập ánh sáng đó, vì nó đối lập hẳn với cậu...

Còn nói nguyên do vì sao căn phòng màu kem đó ra đời thì chính là đây.... hai thằng bạn khốn nạn của cậu.... Vâng!! Là soái ca trẻ con và tên biến thái. Hai thằng bạn thân chí cốt thật sự khốn nạn của cậu....

~~> Flaseback <~~>

- Oa oa!! Minh Khánh!! Nhà cậu đẹp thật!! To kinh!! - Vũ Cường trầm trồ...

-Tớ thì thấy giống biệt thự hoang ấy nhỉ?? Toàn đen với xám. Chắc trong đó toàn mạng nhện thôi cũng nên... - Vâng!! Lại chính là cái câu văn ” xúc phạm mạnh mẽ ” mà cậu sẽ và lại được nghe từ một người có chung dòng máu với tên trước mặt... - Bạch Quý Phàm...

- Muốn gặp Diêm ca ca?? - cậu bức xúc nhìn tên trước mặt, miệng vẫn đều đều chậm rãi thong thả nói....

-Không!! Không!! Tất nhiên là không!! - Quý Phàm cười xuề xòa cho qua chuyện, mặt vẫn mồm hời mồm hời con chạy maratong....

Cả ba cùng bước vào nhà một cách thông thả....

- Nhà cậu không có người làm à?? - Vũ Cường nhìn quanh.... Đúng là không có ...

-Không!! - Vừa nói cậu vừa rót trà...

-Thế cậu ăn bằng gì?? Ai nấu?? - Đến lượt Quý Phàm thắc mắc....

- Nhà hàng... - cậu vẫn chậm rãi...

- Thế ai dọn dẹp??? - lại thêm một câu hỏi...

- Cuối tuần có người làm... - cậu khẽ hớp một ngụm trà...

Thế là không còn bất cứ tiếng động nào phát lên nữa....

.

.

.

- Ôi trời!! Uhuhuhu!! Tội nghiệp bạn tôi!! Cậu chịu khổ nhiều rồi!!! Huhuhu!!! - Vũ Cường vỗ oà, ôm lấy cổ cậu!!!

- Cậu khóc đấy à?? - cậu nheo mắt!! Nước mắt nước mũi trông phát khiếp....

- Chắc cậu cô đơn lắm!! Tối nay bọn tớ sẽ ở lại một đêm để an ủi cậu.... - Quý Phàm bên cạnh chấm nước mắt...

-Này!! Tôi đã nói....

-Alo?? Tối nay tôi ở nhà Hoàng thiếu gia!! Không về biết chưa?? - Vũ Cường oang oang nói trong điện thoại....

- Này!! Tôi đã bảo hai cậu...

- Alo? Anh Thiên Nhã!! Hôm nay em không về!! Bảo đầu bếp hộ em nhé anh Thiên Nhã!! - bên này cũng không khác gì...

- Ok / Cảm ơn anh!!!!

~~> Tút <~~>

- hai tên chết dầm này!! - cậu khẽ thở dài với hai tên đang nhe răng cười tươi như hoa ở trước mặt....

.

.

.

Tối....

- Nè Minh Khánh!! Ngủ chung đi... - Vũ Cường và Quý Phàm khẽ giật nhẹ chăn của Minh Khánh....

- Biến!! - cậu giật chăn rồi lại tiếp tục công việc đang dở - ngủ....

- Thôi mà!! Phũ thế!! - Quý Phàm nhăn nhó...

- Cho tụi tớ ngủ chung nhé!! - Vũ Cường mè nheo....

Đằng là có một tên đang yên giấc trên giường mà có hai tên cứ mè nheo lẫn nhai bên tai. Bực mình. Cậu bật dậy quát to...:

- HAI THĂNG HẦM!! Đằng đằng là biệt thự với hơn năm mươi mấy phòng ngủ mà tại sao lại cứ nhét hết vào phòng tôi vậy hả???

- Ôi trời!! Đùng nóng!! - Vũ Cường leo nheo lên nằm phía bên trái...

-Đúng vậy!! Đúng vậy!! Thật mất hình tượng!! - Quý Phàm leo lên nằm phía bên phải... Rồi hai tên cùng đồng thanh....

- Chúc ngủ ngon!!!

Cứ thế cả hai say giấc khò khò. Tên nằm giữa ú ớ không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau 30s ngộ nhận... Cậu tức tối hét lên....:

- YAHHH !! BIẾN XUỐNG ĐẤT NÀM!!!

10. Chương 8

Nói rồi cậu đập hai thằng bạn mình xuống đất thẳng cẳng. Hai tên ngồi dậy, khẽ xoa má....:

- Tên này!! Không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Cậu làm như vậy thì sau này còn nàng nào thèm mê tớ nữa?? - Vũ Cường rống lớn..

- Ai da!! Cậu cứ như vậy thì sao được!! Gương mặt tớ phải làm nhiều việc lớn lắm đấy... - Quý Phàm miệng khóc mắt cười...

- ĐẦU HEO!! - cậu gần hai chữ rồi lại úp mặt xuống gối...

Hai thằng bạn thở dài nhìn cậu... Tên này mặt dày thật. Lạnh như băng.... Và rồi, tiing... Hai cái đầu thông minh với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng bỗng loé lên một ý nghĩa hết sức.... điên rồ...

Hai tên bắt đầu tìm dụng cụ bắt đầu cho công việc của mình. Còn tên kia á hử?? Trời sập chưa chắc làm hấn tỉnh mộng được đâu ạ!! ~

.

.

.

~ Sáng ~

Cậu mở mắt...

Mở mắt rất lớn là đằng khác....

Mặt nổi gân xanh...

Đôi mắt đỏ ngầu....

Hai thằng bạn điên của cậu đã chuồn mất từ lúc nào...

Và điều cuối cùng, cậu dặn lòng lần sau gặp lại, hai thằng điên đó sẽ không có cái kết êm đẹp...

Và từ đó trở về sau, cậu dặn lòng sẽ không bao giờ đặt chân vào căn phòng mà hai tên quý hoá nhà cậu đã sửa màu giấy dán tường - màu kem...

~~> End flasback <~~>

Cậu hồi tưởng lại cái quá khứ của căn phòng mà nó đang soi mói trong đó.... Miệng không ngừng trầm trầm khen đẹp. Cậu ngồi dưới sofa nhếch môi khẽ cười...:

- Lộ mách rồi nha!! Nhóc con!!

.

.

.

Nó lay hoay dọn dẹp đồ, toan định đi tắm thì...

- Nô lệ!! Xuống nấu cơm!! - giọng cậu bá đạo lên tiếng....

Nó nhăn mặt, miệng thì lẩm bẩm nguyên rửa. Tự hỏi lòng ông trời ưu ái tặng cậu đầy đủ các bộ phận trên cơ thể thì có gì mà cậu không thể tự nấu cơm???

Dù nghĩ vậy nhưng nó vẫn lết thân xuống nấu cơm cho cậu, khi đi qua vẫn không quên liếc cậu một cách sắc lẹm...

Và vấn đề quan trọng nhất?? Làm sao để... nấu cơm...

Nếu hỏi như vậy thì internet chính là thứ mà nó đang cần hiện nay....

- À ờ!! Đầu tiên là vo gạo.... - nó nhìn màn hình rồi làm theo một cách vụng về!! Không biết từ khi nào mà cậu đã đứng ở góc cửa nhìn nó...Nhìn thấy nó làm cơm mà cậu suýt sặc, con cá không làm sạch vảy mà nó quăng thẳng vào nồi. Cậu không đủ tự tin sẽ sống sót sau khi ăn xong bữa tối nó nấu đâu a ~ !!

- Rốt cuộc cậu có biết nấu không vậy?? - cậu lên tiếng sau khi xem xong cách chế biến món ăn kì dị của nó....

- Cậu thật thông minh khi hỏi một thằng con trai nhà giàu có biết nấu ăn hay không?! - nó dối lòng khi nói câu này lên, đường đường là một tiểu thư vậy mà....'

Sau 1 tiếng, bữa ăn đã được dọn ra....

- Đầu tiên!! Đây là....?? - cậu khẽ gõ đũa vào vào thứ đen xì có ớt và hành...

- Cá kho xả ớt!! - nó đáp gọn....

- Còn đây?? - cậu chỉ vào thứ vàng trắng hỗn hợp bên cạnh, nhìn nó sổng nhãn...

- Trứng chiên!! - đúng thật là nhìn không ra trứng, làm cậu cứ tưởng nghệ trộn với bột mì...

- Tiếp!! - cậu đưa muỗng khuấy đều thứ chất lỏng trong bát....

- Đó là canh bắp!! - nó cười gượng...

- Thế à!! Vậy mà tôi cứ tưởng.... - cậu thở dài ngáp ngừng...

- Tưởng?? Tưởng gì cơ?? - nó ngược mặt nhìn cậu, mặt hớn hờ. Cậu tưởng đây là canh gà thượng hạng à?? Đừng thế chứ!! Nó biết là xuất chúng hơn người, làm lần đầu tiên đã ngon và đặc biệt hơn người khác....

- Làm tôi cứ tưởng nước màu!! - lời cậu thốt lên đập vỡ hy vọng mong manh của nó...

- Và điều cuối cùng đây!! Lúc này tôi đã bảo cậu.....?? - cậu hỏi ngáp ngừng....

- ...nấu cơm!! - nó tiếp lời....

- Vậy thì đây là gì?? - cậu chỉ ngón tay vào bát đựng đây..... cháo....

- Đó là cơm mà!! Chỉ có điều tôi nấu lâu hơn mọi người thường nấu thôi.... - nó xì mặt, quả là thất vọng nặng nề....

Nó và cậu, ngồi vây quanh bên bàn cơm, không ai nói lời nào.... thật sai lầm khi sai nó nấu cơm. Ăn mì tôm chắc còn đỡ hơn cái này... Cậu sợ nhất là sau khi xong bữa cơm thì cậu ôm toilet cả tối mất thôi!!

- Tôi xin lỗi!!! - nó hơi buồn, cảm thấy sao mình vô dụng quá!! Mắt đã ứa nước từ lúc nào

...

-Được rồi!! Cậu hỏi như cú ầy!! Đi tắm cho tôi nhờ cái!! - cậu thở dài, nói đều đều...

Còn về phần nó, cảm giác tội lỗi không biết đã bay đi đâu mất, thay vào đó là một chữ HẬN.... Hỏi trời xem tên diên nào đã kêu nó đi nấu cơm, khiến nó chưa kịp mở cửa vào nhà tắm thì phải bay đi hâu hạ???

- Cậu..... ĐÁNG GHÉT.....!! - nó hét lên rồi bỏ đi một mạch, để lại ai đó nhìn theo mà lắc đầu. Thiệt là khó chiều a ~ !!

Cậu nhìn vào đồng thức ăn không ăn được khẽ cười. Dường như đã có một chút ấm áp len lõi vào trái tim cậu.... theo nhiều cách...

.

.

.

Nó xả vào người dòng nước mát lạnh, sau một ngày được tắm thể này thì đúng là thoải mái a ~ !! Có điều... đây chỉ mới là ngày đầu tiên trong ba tháng thôi!! Còn nhiều khó khăn phía trước....

....riing...riing....

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nó vụt chạy ra khỏi phòng. Trên người chỉ quần độc một tấm khăn mỏng....

Sau khi xem xong hình nền danh bạ, nó mừng ra mặt....

- Soái ca??!!

- Nha đầu ngốc!! Em sao rồi?? - Quý Phàm hỏi giọng quan tâm, mong là nó vẫn ổn....

Nó nghe vậy thì giọng uể oải.... Nghe như muốn khóc...

- Cực kì khổ luôn đấy soái ca!!!

11. Chương 9

Đầu tiên, thân tặng chap này cho BunnBoo15 và với lời ủng hộ của pạn nka!! :-)

Tiếp theo là dành cho pạn HAngNg321 vì đã ủng hộ truyện của mình. Thanks 2 pạn rất rất nhiều!!!

.

.

.

Nó nảo lòng kể cho soái ca nó nghe câu chuyện về ngày đầu tiên trong chuỗi ngày của những ác quỷ... Nhưng nó vẫn chú tâm muốn biết một chuyện....

- Anh à!! Tử Duyên là ai??

Phựttt

- Sặc sặc!! - Quý Phàm nghe nó hỏi mà phun cả ngụm nước chưa kịp uống vào ra ngoài... Tử Duyên?? Anh đã quên mất cô nàng này!!

-Soái ca?? - sao mà ho dữ vậy nhĩ??

- Em...khụ...khụ!!! - vậy là có thêm chuyện để nói với nha đầu này rồi đây.... -... em đừng có động vào cô ta. Tránh càng xa càng tốt cho anh... - Vừa nói anh khẽ nhớ lại bức màn của quá khứ, Tử Duyên thực sự là một con quỷ....

- Hình như giữa tử lạnh và Tử Duyên có quan hệ gì đó!! Soái ca có nghĩ thế không?? Ý em là họ quá thân thiết so với những người bạn....

- Tốt nhất là em tránh càng xa càng tốt cho anh!! Và đừng để bị lộ, với Tử Duyên thì càng không thể!! Hiểu chưa nha đầu!!

- Đã hiểu!! - nó đáp, nhưng nó biết rõ ràng mọi chuyện không như anh nó nói, thực sự là có gì đó rất khác lạ...
.

Nó buông điện thoại xuống, khẽ thở dài!! Rốt cuộc là còn bao nhiêu chuyện nó chưa biết???

.
.
.

Aaa ~!! Nó đưa tay xoa bụng!! Dạ dày của nó đang đánh trống đòi ăn!!! Đói chết mất thôi....

- Ê!!! - nó khịt mũi. Có mùi gì đó rất thơm, nghe như thịt bò.... - Ôi trời!! Đói quá nên hoang tưởng mất rồi!! Ở đâu mà ra thịt bò chó!! - nó mặt thất vọng, tự véo mình một cái thật đau!! A, lạ nha!! Mùi hương chưa biến mất...

.
.
.

- Tôi biết cậu đánh hơi thấy mà!! Xuống ăn!! - Lại là cái giọng bá đạo lạnh lẽo đó...

” Đánh hơi?? Nói cứ như là chó á nhỏ!! Thôi kệ,

có ăn là OK!! ” - nó cười tít mắt... phóng như bay xuống nhà ăn!!!

.
.
.

- Ấy!! Ậu ấy o ôi ai ước ương!!

- Chờ chút!! Chắc nước tương trên tủ...

Phải nói là trên đời này có cặp chủ tớ này là kì dị nhất quả đất. Trong khi thằng hầu thì ăn như điên trên bàn, miệng nhai cả đồng thức ăn thì người chủ lại phải nài lưng ra nấu, không những vậy còn phục vụ rất tận tình cho con heo kia nữa chứ ...

- Ói ật ông ở ậu iết ầu ăn á!! - miệng nó nhai nhồm nhoàm....

- Tại tôi không muốn nấu thôi!! - cậu hơi nheo mày, nó khỉnh thường cậu thế ư?? - Ăn tử tế!! Có ai giành của cậu đâu?? - nói thật cậu nhìn nó cứ như bị bỏ đói mười năm không bằng!! Nhưng không hiểu sao trong lòng cậu thấy vui vui!! “Vui??” - một cảm giác mà cậu vốn đã mất từ lâu...

- Ặc!!! - nó bỗng ngưng ăn rồi vỗ mạnh vào ngực.... - N..ước!! - nó thều thào nhìn cậu...

,

-Ăn như heo!! - cậu nhìn nó nhắm hờ mắt. Vừa mới nói xong ăn cho tử tế... Cậu rót nước cho nó, nó mà chết thật thì phiền lắm, lại mất thứ để chơi...

Nó tu một hơi hết ly nước vào bụng!! Thở phào!! Rồi cầm đĩa lên... ăn tiếp...

Cậu nhướn mày... - Còn ăn được à???

- Hối thừa!! Không ăn lấy gì mà sống??? - nó tự thưởng cho mình thêm một miếng thịt bò....

Thế là cậu im lặng cho nó ăn!! Gì chứ nó với Quý Phàm sau mỗi trận cãi nhau với ba mẹ thì vô miệng của nó đã lên tới level max luôn rồi ớ chứ!!!

Mà cậu cũng thật lạ nha!! Không thèm ăn một chút gì cả!! Cứ ngồi nhìn nó mãi...

- Nhìn hoài tôi ngại đó nha!! - nó nhìn cậu, cười bồn chồn.... còn cậu thì cứ bình bình thản thản. Làm cho ai kia không chọc được đối phương tức tối cả mặt....

- Tôi không có như cậu!! - cậu nói lại, vẫn là một câu nói đùa giống như hằng ngày nhưng dường như lại đậm nó mấy nhất... Cậu nói cứ như nó là đồng tính không bằng!! À mà nếu trong hoàn cảnh như vậy thì không có nghĩa là không sai ...?

.
. .
.

- Tôi giúp cậu rửa chén nhé!! - bữa tối đã xong. À, nể tình cậu đã nấu bữa tối nên nó sẽ giúp cậu rửa chén. Nó cũng tốt bụng phết mà nhỉ!!!!?

- Giúp tôi?? - cậu nhướn mày nhìn nó, khẽ cười khẩy....

- Phải!! - nó đáp lại ngay thơ....Cậu nhìn nó, khuôn miệng nói đều đều... :

-Cậu đến nhà tôi làm gì??

-Tôi đến giúp việc nhà.... - nó xụ mặt, sao cậu lại hỏi nó như thế???

- Và giúp việc thì.... - cậu bỏ dờ câu nói....

- thì....??? - nó ngay thơ hỏi lại, vẫn chưa hiểu ý cậu muốn nói gì.....

- Thì cậu phải một mình rửa đồng đó cho tôi....!! - cậu nói không thèm liếc nhìn nó...

Tên này khôn thật.... - Này!! Đã giúp thì giúp cho trót chớ!! - gương mặt nó trông méo mó đến khó coi...

- Cậu ăn nhiều nhất thì rửa, mau!! - lời nói cậu rất nhẹ. Nhẹ nhàng như gió bqing, nhẹ nhàng như lông vũ,... ấy thế mà lại mang sức sát thương vô cùng cao....

Tên này....tên này..... Hoá ra hẳn không ăn đều là có mục đích !!!!!

12. Chương 10

Nó uể oải leo lên giường sau khi đã rửa xong một đồng chén đĩa. Với nó, ngày đầu tiên như vậy là đã rất rất rất quá sức chịu đựng....

.
. .
.

Cậu nằm trong phòng, mắt dán chặt vào quyển sách trước mặt nhưng tâm hồn thì lại treo lơ lửng ở phương nào rồi.... Hình như đã có cái gì đó len lỏi trong cậu!! Đó là một niềm vui nho nhỏ chẳng?? Vô thức , môi cậu khẽ kéo thành một nụ cười.....

Có lẽ, có lẽ thôi nhé!! Cuộc sống của cậu sẽ thay đổi từ bây giờ!! Và tất nhiên là cùng với sự có mặt của nó nữa...

.
. .
.

Mới đó đã mười tiếng đồng hồ trôi qua... Những ánh sáng tinh nghịch khẽ chui qua tấm màn cửa và lọt vào mắt nó.... Khẽ nhắm mắt đầy khó chịu, nó chợt quạu mở mắt ra....

Ai da!! Có lẽ đoán sai rồi!! Nó không những không mở mắt mà còn vùi sâu đầu vào nệm, quyết tâm đánh thêm một giấc nữa!! Họa chăng cái đồng hồ dừng cảm hằng ngày kêu nó dậy, hằng ngày chịu trận và nhiều

lần tan nát liệu đang ở phương nào??? À!! Nếu không nhầm thì cái thứ tan nát nằm lẫn với lò xo và kính mỏng nằm ở góc phòng đằng kia chính là nó đấy!!!

- Dậy!! - một giọng nói băng lãnh vang lên!! Kéo theo sự u ám và lạnh lẽo vào phòng nó!! Chợt sáng lưng nó cảm thấy rờn rợn, khẽ ngước mặt lên.... dụi mắt như một chú mèo con!! Ai kia nhìn thấy bỗng thật xiêu lòng a ~ !!

-Minh Khánh!! Mới sáng sớm mà cậu làm gì ở đây vậy?? - nó ngáp một cái rõ dài....

- Ở đó mà sáng sớm!! Mặt trời sắp xuống núi rồi!! - cậu liếc nó một cái sắc lẹm, sức ngủ của nó quả thật kinh người a ~ !!

- Ưm ~ !! Máy giờ rồi?? - nó nói mắt nhắm nghiền, ôm chặt cái gối vào lòng.... Nghe vậy, cậu đảo mắt, chợt ngừng lại ở góc phòng, nơi chiếc đồng hồ đã hi sinh oanh liệt vì liều mạng đánh thức ai kia....

Khẽ thở dài, cậu ngồi xuống bên cạnh nó, nói giọng nhẹ nhàng....:

- Quý Phạm.....!!..... DẬY!! - chữ “dậy” của cậu la lớn, dứt khoát khiến nó giật cả mình, bật dậy ôm tim...

- Làm cái gì vậy hả tên kia!! - nó hét lớn, thở hổn hển!! Đúng là không biết thương người mà!! Tim sắp lọt cả ra ngoài đây này!! Thế mà mặt cậu vẫn lạnh băng, bình thản...

- Tỉnh ngủ chưa?? - cậu nhếch môi nhìn nó...

Nó nhìn cậu đầy hận thù... Tên khốn!! Thật là muốn đập chết tên này mà!! Hần học trả lời cậu cho có lệ...:

- Rồi!! Ra ngoài cho tôi thay đồ!! - nó đứng dậy với tay đến tủ đồ... ấy vậy mà cậu không thèm để tâm, ngồi vắt chéo chân trên giường....

- Cứ thay đi!! Tôi ngồi đây cũng được!! - cậu khẽ nhếch môi một cách kín đáo...

Nó giật thót!! Tên này!! Có phải là đang đùa nó không vậy??

- Điên hả??! Biến ra ngoài!! - nó hét, bắm lấy hi vọng mong manh đó đuổi cậu ra khỏi phòng.... cậu nhìn nó mỉa mai....

- Thứ nhất!! Đây là nhà tôi!! - nó á khẩu!! Dù là nhà cậu nhưng ít ra cũng phải chừa không gian riêng tư cho nó chứ...

- Thứ hai!! Tôi và cậu đều là CON TRAI!! Không việc gì phải ngại ngùng!! - nó nhìn cậu mà con mắt muốn chui thẳng ra ngoài!! Sai lầm!! Đây quả thật là một sai lầm khủng khiếp nhất trong cuộc đời của nó... Vậy mà cậu còn nhấn mạnh từ “con trai” nữa!! Chẳng lẽ cậu đã....

- Đừng nhìn tôi như vậy chứ!! Thay nhanh đi!! - nói thật với lòng nó là lúc này nhìn cậu đều hết mức!! Không thay thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ!! Mà thay thì chắc chắn cậu cũng sẽ biết.... Ôi trời!! Chẳng khác nào là “Lạy ông tôi ở bụi này” ?? Đẳng nào thì cậu cũng sẽ biết thôi!!

- Tôi van cậu!! Tôi lạy cậu!! Tôi nói cho cậu biết là người tôi đang phát bệnh mất trí, mủ trắng mọc đầy người!! Nếu cậu không ngại thấy thì tôi cũng không có ngại che đâu!!

Cậu nhìn nó!! Nha đầu này bắt đầu giở trò rồi...

- Được rồi!! Coi như cậu thông minh!! Thay đi!! - cậu nói rồi quay mặt bước đi!! Nó thở phào nhẹ nhõm!! May mà ông trời còn thương nó!!!

Mà nghĩ lại thì hôm nay là chủ nhật!! Hà có gì mà nó phải dậy sớm nhỉ??? Đừng nói là cậu lại muốn đi dạo nó như hôm qua nha!? Nó thật sự không muốn đâu!!

.
. .

Cái câu mà nó đã nói ở trên ” May mà ông trời còn thương nó!!” nó xin thật lòng thành tâm rút lại... Quả là ông trời là người nhân tâm nhất thế gian a!!

~

- Lấy cà phê cho tôi!!

- Đắm bóp!!

- Dọn bếp đi!!

- Giặt đồ!!

-...

-...

Phải nói như thế nào hả?? KHỦNG KHIẾP!! Quá sức khủng khiếp!! Suốt hai tiếng đồng hồ, nó thực sự là một con hầu chính hiệu....

-Lau nhà đi!! - cậu dán chặt mắt vào quyển sách, miệng bá đạo ra lệnh. Còn về phần nó, thở hển không kịp lấy hơi... Mắt căm thù nhìn cậu!! Quá bức xúc, nó ném chiếc khăn xuống đất, hét lớn...:

- KHÔNG LÀM NỮA!! - rồi ngồi bịch xuống ghế sofa đối diện... cậu nhướn mày nhìn nó!!

- Lau nhà!! - cậu chậm rãi ra lệnh...

Nó nhìn cậu bực dọc..... La oai oái...:

- Cậu bị hâm à?? Tôi đã lau cái biệt thự chết tiệt của cậu lần thứ năm rồi!! Còn cái gì để mà lau nữa hả tên kia!!!!

13. Chương 11

Thấy nó bức xúc như vậy, cậu khẽ đứng lên tiến lại phía cầu thang, lấy ngón cái quẹt qua lang cang rồi liếc nhìn nó, tất nhiên là cùng với một nụ cười khẩy trên đôi môi.....

- Lau lại!! - cậu bỏ lại câu nói rồi lững thững bỏ ra khỏi nhà...

Mặt nó méo xệch!! Tên này thật muốn hành chết nó mới vừa lòng mà... Cuộc đời ăn nhờ ở đậu chừng nào mới kết thúc đây??

.
. .
.

~ 9h30 tối ~

Cậu trở về biệt thự, với cậu thì ngày nào cũng là những ngày bận rộn, biết làm sao đây khi cha mẹ cậu luôn đặt niềm tin vào cậu quá nhiều!! Nhưng trong lòng cậu, cậu biết niềm tin đó là chỉ sự lợi dụng!! Phải! Cậu vốn chỉ là một con cờ trong những bước thăng tiến của tập đoàn mà thôi, họ vốn không hề xem cậu là con người...

Bước vào thềm cửa, cả căn biệt thự tối om, không một bóng đèn, không tiếng cười đùa, không một tiếng nói hay tiếng mắng chửi của con nhóc nha đầu ương bướng... Tất cả chỉ là tiếng xào xạc của lá cây hay tiếng thì thầm của gió. Khung cảnh trở nên thật rùng rợn và cô đơn đến kì lạ...

Quá khứ đau thương chợt chạy xoẹt qua đầu cậu như một cuốn băng!! Sự sợ hãi và run rẩy bủa vây lấy cậu!! Cậu đá tung cửa, chạy nhanh vào nhà... Cậu chỉ mong sao, chỉ mong sao cái quá khứ mà cậu đã cố gắng vùi lấp trong tim sẽ không bao giờ quay lại nữa... !!

Cậu đảo mắt nhanh qua căn phòng khách trong bóng tối!! Vai cậu run lên từng hồi. Giọt mồ hôi lăn dài trên gò má thanh tú... Ánh mắt cậu dừng lại trên chiếc ghế sofa nhung trắng xám!! Khẽ thở phào!! Thật may quá, nó vẫn còn ở đây....

Nó nằm dài đánh một giấc sau một ngày dài với bao nhiêu mệt mỏi, vẫn chưa hay biết rằng đang có một ánh mắt thiết tha đang nhìn nó. Nó ngủ say quá!! Cậu với tay khẽ vén những vọn tóc rũ trên mặt nó... A ~ !! Nó thật đẹp, một vẻ đẹp của thiên thần, cậu như bị thôi miên vào gương mặt thanh tú của nó... Hàng mi khẽ rung rinh mỗi khi nó thở, bờ môi căng mọng khép hờ như đang mời gọi...

Cậu cúi xuống, ánh mắt tro tím nhìn nó say đắm, cậu chưa bao giờ có ham muốn như vậy với một người con gái!! Và nó là lần đầu tiên!! Phải chăng được đặt lên bờ môi căng mọng kia một nụ hôn thì tuyệt đến nhường nào....

Không khí như ngừng chuyển động khi bờ môi lạnh lẽo của cậu áp vào bờ môi ấm nóng của nó!! Thật ngọt ngào!! Cậu như bị thu hút... Con người quả thật là một sinh vật tham lam, cậu thật sự muốn tiến sâu hơn... nhưng lý trí không cho cậu làm vậy!! Nếu làm như vậy, cậu biết sẽ mất nó mãi mãi!! Sự quen biết của nó và cậu trong hai ngày không thể nào có thể níu chân nó ở lại bên cậu...

Trong vô thức, nó cảm thấy hơi thở của mình dường như bị đứt quãng, có thứ gì đó thật ngọt ngào trong cổ họng nó!! Nó không biết là gì, nhưng nó muốn nữa.... Và rồi bờ môi nó được trả lại với không khí... Cảm giác ngọt ngào đó đã biến đi đâu mất... Trái tim nó lưu luyến và tiếc nuối vô cùng...

-Này!! Đừng ngủ ở đây!! - cậu lay nhẹ nó, nếu nó cứ ngủ ở đây chắc rằng cậu sẽ tấn công nó mất, Dù đang nguy trang cho anh trai mình thì nó phải biết ít nhất bản thân là con gái chứ...

Nó giật mình choàng tỉnh... A!! Cậu về rồi sao?? Cảm giác ăn tối một mình thật cô đơn quá chừng... Nó dụi mắt nhìn cậu, tỏ vẻ hơi giận hờn...

- Cậu đi đâu mà giờ này mới về?? Tôi đói quá nên ăn tối trước rồi, cậu ăn gì chưa??

A ~ !! Nó quan tâm đến cậu sao?? Cảm giác hạnh phúc dường như đang nhen nhóm trong lòng cậu... Ấy vậy mà mặt cậu vẫn lạnh như tiền, trả lời vô cảm...

- Lắm lời!! Đi ngủ đi!!

Mặt nó méo xuống... Tên này!! Người ta đã quan tâm mà cậu lại như thế thì nó có thêm hỏi nữa... Quá đáng à nha!! Bất giác nhìn cậu, dường như dưới đáy đôi mắt lạnh lẽo kia đã ánh lên một tia yêu thương, khẽ dụi mắt... Nó không nhìn lầm chứ??

-Không thêm hỏi nữa!! Cậu cũng ngủ ngon!! - nó đứng phắt dậy chạy lên phòng, gương mặt bất giác đỏ lên. Không phải chứ?? Vừa rồi cậu nhìn thật lạ nha... Giống như là cậu đang cười với nó vậy!! Ôi chết mất!! Con gái trường cậu mà thấy biểu hiện cậu như vậy thì sẽ theo cậu dài dài mấy hành lang mất thôi... A!! Mà nó phải hỏi cậu một chuyện... Quay phắt đầu lại, nó hỏi lớn...

- Minh Khánh nè!!

-Hn?? - cậu nhìn nó như muốn hỏi...

-Bộ cậu bỏ mật ong vào miệng tôi lúc tôi đang ngủ hả?? - nó ngây thơ hỏi cậu. Quả thật lúc ấy ngọt như mật ong luôn nha. Hay là nó đang nằm mơ??

Cậu khẽ nheo mày!! Cậu không ưa đồ ngọt lắm nha, làm sao mà mà cậu lại mua mật ong về được?? Hỏi dư thừa....

-Không!! - cậu trả lời, lời nói vẫn lạnh như băng... Ồ!! Nó gật đầu như hiểu ý... Nó xoay lại vô tư nói một câu với cậu làm ai kia tim đập mạnh từng hồi...

-Thế à?? Hồi nãy hình như có thứ gì đó ngọt ngọt tràn vào cuống họng tôi!! Ngọt lắm!! Hay là tôi đang mơ nhỉ?? - nó nhìn cậu cười tít mắt!! Quả thật là mơ rồi....

Cánh cửa phòng của nó đóng lại cũng chính là lúc mặt cậu đỏ như bốc khói... Nha đầu này... quả thật là biết cách nhảy múa trên cảm xúc của người khác a ~ !!

14. Chương 12

Phgtrnh ới ới!! Chap này tặng bạn làm quà làm quen nha!! <3><3...>

.
. .

Một buổi sáng tại căn biệt thự của cậu, một buổi sáng vẫn như mọi buổi sáng. Những ánh sáng le lói của buổi bình minh luồn qua khe cửa... Những âm thanh véo von của đàn chim dường như đang nhảy múa bên tai nó... A ~!! Sương sớm thật mát lạnh và dễ chịu nha...

Nó khẽ dụi mắt, hôm nay là đầu tuần cơ mà, phải đi học chứ... Khẽ liếc mắt nhìn sang chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh bàn, rõ ràng đồng hồ còn chưa reng báo thức cơ mà. Lý do gì mà nó phải lết thân dậy sớm chứ??

- Ừm ~!! Mới 7h25!! Còn sớm chán... - nó gà gục!! Mà khoan!! Cái gì?? 7h25????

Nó bật phắt khỏi giường, nhìn chiếc đồng hồ với vẻ mặt khủng hoảng. Ai?? Là ai đã tắt báo thức?? Nó lao khỏi giường với tốc độ thần thánh và mặc đồng phục, thậm chí chưa kịp cho ly sữa hay ổ bánh mì vào bụng là đã phóng như bay ra khỏi nhà!! Ôi trời!! Thật là một ngày cực kì không may mắn a!!

.
. .

// Rầm//

Tiếng động trời ban vang lên làm mọi thành viên trong lớp phải ngoái đầu lại nhìn... Từ khi nào mà nó lại trở thành tâm điểm của sự chú ý vậy nè?? Nó thở hổn hển, mồ hôi ướt đầm hai vai áo đồng phục. Đầu óc nó như ổ quạ áo quần đều luộm thuộm không thể thở nổi. Tới đây thì mọi người đã tưởng tượng được một cuộc maratong siêu tốc với thời gian của nó trong suốt quãng đường từ nhà phi đến trường!! Nhìn nó lúc này thật mất hình tượng của một soái ca nha!!

Nó không hề để một câu xì xào lọt vào lỗ tai mà đi thẳng đến chỗ cậu. Và vẻ mặt rất chi là không thân thiện a!!

- Cậu...!! - nó thở dốc, nhìn cậu nói đứt quãng...

-Hn?? - cậu nhìn nó. Và đương nhiên là trưng ra một đôi mắt rất chi là bình thản...

-Tại sao lại tắt báo thức của tôi hả?? HẢ?? HẢ?? - nó đập bàn hét lớn!! Ai da, lại thu hút sự chú ý rồi!!

-Sao cô nghĩ là tôi tắt?

-Thế cậu không tắt à?? - nó nhìn cậu nghi ngờ...

-Không!! Là tôi tắt đấy!! - khuôn miệng cậu nói đều đều. Thật muốn chọc tức nó mà....

-Cậu...!! Tôi biết ngay mà!! Quá đáng!! - nó thẹn quá hóa giận, cậu thật là đều nha!!

-Này!! Hai cậu... - một giọng nói khác vang lên. Quý Cường?? Muốn nói gì đây?? Cả nó và cậu quay phắt sang nhìn với đôi mắt rất ư là “thân thiện” làm chàng ta rùng cả mình...

-.... thật ra...lớp học đã bắt đầu hơn mười phút rồi!! - chàng cười xòa, quả là đáng sợ a ~!!!

Cậu nghe vậy liền ngồi xuống, còn nó thì ngơ ngơ ngác ngác. Nhìn lên bức giảng thì thấy giáo viên vẫn cầm cùi viết bài. Trông cô giáo hình như không những không có ý định nhắc nhở mà còn có vẻ hơi sợ sệt a~!!

và sau đó tiết học vẫn lặng lẽ trôi qua...

.

.
.
- Nè Quý Phàm!! Ở nhà Minh khánh thế nào?? - Vũ Cường nhào lại hỏi nó với vẻ mặt hớn hở khi giáo viên vừa bước ra ngoài...

Nó nhìn chàng!! Khuôn mặt từ từ méo xuống và phun ra một chữ...

-Tệ!! - tệ?? nó không nói đùa chứ?? Vũ Cường nhìn nó nảo nề...

-Tệ?? Sao lại tệ được?? Sống ở nhà lớn với bao nhiêu là thức ăn ngon!! Làm sao mà tệ được?? - chàng cười ha hả, vỗ bộp bộp vào vai nó... Hơi khựng lại!! Lại là cảm giác này...

-Quý Phàm...!! Cậu...

-Quý Phàm!! - một giọng nói bá đạo vang lên!! Là cậu... Nó nhìn cậu...

-Gi hả??

-Bữa trưa!! Mua cho tôi!! - cậu nhắm hờ mắt, hình như có vẻ hơi khó chịu...

-Ya!! Đừng có mà ra lệnh cho tôi!! Tôi còn chưa ăn sáng đây!! - nó hằn học nhìn cậu. Ngay lúc không muốn nhất thì bao tử của nó biểu tình đòi ăn dữ dội!! A~!! Nhịn ăn sáng vốn không phải là một cách hay...

-Được rồi!! Được rồi Minh Khánh!! Đừng khó tính thế!! Quý Phàm!! Tớ đi với cậu - Vũ Cường đẩy vai nó đi... Cánh cửa lớp khép lại với ánh mắt băng giá của cậu. Cậu khẽ đứng lên....

// Rầm //...

Lại một tiếng động lớn nữa lại vang lên trong lớp học... Mọi người đều sợ hãi nhìn cậu, rồi nhìn chiếc bàn mà cậu không thương tiếc đập ngã....

Lòng cậu nôn nao đến khó chịu, có gì mà tim cậu khẽ nhói lên khi bàn tay của Vũ Cường chạm vào nó?? Cái cảm giác thật đáng nguyền rủa... Chết tiệt!! Cậu bị làm sao thế này???

.
.
- Quý Phàm!! Cậu muốn ăn gì?? - Vũ Cường phấn khởi nhìn bảng menu, khẽ quay sang nhìn nó... Hơi sốc!!! Mặt nó xanh xao đến khó coi.... Chắc là hậu quả không ăn sáng!! Nó chỉ đơn giản nghĩ vậy... Rồi nhanh chóng, bóng tối bao trùm tầm mắt nó...

- Quý Phàm!! Quý Phàm!! Cậu sao vậy?? - Vũ Cường lo lắng nhìn nó!! Sao lại như vậy?? Phút chốc, cả cawnteen ồn ào thấy rõ.... Chàng khẽ bế sốc nó lên... Mà sao nó nhẹ vậy nè??

.
.
- Em ấy hơi bị thiếu máu!! - cô y tế khẽ đẩy gọng kính dày, nói đều đều... Chàng khẽ thở phào, nhưng có lẽ không còn được bao lâu nữa...

.
.
-Cái gì?? Cậu ấy?? Con... con gái?? - Vũ Cường như không tin vào tai mình, tai bịt chặt miệng ngăn không cho tiếng hét bật ra... Những kí ức bỗng chạy thật nhanh qua đầu cậu... Cách Quý Phàm nói chuyện, cách

cậu xưng hô, cách cậu cư xử... Tất cả, tất cả đều khác với Quý Phàm thường ngày... Và còn câu nói của Minh Khánh... “trò chơi” của Quý Phàm có nghĩa là....

....

....- Cậu ấy... không phải là Quý Phàm...

15. Chương 13

Chờ chút đã, nói vậy là Minh Khánh cũng biết chuyện về Quý Phàm và cô nhóc này sao?? Vũ Cường dăm chiêu nhìn người con gái trước mặt, quả thật nhìn rất giống Quý Phàm nha... Khẽ vươn tay định chạm vào mái tóc của nó.... Nhìn nó ngủ âm áp quá...

- Cậu định làm gì đó??

Giọng nói với hàn khí và uy nghi cao cút trời từ phía cửa vang lên, mang theo chút âm sắc lạnh lẽo...

- Minh Khánh?? Sao cậu...?? - Vũ Cường bàng hoàng nhìn cậu... Sao cậu lại ở đây?? Sắp vô tiết học rồi mà... - Minh Khánh vẫn nhìn chàng với ánh mắt không đổi. Lần đầu tiên chàng mới nhận được từ cậu một ánh mắt giết người như vậy. Chả phải cậu đã từng nói chúng ta là bằng hữu sao?? Và kia chính là ánh mắt để nhìn một vị bằng hữu à??

- Người của tôi bệnh!! Không thể làm ngo!! - cậu chậm rãi tiến về phía giường. Vũ Cường hướng vẫn ánh mắt bàng hoàng về phía cậu. Có phải cậu vừa khẳng định chủ quyền không vậy??

- Từ khi nào mà cô nhóc này thành người của cậu vậy hử?? Và rốt cuộc cô nhóc này là ai?? - lần này thì nó thành người hứng chịu ánh mắt nghi ngờ. Thật sự thì toàn bộ sự việc này là như thế nào vậy??

Cậu không thèm nhìn chàng lấy một cái. Toàn bộ tâm trí của cậu đã đặt hoàn toàn vào người con gái trước mặt. Khi nghe tin nó ngất, nó đâu biết cảm giác tội lỗi dâng trào và lấp đầy trong cậu, chính cậu đã hại nó. Đáng lẽ không nên trêu nó bằng cách tắt đồng hồ báo thức để nó không kịp ăn sáng. Đáng lẽ cậu nên đi theo nó. Đáng lẽ cậu nên đưa nó đến trường. Tất cả, tất cả đều là lỗi của cậu... Là cậu đã hại nó thành ra thế này...

- Cô nhóc này... là Bạch Quý Nhi... - cậu chậm rãi nói

- Bạch Quý Nhi... Bạch Quý Phàm... CÁI GÌ?? - chàng ngồi lăm nhăm mãi rồi mới thốt lên một sự thật... Là em gái song sinh “yêu quái” mà Quý Phàm suốt ngày lải nhải hay sao?? Giờ gặp mới biết quả thật danh bất hư truyền a!! Chuyện tày trời thế này mà cũng dám làm. Thật quả là anh em nhà Bạch gia nha ~!!

- Thế.... tại sao cậu...?? - và đây chính là câu hỏi mà chàng muốn hỏi cậu nhất trong ngày... -... cậu biết sự thật mà vẫn im lặng sao??

Nét ngờ ngàng bỗng thoáng qua đôi mắt của cậu. Cậu trước giờ chưa bao giờ nghĩ đến điều này?? Cậu cũng muốn biết tại sao... Tại sao sự có mặt của nó từ khi nào đã trở thành không thể thiếu trong cuộc sống của cậu??

Như không nhận được câu trả lời ý muốn, chàng gắng hỏi lại, hỏi lại rất nhiều lần. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ nhận lại sự im lặng....

- Minh Khánh?? Không lẽ cậu... - Vũ Cường ngập ngừng, chưa kịp nói hết câu thì ngay tức khắc đã nhận được một ánh nhìn tóe lửa của cậu bạn thân... ý như muốn nói “cẩn thận cái mồm”....

Và thế là ngày hôm đó cũng kết thúc, kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai người bạn, kết thúc một mối nghi ngờ và cũng như là vùi lấp đi một bí mật của một người...

.

.

.

Và cũng như thế, một tuần lễ trôi qua nhanh chóng. Mà thật là lạ nha, cả tuần nay nó muốn gặp cậu còn khó hơn lên trời. Phải nói sao ta?? Cậu bạn khủng khiếp. Công việc trong tập đoàn dường như chỉ chất lên mỗi đầu cậu...

Rồi cái ngày mà nó không muốn nhất đã đến. Cái ngày mà tai họa ập xuống đầu nó. Tất cả chỉ xuất phát từ một cuộc điện thoại chưa đầy mười phút từ người anh trai của nó....

- Cái gì?? - nó hét lớn như muốn thọc lủng màn hình điện thoại....

-Anh xin lỗi!! Nhi Nhi!! - anh nói giọng vẻ hối lỗi, rốt cuộc anh đã làm gì thế này??

.
. .
.

Thật là soái ca của nó lúc nào cũng thích gây chuyện... Vì sao ư??? Vì tất cả đã đi tong hết rồi. Vốn tưởng chuyện này sẽ êm đẹp đến kết thúc. Thế mà chưa tới một tháng mọi chuyện đã đổ vỡ. Anh nó đã bị lộ... Và chắc chắn chuyện này sẽ chẳng dễ dàng gì đâu. Chắc chắn ngày mai nó sẽ mỗi mồm giải thích tất cả những chuyện rắc rối này với một người rồi đây...

.
. .
.

Tối rồi mà phòng nó vẫn còn sáng đèn. Cậu chỉ định bụng kiểm thử gì đó bỏ vào bụng sau khi đã giải quyết xong đồng giấy tờ. Nhưng khi nghe xong cuộc nói chuyện giữa nó và người chủ mưu gây ra tất cả chuyện này thì cậu mới thở dài. Quả là một tên chuyên gây rắc rối. Mà nói đến rắc rối thì nó cũng có khác gì đâu nhỉ?? Vì thực sự là ngay ngày đầu tiên nó đã gây chuyện rồi đó thôi. Thậm chí là đã lộ ngay với hai người ngày một ngày hai cơ mà!! Quả thật là con nhà tông không giống lông cũng phải giống cánh...

Nhưng mà điều khiến cậu bạn tâm là tên gốc Quý Phàm đó đã bị lộ như thế nào làm sao và với ai thế nhỉ?? Và rồi tiếng nói oang oang của nó cắt đi dòng suy nghĩ của cậu. Từ khi nào mà cậu đã mất hình tượng thế này?? Nghe lén chuyện người khác vốn không phải là tác phong của cậu cơ mà...

- Cái quái gì cơ?? Anh đang tắm và cậu ta xông vào rủ anh đi học ư?? - nó hét lớn... Thế rồi cả nó và cậu đều không hẹn mà có cùng chung một suy nghĩ... "Thật may đó không phải là mình/nha đầu gốc"!!

- À!! Và còn một chuyện nữa!! - Quý Phàm càng về cuối câu càng nhỏ giọng...

Bên ngoài cửa cậu đang nghe ngóng tình hình bỗng nghe giọng nó quát lớn...

-Cái gì cơ?? Cậu ta sẽ đến đây vào sáng ngày mai ư?? Không thể nào...!!

Cuộc đời của nó thế là đi cả rồi. Nó tiêu chắc...

16. Chương 14

Và thế rồi này định mệnh đã đến. Ngày chủ nhật định mệnh xấu số nhất đời nó...

- Cậu định đi đâu sao?? - cái giọng nói lạnh lạnh vang lên phía cửa. Vẫn là cái giọng nói bá đạo kiêu ngạo hằng ngày....

-Ư ~!! A!! Hôm nay tôi có việc ra ngoài... - nó ngập ngừng như vừa bị phát hiện ra việc gì đó. Dưới ánh mắt dò xét của cậu thì nó càng như bị khó xử... Mà vốn việc của nó có dính gì đến cậu đâu nhỉ??...

-Tốt!! Hôm nay tôi cũng bận... - cậu nói rồi đi thẳng một mạch, nó khề thở phào... cậu buông tha nó dễ dàng vậy sao?? Thật là lạ nha...

.

.
.
Bạn gì chứ!! Đồng tài liên cậu đã xử lý xong từ tối hôm qua rồi. Hôm nay thì cậu khá rảnh và không có việc gì làm... chắc vậy!! Rồi rồi, cậu chỉ tò mò tí xiu xem nó gặp ai thôi mà... Sớm muộn gì thì nó cũng là của cậu thôi, nhưng muốn chắc chắn thì cậu phải giữ chặt đồ của cậu chứ... cậu nghĩ vậy...

.
.
.
Nó khẽ nhón chân lên lút bước qua hành lang với mong muốn cầu rằng cậu không phát hiện, đùa gì chứ!! Hình ảnh qua camera của phòng cậu rất rõ nét nha!! Phải nói cậu hơi ghen tị một chút... Hôm nay phải nói là nó khá xinh nha. Diện hẳn một chiếc váy trắng thiên thần ngang đầu gối với chiếc áo khoác ren mỏng bên ngoài, mang boots cao và vuốt mái tóc giả xấu xí và thay vào đó là mái tóc hạt dẻ nâu dài xinh ngắt ngậy... Thật may cho tên nào có được khoảng thời gian hạnh phúc bên nó hôm nay... Ai da!! Mặt cậu lại đen sì đến khó coi rồi...

.
.
.
8h30~ tại sân bay...

Nó đảo mắt như tìm kiếm một thứ gì đó mà không nhận ra rằng nó đang là điểm thu hút nhất của cái sân bay này... Con trai liếc mắt đưa tình với nhỏ hầu như chiếm cả gần nửa sân bay, rồi còn cả những lời tán dương khen ngợi, thì thầm ghen tị xì xào nổi lên ngày một càng nhiều...

- Này!! Mà có thấy hình như hơi lạnh không?? - một chàng trai đứng gần nó nhất lên tiếng hỏi tên kẻ bên...

- Ủ!! Công nhận lạnh thật... đang ngoài trời nắng đẹp thế này mà tao lại thấy rờn rợn sống lưng mà ạ!!

Rồi phút chốc, hàn khí bủa vây tạo cho sân bay một không khí ảm đạm đến kì lạ!! E hèm!! Có vẻ “tủ lạnh” của nó đang lên tiếng công bố quyền cá nhân kìa... Cậu ngồi trên chiếc BWN đen quen thuộc đối diện sân bay, và thẳng tay ném cho bất cứ tên nào một cái lườm sát thủ khi cảm thấy nóng mắt... À thì cậu hơi khó chịu thôi, chắc là do trời hôm nay nóng quá... Hoàn toàn chẳng phải liên quan gì đến nó đâu...!! Mà có vẻ càng lặp lại câu đó thì nó như càng mất đi sức thuyết phục a ~!!...

- A!! Ở đẳng này!! - mặt nó thoáng chút hồng kêu vang, khẽ vẫy tay gọi ai đó....

- Charly!!

Mọi người hướng lên nhìn phía đối diện nó, trong đó còn có cả cậu nữa... Chu choa~~!! Một chàng trai ngoại quốc trông cực đẹp nha!! Mái tóc vàng xoăn nhẹ và đôi mắt màu cẩm thạch như còng lung linh trong ánh nắng mặt trời... Chàng trai khẽ chạy lại ôm chặt lấy nó xoay mấy vòng rồi... cái gì đây??! ... Chàng trai đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ nhàng...

-Nhi Nhi!! Nhớ cậu quá đi!! Thật không thể tin được!! - chàng trai nhìn nó cười tít mắt...

-Gì đây?? Mau bỏ tớ xuống!! Nhi Nhi là để cậu gọi à? - nó hơi nheo mày, cậu bạn thân này lại làm quá lên rồi....

Và cặp trai gái của chúng ta không để ý rằng ngoài những hình trái tim xum họp xung quanh họ thì những trái tim còn lại chỉ mang hai chữ “đổ vỡ”... Ạch!! Hết cơ hội rồi... Và từ xa xa, mặt cậu đánh lại đến khó coi... cái quái gì vậy?? Tên tóc vàng kia vừa mới... hôn nó?? Vậy mà thậm chí nó còn cười mà không có dấu hiệu phản kháng nữa chứ... Thật muốn cậu tức chết mà...!!

- Đi!! Andy!! Chúng ta tìm chỗ nói chuyện...

.
.
Và cuối cùng nó cũng tìm được một chỗ ngồi thích hợp ở một quán cà phê.., À!! đằng xa xa còn có cặp mắt đang dõi theo hai người nữa...

-Nhi Nhi!! - Andy cười títt mắt....

-Vớ vẩn!! Ai cho cậu gọi như thế hả?? - nó giơ nắm đấm hù dọa, hôm nay với nó đã đủ phiền phức rồi... Nghe nó nói vậy, Andy khẽ xụ mặt, chu miệng nói rất đáng yêu...

-Rõ ràng cái tên kia...

-Đó là anh tớ, có quyền hơn cậu đấy!! - nó bình thản hút ngụm nước cam, biết ngay là học từ soái ca “đập chai” của nó mà...

-Nghe tớ nói đây... - ánh mắt nó nghiêm túc -... anh tớ đã kể cho cậu nghe hết mọi chuyện rồi đúng không?? Kể cả chuyện tớ giả trai và cả lý do tớ phải làm vậy...

-Phải!! Nhưng... - ánh mắt Andy trở nên nghiêm túc không kém... -... chuyện cậu sống chung với một tên con trai thì không thể chấp nhận được...

Nó suy nghĩ một hồi, Andy nói cũng đúng... nhưng mà...

-Không sao!! Không sao!! Tên đó không biết mình là con gái đâu... - nó cười xòa...

“Vớ vẩn!! Biết ngay từ đầu!!” - cậu hơi tức, nó nghĩ cậu ngốc như vậy sao...

Andy thấy nó nghiêm túc như vậy thì cũng an tâm được phần nào... Thấy rõ nét vui mừng trên gương mặt Andy, nó ra về... khẽ chỉ chỉ ống hút vào mặt Andy...

-Nè!!! Còn cậu nữa đó!! Sau này không được hôn tớ nữa!! Đây không phải Anh Mĩ, được chứ??

“Nói đúng trọng tâm rồi đấy!!” - cậu nghĩ thầm, vẫn còn hơi tức tối khi nghĩ về chuyện hồi này...

-Gì chứ!! Trước giờ đều vậy mà!! - Andy chu miệng buồn phiền....

“Cái quái gì cơ?? Trước giờ ư??”

17. Chương 15

Cái méo gì thế này?? Nụ hôn đầu của nó không phải là cậu ư?? Nghĩ đến đây, cậu tối xầm mặt... Thật không thể tin được...

- Cậu nên nhớ đây không phải là Mỹ!! Andy!! - nó hơi nheo mày... Thật muốn chọc điên nó mà....!!

-À!! Còn một chuyện nữa, tớ nghĩ cậu nên biết!! Charly!! ~ ... - Andy kéo dài giọng, hơi pha chút bồn cợt...

- Chuyện gì?? - Vừa nói, nó hút thêm một ngụm nước cam... Dù là chuyện gì nhưng với cái nụ cười tươi không cần tưới kia thì chắc chắn đó là một chuyện không tốt lành gì....

- Ờ thì nói sao nhỉ?? Thật ra thì.... - càng về cuối câu Andy càng nhỏ giọng dần.... Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?? Cậu tò mò chết đi được... Chết tiệt!! Từ khi nào mà phong độ của cậu tuột dốc không phanh thế này...??

//Rầm//....

Cả quán cà phê nhìn nó hoảng hồn. Nó đập bàn với gương mặt méo mó nhìn người đối diện... Thật không thể tin được!! Ông trời đang đùa nó chắc!!...

- Cậu....cậu....!! - nó run run, miệng lắp bắp...

- Từ giờ xin được chiếu cố!! Charly ~!!

.

.
.
- Cậu về trễ thế!! - sau khi nó hoàn tất việc thay đồ thì cậu cũng vừa về tới... Nó quả thật chẳng nghi ngờ cậu gì cả... Ngay thơ thật!!

- Hôm nay cậu đi đâu?? - cậu hỏi nó, không cố ý, nhưng cậu vẫn cảm nhận được lưng nó giật nảy một cái... Vâng!! Như cậu nói... quá ngây thơ!!

-Tôi.... Tôi đi đâu có liên qua đến cậu à?? - nó đáp lại, nhưng nó biết đấu với cái IQ cao ngất ngưỡng của cậu thì quả thật tốn chất xám nha ~!!

- Có chứ!! Con hầu nhà tôi đi đâu thì tôi phải nắm rõ!! Kẻo nó trốn thì phiền....!! - Đúng thật là rất tốn chất xám... Cậu trên như đâm vào nó mấy nhát, tổn thương lòng tự trọng của nó thật...

- Cậu quả thật nhiều chuyện!! - nó lè lưỡi rồi chạy tót lên lầu... Cậu khẽ nhìn theo bóng nó mà thở dài, lòng vẫn từng tức, hơi khó chịu vì chuyện hồi sáng, rốt cuộc là nó đã trải qua bao nhiêu nụ hôn với tên khốn tóc vàng hồi sáng rồi?? À, và vẫn như điệp khúc cũ... bản tính lạnh lùng của cậu đã bay đi đâu hết rồi??

Hơn thế nữa, chuyện mà nó và tên kia thì thâm to nhỏ với nhau, cậu vẫn chưa nghe được hết!!

.
.
.
~ 7h00 sáng ~

- Này!! Dậy!! - cậu khẽ lay nhẹ nó... từ vụ lần trước, cậu đã rút kinh nghiệm rồi.... Không thể mạo hiểm thêm một lần nào nữa...

Và lần này thì cậu cực ngạc nhiên nha ~!! Hôm nay nó không mè nheo đòi ngủ thêm năm phút như mọi ngày mà ngược mắt lên nhìn cậu với đôi mắt sưng húp... Khẽ đưa tay chỉnh lại mái tóc giả và nhìn cậu nói như mèo...

- Hôm nay tôi nghỉ được không?? Một buổi thôi!!

Nhìn nó vậy lòng cậu cũng hơi xót, đưa tay sờ trán nó. Không nóng. Vậy chắc là sinh hư rồi...

- Không!! - quả thật là lạnh quá đi mà... thấy chưa, mới làm mặt nghiêm một tí là mặt nó mèo như sắp khóc rồi...

- Hôm nay kiểm tra!! Không nghỉ!! - Ủa?? Có bài kiểm tra sao?? Tại sao nó lại không biết nhỉ??...

Nói rồi cậu chậm rãi bước ra khỏi phòng. Như hiểu ý, nó uể oải đứng dậy thay đồ... Hôm nay quả là một ngày cực kì không may mắn a ~!!

.
.
.
- Đừng có làm bộ mặt thế nữa!! - cậu gằn giọng, từ lúc ăn sáng đến lúc ngồi trên xe đến trường nó chỉ trưng ra một bộ mặt sâu não, không nói không rằng. Cậu quả thật là cậu không chịu nổi rồi nha~!!

- Làm sao đây?? Mình chết mất... Ôi trời ơi!! Cuộc đời của mình còn đâu là sự tự do. Từ nay mình chắc chắn sẽ sống trong một địa ngục không ánh sáng.... - nó nghe lời cậu nói, mở miệng lầm bầm những lời bi thương nhất cho cậu nghe. Rốt cuộc là cái quái gì đã xảy ra với nó vậy nhỉ??

- Yo!! Minh Khánh, Quý....!! Cái quái gì thế này!! - Vũ Cường vui vẻ chạy lại hỗn hờ chào buổi sáng, rồi bỗng la oai oái khi nhìn sang nó... Đôi mắt gấu trúc này là thế nào vậy???

- Tôi bị mất ngủ!! - nó thều thào giọng... Có người nhìn nó không tin... À không!! Thật ra là hai người. Nó mà mất ngủ thì trên đời này không có gì gọi là con heo rồi!! Ai da da, xúc phạm thật nha ~!!

Vũ Cường khẽ vuốt cằm triết lý...

- Được rồi!! Được rồi!! Vào lớp thôi!! - Vũ Cường chưa kịp chạm vào nó là đã được nhận một cái liếc tóe lửa của thằng bạn thân.... -... Gì cơ!! Tổ còn chưa chạm vào!!

.
. .
.

- Được rồi!! Trước khi vào tiết học cô có chuyện muốn thông báo!! - vừa nói, cô giáo vừa đẩy gọng kính...

Nó úp hần mặt xuống bàn, miệng vẫn lẩm bầm thê lương... - Làm ơn tha cho tôi! Làm ơn tha cho tôi!!... Còn cậu thì ngồi thẳng kẻo bên không hiểu mô tê gì cả...

- Hi everybody!! Mình là du học sinh từ Mỹ - Andy!! Mong được giúp đỡ...

Ôi trời ơi!! Lại cái trò đùa gì thế này... Cậu thì nhìn cậu bạn HS mới đến mà như á khẩu... Còn người ngồi kẻo bên thì hoàn toàn tê liệt...

Quả thật ông trời luôn trêu người mà...

,

18. Chương 16

Nói rồi, Andy khẽ đảo mắt một cách kín đáo. Như tìm được thứ muốn thấy, Andy hơi nheo mày rồi khẽ cười phấn khởi...

- Charly!! Chúng ta cùng lớp này!!

Rồi trong phút chốc, mọi ánh nhìn đổ dồn về phía nó... Nó quay mặt đi hướng khác, khoé môi hơi giật giật. Vâng!! Như nó nói, mọi chuyện xảy ra y như dự đoán... Nó chỉ sợ cái mồm của Andy lâu ngày ngứa ngáy mà phun hết chuyện nó là con gái cho mọi người biết thì nguy to...

- Andy!! Em ngồi ở đâu?? - cô giáo ôn tồn hỏi, cậu HS này ngôn ngữ nói khá tốt nha~!! Andy nhìn sang nó, đã có người ngồi mất rồi... Tiếc thật!!

Còn về phía cậu thì sao?? Đương nhiên là nhếch môi một cách đắc thắng rồi... Cậu thật là trẻ con nha ~!!

- Được rồi!! Để cô xem... A!! Em ngồi kế bạn Tử Duyên nha!! Tử Duyên giơ tay xem nào...

Nghe lời cô giáo, Tử Duyên ngẩng cao đầu tự tin giơ tay. Mấy đứa con gái trong lớp thì tiếc hùi hụi. Hiếm lắm mới có trai đẹp vào lớp này mà lại bị tước tay trên mắt rồi...

.
. .
.

Phải nói sao ta?? Bàn của Andy nằm ngay chéo bàn của nó và cậu, tất nhiên là rất dễ dàng bắt chuyện... và tất nhiên, cũng rất dễ dàng gây truyện...

Cậu quả thật điên lẩm đó nha... Bàn tay nắm chặt cây bút đến mức nó muốn gãy... À không!!... nó gãy ra làm đôi mà cậu cũng chẳng tha... Lý do vì sao ư?? Đơn giản thôi... Là vì cái tên tóc vàng ngồi chéo nó cứ léo nhéo “Charly!! Charly!!” mãi... Thậm chí là còn cười rất tươi với nó nữa... Cậu thật dùng muốn một tay bóp chết gương mặt đểu cáng của hắn ra mà!! Thật giống trẻ con quá đi mất...

Còn nó thì muốn đào một cái hố ngay giữa lớp và chui xuống đấy trốn ngay và luôn... Quan hệ giữa nó và HS mới... nói ra thì khá là mơ hồ a~!!

Vũ Cường ít nhiều gì cũng đoán ra mọi chuyện. Lại thêm một tên nữa chết mệt vì nó đây mà...

Còn người thì có dấu chấm hỏi to đùng nhất ở đây chính là nhỏ - Tử Duyên... Sao Andy nhìn có vẻ thân với Quý Phạm vậy nhỉ?? Mà trông họ thân thiết còn hơn những người bạn chứ nhỉ?? Ít ra là với Andy...

.
. .
.

Reeng...reeng...reeng...

Chỉ đợi có thế, nó kéo Andy ra khỏi lớp với một tốc độ siêu tốc... Cậu nhìn theo cánh cửa đã khuất bóng nó mà không khỏi nheo mày...

.
. .
.

- Andy!! Làm ơn tha cho tớ đi!! Tớ van cậu!! - nó mè nheo làm nũng với Andy!! Chiều này thường rất có tác dụng a ~!!

Andy nhìn nó cười cười kiểu như ta đây là người thắng trận, nói khê với nó...

- My lady!! Tớ đã làm gì đâu nè!! - với gương mặt nhìn đểu hết sức...

Nó cắn chặt môi... Thật không thể tin có một ngày nó phải xuống nước như thế này!! Hãy đợi đấy, thù này nhất định ta sẽ trả gấp mười...

- Nghe đây!! Thứ nhất, không hôn. Thứ hai, không ôm. Thứ ba, không gọi tớ là Nhi hay thứ gì tương tự -... thế lady?? - Andy chen ngang...

-... tớ chưa nói hết, bất cứ thứ gì liên quan và ám chỉ tớ là con gái thì cậu cẩn thận đừng có mà phun ra!!!!

Andy đắn đo một hồi rồi cũng có một quyết định vô cùng sáng suốt và thông minh, ít ra là không phải với nó...

- Nếu tớ đồng ý thì Charly phải đồng ý làm cho tớ một điều?? Ok??

Và lần này tới lượt nó đắn đo... có nên không ta?? Rồi, nó đã đưa ra đời một chân lý vô cùng đúng đắn... Lo chuyện trước mắt không bằng lo chuyện tương lai...

- Ok!! Nói đi, việc gì??

Andy nhảy cẫng lên vì phấn khởi, có gì đâu mà vui dữ vậy?? Andy khê nháy mắt với nó...

- Được rồi!! Hiện tại thì tớ chưa nghĩ ra nhưng phải hứa giữ lời đó nha!! - rồi chạy vụt đi... trên mắt vẫn còn vương lại một niềm vui dai dẳng...

.
. .
.

Sau một bụi cây gần đó, một ánh mắt bồ câu đen láy vẫn chăm chú quan sát và lắng nghe câu chuyện của nó và Andy... Đùa ư?? Con gái... Quý Phàm... không phải con trai ư??

Xung quanh như vừa lóe lên một sự thật đáng ngạc nhiên, không khí như vừa ngừng ngừng động trong giây lát... phút chốc như muốn bóp tan sự yên tĩnh đến lạ thường này. Những ánh sáng heo hắt trên mái tóc đen tuyền dường như vẫn còn đọng lại trong tâm trí cùng những sự thật khó quên... Rồi chốc chốc, không còn là ánh mắt nghi ngờ, không còn là ánh mắt khó tin, thay vào đó là một nụ cười nửa miệng méo mó cho một âm mưu chỉ toàn là bóng đêm của địa ngục...

19. Chương 17

Cậu ngồi trên ghế, vắt chéo đôi chân lên bàn và gương mặt lộ hẳn nét khó chịu... Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy a~!!

- Mặt cậu làm tớ sợ đấy!! - Vũ Cường khề chồm lên bàn trên, và tất nhiên là nhận được cái lườm tóa lửa của thằng bạn thân cùng một câu hai chữ "im mồm"...!!

// Xoạch //

Nó thản nhiên mở cửa, thản nhiên bước đi, thản nhiên về chỗ ngồi mà không để ý rằng lũ cấp 12 đang đổ bộ đến.... Mà lạ thật nha ~!! Các bạn trong lớp sao nhìn nó sợ hãi dữ vậy cà?? Mặt nó dính gì sao?? Và thậm chí nó còn không biết có một người ngồi phía sau nó còn chấp tay cầu nguyện cho nó bình yên sống sót qua ngày hôm nay, mà không, ít nhất là năm phút thôi cũng được...!!

Thế mà không biết ma xui quỷ khiến sao mà chỉ chưa đến ba giây sau... hàn khí lại nổi lên ngùn ngụt không có dấu hiệu ngừng lại...

- Cậu... - cậu chậm rãi lên tiếng, cả lớp như nín thở chờ đợi... Không biết Quý Phàm đã đắc tội chi với Minh Khánh a ~!!!

-Gì vậy?? Có chuyện gì sao?? - nó quay sang nhìn cậu với gương mặt ngây thơ hết sức... Con này giỏi!! Phải nói là rất giỏi đánh đòn tâm lý nha ~!! Vì sau khi nhìn gương mặt vô tội dễ thương khiến ai kia chỉ muốn cắn một phát thì cậu liền quay phắt đi ngay, nói liền một mạch ...

- Không có gì!! - chỉ đợi có vậy, cả lớp liền thở phào nhẹ nhõm... Trong cậu lạnh lùng bình tĩnh vậy thôi chứ nổi giận lên là không phải dạng vừa đâu nha... Vì vốn cậu đã có một quá khứ không mấy tốt đẹp làm ai cũng phải khiêm nhường mấy phần..

- Honey ~!! - từ đâu, Tử Duyên chạy lại ôm cổ cậu phá tan không khí căng thẳng vừa có ở đây vài phút trước...Nhói!! Thuận tay đưa lên ôm ngực, cái cảm giác vừa mới thoát qua trong nó là gì??

- Tử Duyên!! Đừng làm trò!! - cậu khề thở dài rồi nhấc tay Tử Duyên ra khỏi vai mình...

-Nè!! Nè!! Ai làm trò chứ!! Chỉ là tớ mới phát hiện ra có vài thứ khá thú vị thôi mà!! - Tử Duyên cười mờ ám, khề liếc mắt nhìn nó làm nó không kiềm được khề rùng mình... Một cảm giác thật không hay!! Như cũng nhận thấy được sự khác lạ, cậu khề liếc mắt nhìn Tử Duyên rồi lại nhìn sang nó... Co phải cô nàng này....

-Quý Phàm!! Tớ có chuyện muốn nói được chứ?? - Tử Duyên ngược đôi mắt bồ câu về phía nó, nhưng nó lại cảm thấy trong ánh mắt này có thứ gì đó mờ đục...

-Được chứ!! Sao lại không nhỉ?? - nó gượng đáp... Nói rồi, cả nó và Tử Duyên bước ra ngoài mang theo những ánh mắt khó hiểu...

.
. .
.

- Cậu có che giấu chuyện gì không?? - Tử Duyên khề cười.. Nó giật nảy, Tử Duyên có ý gì đây??

- Tớ không hiểu cậu muốn nói gì!! - mặt nó xuống sắc thấy rõ, bàn tay không tự được mà run rẩy nắm chặt gấu áo... Tử Duyên cười lớn hơn, mang theo vẻ khiêu khích và bồn cợt...

-Được rồi!! Tớ đã nghe cậu nói chuyện với Andy rồi!! Nói đi!! Cậu là ai?? -Tử Duyên nheo mắt nghi ngờ nhìn nó... Không phải chứ?? Lộ rồi sao?? Nó mặt lo lắng thấy rõ, quả thật chuyện này cực kì tồi tệ a ~!!

-Tớ... tớ...!! - nó ngập ngừng, trực giác mách bảo không nên nói rõ cho người này nghe!! Nhưng làm sao đây?? Nếu giờ nó không nói ra thì đảm bảo mọi chuyện sẽ cực kì tồi tệ a !!

-Sao nào?? Quyết định đi!! Nói hay không?? - Tử Duyên bắt đầu mất kiên nhẫn, thật là mất thời gian...

- Tôi... nói...!! Tôi là B.. Bạch Quý Nhi!! Em gái song sinh của Phàm ca ca!!! Tôi giả làm anh ấy để làm một tí việc riêng... - nó nói ngập ngừng, nhưng những điều nó nói không hoàn toàn là sự thật... nó luôn cảm thấy người này không đáng tin chút nào... Nghe nó nói vậy, ánh mắt Tử Duyên thoáng nét cười... Khẽ vỗ nhẹ vai của nó, Tử Duyên cười tươi...

- Hóa ra là vậy!! Không sao, không sao!! Từ giờ cùng làm bạn nhé!! Tớ không nói ai nghe đâu mà!!

-Ừ...!! ~ Vậy... Vậy là được rồi!!

Một thoáng suy nghĩ... Nó có nên tin vào người này hay không?? Nó vẫn cứ có cảm giác cô gái Tử Duyên này thực sự là có điều gì đó kì lạ...

Nó quay đầu bước đi một bước, không hề biết rằng phía sau đang có con thỏ nhe răng cười nụ cười của sói... Gió khẽ rùng mình thương thay cho số phận của cô gái nhỏ... Bầu trời âm u như báo trước một

.

.

.

- Chiều này Tử Duyên nói gì với cậu? - cậu lên tiếng chậm rãi hỏi nó... Nó khẽ giật nảy, và hành động đó dường như thu lại trong tầm mắt cậu... Nó run run, miệng lắp bắp...

-Ồ.. tôi!! Cậu ấy... A!! Quyển sách!! Tử Duyên mượn tôi quyển sách!! - nha đầu này quả thực không biết cách nói dối... Mượn quyển sách thì cần gì gọi nó ra ngoài nói việc riêng làm gì!! Đúng là ngốc, nó khinh thường cậu thế à?!...

Và thế rồi... cuộc nói chuyện lại chìm vào im lặng... Đêm nay... ai cũng có một suy nghĩ riêng!! Ngoài trời, những vì sao như cũng không muốn làm phiền tâm tư của hai bạn trẻ...!! Vầng trăng khẽ tỏ dài xót thương cho cặp đôi bạc mệnh...!! Tình yêu này có bền vững hay không đều phụ thuộc vào hai người...!! Hãy lựa chọn thật kĩ càng... để không ai hải rơi bất kì giọt nước mắt nào vì hối tiếc...

Liệu những đêm còn lại, giấc ngủ của nó và cậu có còn tròn vẹn như đêm nay??

20. Chương 18

- Em... đang đùa đấy à?? - Quý Phàm nuốt nước bọt... Cậu bạn tóc vàng đấy chỉ mới đến đúng một ngày là đã lộ ngay với một người rồi sao?? Thật không thể tin được... Tài năng thật khủng hoảng nha ~!! Mà nhất người đó lại là....

- Em không đùa!! Và mong sao là Tử Duyên không nói với ai khác, vẫn còn ngờ ngợ sao ấy anh ạ!! - vừa nói nó khẽ vuốt mái tóc rối... Vẫn nói giọng oang oang vào điện thoại...

Còn về phần Quý Phàm, anh biết vốn mọi chuyện khôn ngoan đơn giản như thế... Từ ba năm trước, Tử Duyên đã trở thành một con người mù quáng vì tình yêu rồi!! Nghĩ lại anh vẫn còn thấy rùng mình...

Như nhận thấy sự im lặng bất thường, nó hỏi bằng một giọng nghiêm túc, soái ca nó đã từng nói Tử Duyên... là một con quỷ. Thế mọi chuyện thực hư thế nào??

- Ca ca!! Em biết mọi chuyện không đơn giản như em vẫn nghĩ, đúng không??

Anh nó thản nhiên ậm ừ, giọng thoáng chút buồn, đúng là không có gì có thể giấu nó lâu được...

- Nhi Nhi!! Nghe đây, trước khi bắt đầu nói, anh muốn cảnh báo em... Đừng bao giờ tin tưởng và mất cảnh giác với Tử Duyên, được không??

- Vâng!! - nó biết ngay lúc này đây, ca ca nó thực sự nghiêm túc...

Thế rồi sau màn đêm với âm thanh của gió như muốn xé toạc sự yên tĩnh, anh nó khẽ vén lại ác mộng kinh hoàng của quá khứ...

.
. .
.

~ 3 năm trước ~

- Lệ Châu?? Sao em khóc?? - anh khẽ ngồi xuống vén mái tóc ngắn ngắn màu hạt dẻ sau mang tai...

- Ừ... hu hu!! Anh Quý... Quý Phàm...!! - cô bé tên Lệ Châu khẽ thút thít nhìn anh... - Em' ... Minh Khánh...!!
A... A!! - cậu nói đứt quãng của Lệ Châu dần dần chìm vào nước mắt, cô bé khóc toáng như muốn nhuộm vào bầu trời chiều một màu buồn...

.
.

Lệ Châu là một cô bé dễ thương nhỏ hơn bọn Minh Khánh một tuổi, là một trong những đối tác làm ăn lớn của tập đoàn của cậu... À!! Và đương nhiên cô nhóc này cũng rất thích cậu rồi, dù cậu chả bao giờ cười với cô bé...

Nhưng hôm nay, nó sẽ không còn là cô gái duy nhất chơi với Minh Khánh nữa, đương nhiên... Vị hôn thê tương lai của cậu - Tịnh Tử Duyên... sẽ là nhân vật chính...

Cô bé luôn tự hỏi tại sao cậu không bao giờ cười... Ngày nào Lệ Châu cũng mơ mộng rằng một ngày không xa, nụ cười ấm áp sẽ ngự trị trên bờ môi cậu, xóa đi những băng giá, những đau khổ mà... đã có một người đã để lại...

.
. .
.

- Chị Tử Duyên?? Chị dẫn em đi đâu vậy?? - Lệ Châu chật vật lách người qua bụi rậm và theo bước Tử Duyên tiến vào một khu rừng vắng... Một khu rừng âm u mang theo sự ám ảnh của bóng đêm và mùi vị chết chóc. Hơi thở dường như đang đứt quãng xen lẫn vào một không gian không thấy bầu trời...

- Minh Khánh bảo chị dắt em đến một nơi... - Tử Duyên khẽ cười, đánh lừa một con thỏ ngây thơ với một củ cà rốt thật quá dễ dàng...

.
. .
.

- O?? Chị... Đây là... - Lệ Châu nắm chặt bàn tay mình nép vào lồng ngực. Vẫn chưa hề hay biết sói đã mở sẵn miệng chờ cô bé bước vào... Lệ Châu khẽ đánh mắt xung quanh, bốn bề đều là cây và phía trước mặt lại đang là...

- Chị Tử Duyên... Có thật anh Minh Khánh hẹn em ở đây không?? Nhưng sao lại là... vực thẳm ạ??! - cô bé run run, khẽ nuốt nước bọt... Vốn mọi chuyện đã kì lạ khi Tử Duyên bắt chuyện với cô bé...

Lệ Châu không hề biết rằng... người con gái trước mặt đang nở một nụ cười quý quý trên đôi môi mỏng. Tử Duyên khẽ cất giọng thì thầm, nhẹ nhàng nhưng không khỏi khiến người nghe rùng mình...

- Đương nhiên là không rồi!! Đồ ngu!! - lời nói hoang dã như thú săn mồi và quý phái như một con mèo nhà ranh mãnh... Ánh trăng đêm như soi rõ mọi đường nét thanh tú và ánh mắt khinh miệt trên gương mặt Tử Duyên... Và rồi phút chốc, ánh mắt ngạc nhiên của Lệ Châu kinh hoàng nhìn người con gái trước mặt....

.

.

.

- Minh Khánh!! Minh Khánh!! - Vũ Cường và anh chạy xông xộc vào phòng ngủ của cậu, gương mặt không giấu nổi nét bàng hoàng...

- Hn?? - cậu hỏi giọng ngái ngủ, dường như vẫn chưa biết được sự việc kinh hoàng vừa xảy ra...

- Lệ... Lệ Châu!! Cô... cô bé....!! - anh như tái mặt hẳn đi khi nhắc tới cái tên Lệ Châu, mới hôm qua cô bé còn... Nghĩ đến đây, anh như muốn lạng người đi...

Cậu như không nhận thấy bất cứ âm thanh nào phát ra từ anh nữa thì khẽ liếc mắt sang Vũ Cường... Như cảm nhận ánh mắt chờ đợi từ cậu, Vũ Cường lên tiếng, giọng thều thào..,

- Lệ Châu... cô bé... chết rồi!!

.

.

.

Cả ba cùng đi đến nhìn thi thể Lệ Châu... một cảnh tượng hết sức thương tâm và đau lòng....

Xác Lệ Châu bị rách nhiều phần trên cơ thể, gương mặt nát báy vùi đôi mắt húp vào trong, hai má hóp lại để lộ xương quai hàm từ trong miệng thọc ra ngoài.... Máu vẫn còn ứ đọng quần áo và mái tóc hạt dẻ... Mới hôm qua thôi, mới hôm qua gương mặt vẫn còn tràn đầy sức sống, thể mà...

Quý phạm nhắm chặt mắt như không thể tiếp tục sự thật thương tâm, Vũ Cường nắm chặt bàn tay đâm thẳng vào tường một cách đau đớn... Còn cậu, trong đáy ánh mắt dường như đang ánh lên vẻ xót xa và nỗi buồn vô tận...'

,

21. Chương 19

Thật tình là mình định đăng chap sớm mà lại lỡ tay xóa nhầm!! Thật là đau lòng... Và cũng thành thật xin cáo lỗi với các bạn vì tốc độ post truyện hiện nay của mình. Dù mình đã hứa là một ngày tung một chap mà lại thất hứa. Nguyên do là tại vì sắp nhập học rồi nên thời gian rảnh của mình ít đi một cách đáng kể!! - Xin lỗi nha ~!! Mong năm học mới mấy bạn gặt hái được nhiều thành công!! ;))

.

.

.

Nó như rút cả hàm khi lắng nghe xong câu chuyện từ ca ca nó!! Thật sự là nó không thể tin được!! Nhưng mà... vẫn còn một số điểm nó cảm thấy khá phi lý...

- Phàm ca!! Tại sao anh biết chuyện này?? - nó nghe mà rói hết cả lên. Phàm ca kể cứ như anh ấy là người trong cuộc ấy...

- Nha đầu ngốc!! Đừng xem thường khả năng cập nhật thông tin của anh chứ!! Tai mắt của anh ở khắp nơi đó nha!! - phía bên kia đầu dây, anh nó mở miệng cười ha hả, phồng mũi vì tự hào. Còn về phần nó thì mặt nó đen lại như than... Thật tình!! Lại bắt đầu đùa rồi đấy!! Nó mở giọng sát khí như muốn véo tai người đang nghe máy...

- Ngậm mồm lại trong ba giây!! Em đang nghiêm túc đấy!!

- Rồi rồi!! Thì không đùa là được chứ gì!! - anh nó ho khan rồi cười xuề xòa cho qua chuyện... - Nếu là em thì sao nào?? Khi một người bạn bỗng dưng chết bên sườn núi mà không rõ nguyên do vì sao thì em có chịu ngồi yên ở nhà ăn bánh uống trà hay không?? - Ừ thì điểm này là anh nó đúng, nhưng có vẻ hơi bị lạc đề rồi nha, vô trọng tâm nào...

-...Có người trên núi thấy Tử Duyên dắt Lệ Châu vào rừng... - nói tới đây, anh nó im lặng. Phải rồi!! Chỉ có thằng ngu mới không đoán ra chuyện gì xảy ra tiếp theo... Nhưng mà...

- Khoan đã!! Nếu anh biết nghĩa là... nghĩa là cậu ta cũng biết phải không?? Minh Khánh cũng biết phải không?? Chẳng lẽ biết mà cậu ta không làm gì à?? - nó không tin cậu là một người vô tâm như vậy...

-Chứ giờ em muốn sao?? Không nhân chứng vật chứng!! Không ai tận mắt thấy Tử Duyên dắt Lệ Châu xuống núi thì mọi việc không nghĩa lý gì cả... - lần này, người im lặng là nó. Như vậy nghĩa là bất lực hết sao??

Anh vẫn còn nhớ trong đám tang Lệ Châu, Tử Duyên đã mặt dày thế nào. Đằng sau thì nhếch môi cười khinh bỉ, trước mặt mọi người thì khóc bi thương. Còn nói nào là tại sao Thần Chết lại quá nhẫn tâm khi đưa linh hồn Lệ Châu đi trước. Nói thật chưa bao giờ anh muốn lao đến đâm vào mặt con diên đó cho hả giận đến thế...

- Được rồi!! Nha đầu ngốc!! Nhớ lời anh dặn đấy... - nói rồi, Quý Phàm tắt máy, để lại bên kia đầu dây nhiều cảm xúc khó nói... Trên đời này, quả thật có người tàn nhẫn đến thế sao??

.
. .

Đêm nay, không biết trăng đẹp không nhỉ?? Liệu đêm nay, gió có ngừng thổi hay không?? Tại sao đêm nay, giấc ngủ lại không đến với một người...??

.
. .

Sáng dù đồng hồ đã điểm 7h30 nhưng sương sớm vẫn phủ đầy những nhánh oải hương và bụi lily trắng. Trong căn phòng màu kem quen thuộc, mấy chú chim sẻ đang tĩa cánh bên bậu cửa sổ, với những màn cửa trắng màu hoa đang phất phơ trong gió... Những ánh sáng le lói chui qua khe cửa như vẫn còn ngái ngủ, khẽ hắt nhẹ vào mái tóc của người còn đang say giấc...

- Dậy!! - vâng!! Một chữ vô vô cùng súc tích và ngắn gọn được phun ra từ miệng của vị chủ nhân tử lạnh đáng kính. Hàn khí từ cậu phát ra bủa vây người đang khò khò quần chăn một đồng nằm trên giường... Những ánh sáng le lói vừa mới nãy còn đang níu kéo sự sống, ấy vậy mà chỉ vì một chữ “dậy” của anh chàng thì chúng đã hoàn toàn lụi hẳn...

- Cho tôi nằm phút nữa!! - nó thò bàn tay năm ngón ra khỏi chăn và quơ quơ trước mặt cậu, giọng ngái ngủ. Phải nói đêm qua vì suy nghĩ nhiều quá nên nó trần trọc mãi không ngủ được!! E hèm!! Lý do chính đáng nha!!

- Năm giây!! Bắt đầu!! - cậu nói đều đều chậm rãi nhưng uy lực thì có vẻ vô cùng hữu hiệu hơn cái đồng hồ rất nhiều. Nó sau khi nghe lời tuyên án của cậu thì bật dậy như cái lò xo, chạy với tốc độ ánh sáng vào nhà vệ sinh và thay đồng phục... Nó thật sự không muốn lặp lại cái viễn cảnh nó đã lỡ đi lời đánh thức quý báu của cậu và kết quả đến với nó chính là... chạy maratong đến trường cùng với một cái bụng toàn không khí

.

.

.

- Ngon miệng!! - nó uể oải cầm chiếc đĩa chọt chọt vào miếng trứng chiên mà cậu đã làm và ăn một cách vô cùng bình thường!! Ếc!! Gì cơ?? Cậu nhìn lầm chăng?? Nó ăn một cách bình thường ư??

Đến lúc tự nhận ra thì cậu đã ngìn chăm chăm nó lúc nào không hay biết... Nó bị sao vậy nhỉ?? Trông có vẻ khá mệt mỏi a ~!!

- Hôm nay cậu không lao đầu vào bàn và ăn điên cuồng nữa à??

- Vớ vẩn!! Tôi không phải là heo!! - À à. Sự thật nó có phải là một con heo hay không thì ngay từ đầu đã không cần phải bàn cãi rồi!! Và nó tặng cậu một cái lườm sắt lēm...

22. Chương 20

- Này!! Cậu lại mất ngủ à?? - Vũ Cường ngứa tay chọt chọt cây bút chì vào lưng nó... Mất ngủ?? Vâng, quả là một chuyện cực kì không bình thường a ~!!

- Ừm~ !!! Tối qua thức khuya quá!! - nó thều thào, đôi mắt không hện mà cùng nhắm tịt lại...

- A ha!! Tổ biết rồi nhá!! Đêm qua cậu đi ăn trộm phải không nào?? - Vũ Cường nheo mắt đầy bồn chồn với nó, sát khí từ ai kia ngùn ngụt tỏa ra khiến mấy đứa chưa kịp cười trong lớp liền nuốt lại vào họng...

- Này!! Bộ cậu thấy tôi nghèo tới nỗi đó luôn ấy hả?? Đừng có tưởng ai cũng giống như cậu, nghe chưa?? - nó cười tươi với giọng nói ngọt ngào đầy thân thiện nhìn chàng... Nhưng sao chàng vẫn thấy trên mặt nó dù vẫn nở nụ cười thiên thần ấy vậy mà lại lộ rõ vẻ hăm dọa và in hằn cái câu " Còn mở mồm nữa là tôi nhét thuốc chuột vào miệng cậu đấy!! " in hằn trên mặt nó...

-...!!

- Charly ~!! - từ đâu Andy phóng nhanh xuống chỗ nó ngồi với tốc độ tia chớp, khẽ cọ má vào má nó, gỡ giọng nũng nịu...

- Đừng có thân với cậu ta thế chứ!! Nhìn tớ này!! - nó ngược ngược xuống nhìn con chó loại lớn và chưa được thuần chủng đang ôm lấy bụng nó

Nhân vật từ đầu truyện đến cuối giờ đều im lặng bỗng chốc nhú mày nhìn cảnh tượng trước mắt. Thậm chí con nha đầu này còn không có ý đẩy tên tóc vàng kia ra nữa chứ. Thật là đáng giận!!!

- Hai thằng con trai ôm nhau giữa thanh thiên bạch nhật quả là không hay lắm nhỉ?? - cậu nói giọng băng lãnh, trong lời nói thậm chí còn có sự đe dọa chết người.... Cậu bị sao vậy nhỉ

- Vớ vẩn!! Charly đâu.....

Đấy chính là ngay cái thời khắc quan trọng nhất thì miệng của Andy được đập kín bằng tay của ai kia đang mờ hôi chảy ròng ròng... Hôm nay còn chưa đủ phiền phức với nó sao?? Nhân đây, Andy được vinh hạnh nhận từ nó một cái lườm toé khói... Thật là đáng sợ, đáng sợ a ~!!

Nhưng mà... sự thật liệu có còn ai tham gia cuộc nói chuyện buổi sáng này... hay chỉ là âm thầm quan sát??...

.

.
.
- Được rồi!! Im lặng nào!! - cô giáo e dè gõ nhẹ cây thước kẻ lên bàn giáo viên, tay còn lại thì ôm một sấp giấy trắng... Thoáng chốc đã thu hút sự chú ý của toàn thể học sinh trong lớp học...

- Được rồi!! Đơn giản thì tuần sau chúng ta sẽ đi leo núi ở ngoại ô thành phố do trường sắp xếp, có ai ý kiến gì không nào??

Ai da da!! Đích thực là chuyện này có vẻ hay đấy. Nó nghe xong thì mắt lấp lánh đầy sao. Vốn từ nhỏ chưa bao giờ tham gia các hoạt động thú vị như vậy nha ~!! À, và anh bạn tóc vàng đằng kia thì cũng thích thú không kém rồi!! Thậm chí là còn đứng hẳn trên bàn học cười ha hả vui sướng làm giáo viên như muốn thét ra lửa...

Nhưng mà hình như vẫn thiếu gì đó!! A!! Nó biết là gì rồi... Nghĩ xong liền lập tức quay phắt sang bên cạnh long lanh nhìn cậu, vẻ u sầu hồi sáng đã bay đâu mất...

- Nè nè!! Đi chứ?? Đi chứ?? - nó lay nhẹ tay cậu, cười tít cả mắt. Nhưng trái lại hẳn vẻ phấn khởi của nó, cậu chỉ đơn thuần im lặng, cúi gầm mặt... Nó nhìn xuống bàn tay nó đang nắm chặt tay áo cậu... Là nó nhầm hay... cậu vừa mới run rẩy??

Thật lạ là khi cậu và anh chàng hào hoa phía bên dưới dường như đều có chung một hành động và cảm xúc lúc này... Leo núi sao?? Từ lâu nó vốn đã là một kỉ niệm không tốt...

.
.
.

Sự nhện nhịp dường như đã che lấp đi sự hiện diện của một người...

.
.
.

Trong góc tối của căn phòng, một nụ cười vòng nguyệt hiện ra trông quỷ dị đến kì lạ...

.
.
.
/

- Minh Khánh!! - nó e dè hỏi cậu khi trên đường trở về nhà...

Cậu chỉ khẽ liếc nhìn nó, rồi hoàn toàn im lặng, đầu vẫn cắm vào trang sách mỏng mà suốt 15 phút chưa hề lật một trang nào...

- Cậu tính không đi à?? Cậu không thích leo núi phải không?? - nó một bụng đầy nghi vấn mà ngay thơ hỏi cậu, chẳng lẽ... chẳng lẽ nhìn cậu thế mà lại... sợ độ cao?? Không phải chứ?? Nghĩ đến đây, nó không nhin mà ngồi cười khúc khích. Cậu khẽ nheo mày, nha đầu này chắc lại tới giờ hoang tưởng rồi đấy...

Ngay phút chốc, cậu tự hỏi bản thân..., liệu cậu có còn thực sự muốn chạy trốn quá khứ hay không??...

23. Chương 21

Ai da ~!! Phải nói là kì đi chơi này nó cực kì có hứng thú nha. Lý do vì sao ư?? Bởi vì chính bản thân con heo lười như nó mà mới 5 giờ sáng đã vác xác dậy soạn đồ... Ừm!! Không tin thì cũng phải tin thôi!!...

- Ấy da!! Trễ rồi mà sao Minh Khánh còn chưa dậy... Chán quá đi à!! - nó vất vèo ngồi trên giường đung đưa chân thờ dài... Ba lô quần áo đã soạn xong rồi mà nó vẫn còn sự háo hức ào ạt...

Và rồi... cái trí thông minh của nó đã bị lãng quên bỗng loé lên một ý tưởng hết sức... liều mạng...

Thật là... hằng ngày chính cậu ngày nào cũng phải kêu nó lăn khỏi giường, ấy vậy mà bây giờ chính nó mới bắt đầu tiêu chuẩn của một người ở chính hiệu... Thôi nào!! Cậu ở phòng nào vậy nhỉ??

Nó đánh đôi mắt bồ câu dọc theo các hành lang... đã ở đây gần một tháng rồi mà nó vẫn chưa biết phòng cậu ở đâu. Chẹp!! Quả là tệ hại a ~!! Biết sao được, không biết thì tìm thôi...

.
. .

Nó thở hổn hển sau 30 phút vật lộn với tổng cộng năm mươi mấy cánh cửa... Thật quả là hận... hận căn biệt thự này chết đi được!! Không biết bản thân nó đã bao nhiêu lần bị cái biệt thự chết tiệt và ông chủ bá đạo của nó hành hạ rồi ấy chứ...

- Căn... căn phòng cuối cùng!! - nó thở dốc, mồ hôi nhễ nhại bên hai vai áo và lấm tấm trên trán. Hơi thở dường như đứt quãng khiến lời nói của nó cũng không thốt ra thành lời...

//Cạch//...

Cánh cửa nó te hê mở ra, khiến ánh sáng đèn hành lang tràn vào căn phòng sắc tối... Dường như chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều và tiếng điều hoà phà phà thổi... Nó cẩn trọng bước lại phía giường...

- Neh!! Dậy đi trễ rồi đấy!! - a, tên này quả thật khi ngủ là như chết luôn ấy chứ, gọi đến thế mà còn chưa chịu dậy...

Nghĩ đến đây, nó lay cậu mạnh hơn, hét to hơn... E hèm!! Không có tác dụng rồi... A ha!! Đừng đùa chứ, không gì có thể làm khó boss cô nương đây nha...

.
. .

Mười phút sau, nó lại cẩn trọng bước vào phòng cậu, và rón rén... leo lên giường...

- Minh Khánh ơi ơi!! Trời sáng rồi!! Dậy đi thôi!! - nó miệng thì hét lớn như võ loa, còn tay thì tranh thủ... bật đèn pin...!! Rọi thẳng vào mặt cậu...

Muoa!! Đáng lẽ là cậu đang ngủ khá say nha... Nhưng mà, sao cứ có cảm giác nặng nặng trên người vậy nhỉ?? Còn có thứ gì chói chói nữa rọi vào mắt cậu, không lẽ là sáng nhanh như vậy sao?? Nghĩ đến đây, cậu nheo mắt đầy khó chịu. Còn về tiếng hét của con nha đầu kia... cậu căn bản là không nghe thấy...

- Cậu mà không dậy là tôi... tôi cắn cậu đó nha!! - nó thấp giọng thì thầm...

Cậu như bị hơi nóng phà phà vào cổ... hình như có chút... có chút kích thích chẳng?? Hay đơn giản là điều hoà bị hỏng?? Vì bây giờ cậu thật sự nóng ran cả người đây...

.
1
.

2

.

3

// Phập //

Một cảm giác tê dại từ cổ lan xuống khắp thân người cậu... hoảng hồn, cậu mở mắt trần trối nhìn con nha đầu thối đang nằm đè lên người mình đây...

Khụ khụ!! Phải nói khung cảnh này hơi có vẻ... khụ khụ... gọi tình à nha!! Nam dưới nữ trên và người nữ hình như còn... ” cắn yêu ” vào cổ người nam... Chắc chắc!! Hết sức đen tối a ~!!

- Yahh!! Buông ra ngay cho tôi!! - nghe thấy tiếng quát bá đạo, nó không dại gì mà không buông ra, bật người ngồi cách xa cậu hai mét. Còn trên phía cổ cậu đã sớm ửng đỏ và ứa máu...

- Đang làm gì trong phòng tôi?? - cậu nói giọng hằn học, tay xoa xoa cổ... Cắn đau thật!!

- Tôi... tôi chỉ đánh thức cậu thôi mà!! - nó chun mũi trông rất đáng yêu... Nghe vậy, cậu liền ngược nhìn chiếc đồng hồ cạnh bàn, rồi kinh hoàng mở lớn mắt...

- 5h30?? - thật đúng là loạn hết cả rồi mà... Rõ ràng 8h00 mới khởi hành... nghĩ đến đây, cậu ném cho nó cái lườm toé lửa...

- Sao... sao vậy?? - nó ập a ập úng nhìn cậu hằn học như muốn xẻo thịt nó. Thật khiến nó không khỏi rùng mình...

Nói rồi, cậu xách cổ áo nó lên như xách một cái bao tải, thông dong đi ra khỏi phòng...và...

//Rầm//...

Hành lang rộng mở đón chào thân người nó... Nó ngồi dậy xoa xoa cằm!! Thật là nhẫn tâm a ~!!

- Cậu mà còn dám làm cái trò đó thì đừng trách!! - cậu buông lời hăm dọa, tuy câu từ có vẻ không đáng sợ lắm nhưng với xái vằm mặt nghi ngút khói của người đối diện và sau mỗi câu là những cái nghiêng răng ken két thì... chẹp chẹp!! Thảm họa lớn rồi đây!!

Vâng!! Như đã nói, đánh thức cậu quả là một suy nghĩ ...cực kì... liều mạng...!!

24. Chương 22

- Honey ~!! Cậu đến trễ quá nha!! - Tử Duyên không biết từ đâu chạy lại phía cậu ôm cổ, xoay xoay mấy vòng...

- Buông!! - cậu một câu năm tiếng buông lời lạnh lùng, vậy mà hình như con khỉ trên cổ cậu dường như không thềm để ý... Ai nha nha ~!! Ví con khỉ có phải là hơi xúc phạm đến một mỹ nhân không??

Nó đứng cách xa cậu hơn mười mét vì đã được cậu “giáo huấn” gần cả tiếng đồng hồ!! Chẹp chẹp!! Đàn ông con trai mà giận dai gớm... Tử Duyên chọt chọt vào miếng băng cá nhân nằm yên vị trên cổ cậu, lòng không thể thôi xót xa...

- Honey ~!! Đây là gì?? - vừa hỏi, Tử Duyên không thể không thôi nheo mày...

- À!! - cậu liếc nhìn về phía nó, khiến nó giật thót ôm tim... -... mèo đại cắn!!

Sặc!! Nó tí là phun cả ngụm nước chưa kịp uống vào ra ngoài. Mèo ư?? Hơn nữa còn là mèo đại?? Sao có thể ví một người mặt xinh như hoa, tài đức vẹn toàn như nó là một con mèo thần kinh không ổn định?? Ah ~ hh!! Quả thật là muốn chọc điên nó mà...

Tử Duyên nhìn vào vết thương, tay khẽ vuốt nhẹ nâng niu, rồi phút chốc... hôn vào vết thương một cái, nụ hôn nhẹ nhàng che chở như không có ý làm cậu bị đau. Vẫn không để ý rằng... hành động đó như cửa vào tìm một người một cách đau đớn...

Nó nhìn cảnh đó mà mắt lưng tròng, ứa lệ. Đưa tay nắm chặt một bên ngực áo, hô hấp dường như càng trở nên khó khăn!! Đau!! Sao lại có thể đau đến như vậy...

- Quý Phàm?? Sao vậy?? - Vũ Cường cơ bản nhìn sơ qua cũng biết là gì, cười nhạt đau đớn, khẽ ân cần hỏi thăm nó...

Chỉ chưa đầy hai phút sau, cảm giác đau đớn nơi lồng ngực bỗng không còn, khẽ vỗ vỗ vài cái. Quả thật là biến mất rồi a ~!! Chẹp!! Chắc ăn sáng chưa đủ...

- Không sao!! Không sao!! Chắc lại ăn sáng chưa đủ no!! - nó gượng cười cãi đầu. Còn chàng thì lắc đầu cười khổ, cô ngốc này bao giờ mới nhận ra đây??

.
. .

Trong chuyến đi này, Andy có vẻ là hăng hái nhất, lôi lôi kéo kéo nó suốt cả từ chân núi đến lưng núi, miệng thì không ngừng cười ha hả!!

- Nè nè Charly ~!! Trong năm phút chúng ta thi chạy đến đỉnh núi và cùng nhau hét thật to nhé!! - Andy vui vẻ cười híp cả mắt!! Còn nó thì gương mặt tí lệ nghịch với thời gian ngày càng méo xuống một cách kinh dị...

- Chạy lên đó trong vòng năm phút thì cậu hét bằng niềm tin à??

Andy nghe vậy liền dừng bước, ngồi xổm xuống đất xem xét đôi chân của cậu, rồi khẽ gật gù tỏ vẻ hiểu biết, nó bực mình một cước đá Andy văng xa năm mét...

Lồm cồm bò dậy đi đến chỗ nó, cười nham nhở mang hàm ý trêu chọc...

- Á à!! Tổ quên cặp chân của Charly chạy bẩm sinh không được nhanh lắm!!Sorry Sorry!!

Andy cười cười nhìn nó như thách thức, mặt nó thì đen càng hơn đen. Còn dám nhấn mạnh như vậy nữa chứ. Bà đây cho mi chết!!

Nghĩ rồi nó vụt chạy lên trước.... Quay mặt lại cười một cách khinh khỉnh, hét lớn...

- Ai lên sau là con rùa nhá!!

Andy nhếch môi cười rồi cũng tăng tốc đuổi theo nó. Chạy giống như một cuộc đuổi bắt...

Ai đó nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi nhú mày...

.
. .

- Muoaaaa!! Đẹp quá đi!! - Andy nhìn cười híp cả mắt, tay lay lay vai nó...

- Ủ! Đẹp!! - nó lau mồ hôi rồi uống một ngụm nước, không thèm để ý đến Andy lấy một lần... Andy miệng không ngớt hỏi nó những gì thậm chí là nó còn không nghe, còn nó thì gật đầu cho có lệ, cơ bản là không cần quan tâm a ~!!

- Tập trung!! - cậu lững thững đi đến bên nó, nhàn nhạt nói một cách không cảm xúc...

- A!! Nhanh vậy sao?? - nó ngạc nhiên nhìn cậu một cách ngây thơ... - ...Andy!! Tổ đi trước...

Phút chốc, bàn tay cậu bỗng nghiêng chặt bàn tay của nó... Một cảm giác len lõi tràn vào lòng nó?? Liệu đây là cảm giác gì?? Ấm áp chăng??

.
. .
- Charly à!! Cậu ngủ ngon nha!! - Andy vẫy tay chào nó khi dùng xong bữa tối. A ~!! Đây quả là một quãng thời gian tuyệt vời để ngủ... Ặc!! Không nhanh đến vậy chứ?? Cái gì thế này?? Chung phòng?? Nó và cậu ư?? Hừ hừ!! Biết sao được!! Nó đang là một thằng con trai mà... Dù miễn cưỡng nói vậy, nhưng trong lòng nó không thể giấu được một niềm vui đang nhen nhóm...

Sự sắp xếp phức tạp khiến nhiều người nhăn nhó ôm quần áo chạy về phòng, à!! Trong đó còn có cả nó nữa. Chưa đến năm phút sau, hành lang trở nên cô độc đến kì lạ. Cảm giác bất an bỗng dấy lên trong lòng nó, mách bảo là có điều gì đó không tốt lành gì sắp xảy ra...

// Cộc... cộc... cộc //

Tiếng mu bàn tay va chạm vào nền cửa gỗ lạnh lẽo, phút chốc đánh bay đi sự yên tĩnh vốn có

Nó khẽ uể oải chui qua lớp chắn dày, khẽ dụi mắt... Ai lại đến vào giờ này??

// Cách //

- Cậu rảnh không??

- Tôi rảnh!! Sao vậy?? - nó nheo mày nhìn người trước mặt, không kìm lòng nhăn mày vì bị làm phiền...

Phía đối diện, con người đen lách bóng loé lên một tia thâm độc, nụ cười vòng bán nguyệt không tự chủ con lên một cách kín đáo...

- ... Đi theo tôi!! Minh Khánh muốn gặp cậu!!

25. Chương 23

.
. .
- Thật là lạ khi Minh Khánh lại tìm tôi nhỉ?! Ý tôi là cậu ta khá giống cái loại vô tâm, đúng không?? - nó khó khăn lách người qua khóm lá, miệng thao thao bất tuyệt cho người đi trước...

- Này !! Sắp tới chưa vậy?? Tử Duyên??

Tử Duyên xoay người nhìn nó, cười gượng gạo, giọng như đã thấm mệt...

- À!! Một chút nữa là tới rồi!! - Tử Duyên theo bóng trăng đi thẳng đến sườn núi, tiếng lá gió thổi xào xạc như che lấp đi tiếng cười khê được nở kín đáo trên đôi môi...

Nó gật đầu đi theo Tử Duyên như đi theo bóng của một Thần Chết, vẫn không hề hay biết bản thân là đã một diễn viên hết sức hoàn hảo trong một kịch bản đã được lập ra...

Thật là lạ nha ~!! Nếu cậu đã cho Tử Duyên gọi nó lên đây thì hẳn là có chuyện gì đó quan trọng!! Ặc!! Nếu quan trọng thì nó đợi cậu về phòng rồi nói cũng được mà... Sườn núi?? Trong đầu nó như thoáng qua một lời cảnh cáo vô cùng quen thuộc...

.
. .
.

- Này!! Sao cậu không về phòng mình đi!! Ở đây làm gì?? - Vũ Cường trề môi than phiền, đã gần 10h rồi mà cậu vẫn còn yên vị ngồi chơi mát trượt thành thoi trên giường, không có dấu hiệu dời đi...

- Hn!... - cậu nhìn Vũ Cường rồi lại nhìn Andy như mếu ở góc phòng, anh bạn tóc vàng này đã khóc toáng lên khi Charly của hắn ở cùng phòng với cậu!! Chậc!! Cửa hắn gì chứ. Ngay từ đầu nha đầu đó đã là của cậu rồi!!...

- Được rồi!! Về giùm!! Tớ mệt lắm rồi đấy!! Hay là cậu muốn.... - Vũ Cường ngáp ngừng, trên môi dần vẽ ra một nụ cười khả ố... Tên khốn biến thái này, bao giờ mới khôn ra đây??

Vâng!! Như dự đoán, sau đó cậu đã rời giường và rảo bước về phòng, đương nhiên là không quên miễn phí cho tên khốn biến thái kia vài cái đập vào mặt...

.
. .
.

- Tử Duyên!! - nó dừng lại, vờ mờ hôi... Nó thật sự đã mất cảnh giác, tại sao lại quên lời Phàm ca cảnh cáo cơ chứ?? -... Tớ nghĩ... chúng ta nên về!! - giọng nó run run, khẽ rùng mình, không giấu được vẻ mệt mỏi...

Tử Duyên xoay đầu nhìn nó, miệng cười tươi nhưng đôi lông mày thanh tú đã sớm nheo lại...

- Quý Nhi!! Minh Khánh còn đang đợi cậu ở sườn núi!!

- Không sao!! Tôi... tôi sẽ gọi điện cho cậu ấy!! - thật sự là nó quá ngốc, ngốc đến mức mất cả cảnh giác, vốn Minh Khánh không phải loại người có thể nhọc hơi leo lên tận đỉnh núi chỉ để nói chuyện với nó...

- Nhưng mà trên núi không có sóng, cậu gọi không được đâu!! - Tử Duyên nhướn một bên mày, khẽ nhếch môi... Trông như vừa khinh bỉ, vừa giễu cợt, y hệt một con quỷ. Dưới ánh trăng tối, bóng hình lập lờ càng thêm quỷ dị..

Gió thổi xào xạc ngày một mạnh, lá bay mịt mù làm sự yên tĩnh cũng bị thổi bay...

Chỉ khẽ thấy bờ môi căng mọng khẽ nhếch lên thì thầm... Đôi mắt như mở lớn kinh hoàng nhìn người đối diện...

.
. .
.

Phút chốc, gió đã trả lại cho đêm sự yên tĩnh vốn có...

Đôi mắt bỏ câu ai oán nhìn theo sự chuyển động xuống chân đồi... Sự nhạo báng phút chốc trả lại trên đôi môi...

Sự khiếp đảm trông đôi mắt dường như theo gót chân người con gái mà đi mất... Không một tiếng la!! Không một tiếng hét!!

.
. .
.

A ~!! Đêm nay thật là một đêm trăng đẹp!!...

.
. .
.

Thật là quái lạ!! 11h rồi mà căn phòng của cậu và nó vẫn mất tăm một bóng người...

- Tsk!! Nha đầu này!! - cậu nheo mày, sắc mặt khó coi... Trong lòng cậu ngổn ngang không yên... Tiếng chân phút chốc bỗng vang dội trên hành lang yên tĩnh...

// Rầm //... // Rầm //...

- Minh Khánh!! Mở cửa!! Mở cửa!! - tiếng đập cửa vang dội xen lẫn vang tiếng kêu của Vũ Cường, đẩy lên một nỗi lo lắng bỗng ủa lên trong lòng cậu... Một cảm giác quen thuộc!!...

- Chuyện gì?? - mặt cậu lạnh tanh, không chút biểu cảm...

- Quý Nhi... Cô nhóc đó...

.
. .

Trái tim cậu đập nhanh liên hồi, chạy như bay đến bệnh viện!! Nỗi xót xa và kinh hãi tràn ngập trong ánh mắt cậu... Bàn tay siết chặt đến độ bật máu!! Không đâu!! Cậu không tin!! Cái quá khứ cậu đã cố gắng vùi lấp, bỗng dưng lại ủa lên một lần nữa... Trái tim cậu ngẹt thở như bị ai bóp chặt, hô hấp đến độ khó khăn... Nha đầu!! Chỉ cần nó bình yên... Làm ơn!!!

.
. .

Cậu đến bệnh viện... dường như đập vào mắt cậu là bóng dáng quen thuộc đến kì lạ...

Cậu khẽ liếc mắt sang Vũ Cường...

- Cậu gọi Quý Phàm?? - Vũ Cường không nói gì, khẽ gật đầu... Dường như Quý Phàm không mấy ngạc nhiên khi chuyện bị bại lộ... Gương mặt của Quý Phàm dường như chứa đầy đặc sát khí... Đây chính là gương mặt của Quý Phàm năm xưa... Chuyện của Lệ Châu...

- Cô ta đâu?? - Quý Phàm nói giọng khản đặc... Ánh mắt chỉ chứa sự thù hận và tức giận...

- Tớ hỏi cậu!! Cô ta đâu?? - Quý Phàm quát lớn, khiến ai ai cũng ngoái đầu lại nhìn... Răng anh nghiến chặt ken kết... Tựa hồ như có thể nghiền nát ai đó trong lòng bàn tay...

- Nếu em gái tôi mà có mệnh hệ gì... tôi sẽ giết hết các người!! - Quý Phàm tức giận, đôi mắt đỏ ngầu màu máu...

26. Chương 24

Cậu chỉ lặng thinh, không thềm để tâm đến những lời của Quý Phàm, chậm rãi bước lại gần cửa phòng bệnh... Một lần nữa, gót chân lại vang lên trên hành lang bệnh viện, nghe ung dung đến kì lạ... Andy khẽ ngẩng đầu, đôi lông mày khẽ nheo lại...

- Vũ Cường!! Andy!! Cô ấy đâu rồi?? - Tử Duyên vội sợ hãi, lo âu. Chỉ có cậu mặt vẫn một cảm xúc, hơi nhướn mày khó hiểu nhìn Tử Duyên. Từ khi nào mà cô ta...

// Rầm //...

Âm thanh va chạm mạnh mẽ dứt khoát vang lên... Nhiều người còn như ngợp hơi khi nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mặt...

- Quý... Phàm!! - Tử Duyên khó thở cố thoát ra tìm chút không khí, chiếc cổ trắng ngần như ngày càng đỏ tấy những dấu tay thô bạo...

Quý Phàm gần như điên loạn, mất cả lý trí. Ánh mắt phảng phất một màu u tối như con thú săn mồi... Giọng trầm trầm khản đặc, không tự chủ mà siết bàn tay chặt hơn...

- Tôi sẽ giết cô!! ... Đừng tưởng tôi không dám...!!

Andy và Vũ Cường đứng một góc phòng bệnh, không hề có ý định ngăn cản. Thậm chí nếu Quý Phàm không làm điều đó thì thậm chí họ sẽ còn làm hơn như thế nữa... Tiếng dư luận xôn xao nổi lên mỗi lúc càng nhiều...

Cậu khẽ nheo mày, gương mặt hằn đầy vẻ khó chịu... Lại chậm rãi bước đến như muốn giảm cơn tức giận của vị bằng hữu, ít ra là thế...

- Quý Phàm!! Tránh ra!! - cậu lên tiếng nói đều đều, đôi mắt phảng phất một màu đục xám... Quý Phàm quay phắt đầu nhìn cậu, lớn giọng quát, không giấu nổi vẻ xót xa...

- Cậu có thể không quan tâm đến Nhi Nhi!! Nhưng tôi không thể giống cậu!! Nhi Nhi là em gái tôi...!!

- Tôi bảo tránh ra!! - cậu quát lớn, bàn tay siết chặt, run run...

Quý Phàm hơi sững sờ, nghiêng chặt răng... rồi miễn cưỡng buông ra... Tử Duyên xoa nhẹ cổ, ho lớn...

- Anh...!! Cô ấy...

- Im ngay!! - cậu lại quát lớn... cả người như run mạnh... - Tôi nói cho cô biết, tội lỗi mà cô gây ra... chắc chắn cô sẽ phải trả đủ...

Cậu xoay lưng bỏ đi, để lại Tử Duyên bàng hoàng nhìn theo bóng cậu, không tự chủ nghiêng răng ken két...

.
. .

// Cách //...

Ánh đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, cánh cửa mở ra liệu có mang đến một niềm hy vọng??... Quý Phàm chạy lại lay mạnh người bác sĩ, hỏi giọng khản khản...

- Bác sĩ!! Em gái tôi... em gái tôi sao rồi??

- Xin người nhà bình tĩnh!! Cô bé bị xuất huyết não nặng vì đầu bị va chạm vào vật thể cứng, còn lại đều là vết thương ngoài da. Tuy nhiên, chấn thương ở đầu có nguy cơ để lại di chứng. Mong người nhà để tâm...

Bác sĩ nói đều đều, giọng chắc chắn. Nhưng sao trong đầu cậu lúc này lại rối như tơ vò. Gì mà xuất huyết não nặng?? Gì mà để lại di chứng??... Cậu không tin!!

- Chúng tôi có thể vào chứ?? - Giọng Andy trầm trầm, không còn điệu bộ trẻ con như hằng ngày...

- Vâng!!

.
. .

Cậu đứng trước giường bệnh nhìn nó, gương mặt lộ rõ vẻ đau lòng, xót xa... Dù cho bây giờ Andy, Vũ Cường hay thậm chí là Quý Phàm có đứng đây, nhưng sao dường như cậu cảm thấy chính giây phút này đây... cả thế giới này đây chỉ có mỗi mình cậu với nó...

Nó đeo ống thở, hô hấp khó khăn. Gương mặt và tay chân đều chỉ chút những vết xước và vết bầm... Gương mặt nó hốc hác, phờ phạc. Đầu quấn dải băng trắng, còn vương một chút máu, mái tóc rối xơ làm cho nó càng trở nên đáng thương đến kì lạ...

.

·
·
Giá như cậu biết... nó đang đau đến dường nào...

·
·
·
Giá như cậu có thể ôm nó vào lòng... vỗ về, an ủi... và nói thì thầm vào tai nó... “không sao đâu”...

·
·
·
Giá như cậu có thể hôn nhẹ lên cánh môi nó

·
·
·
... nói rằng... ” Hãy tỉnh dậy và nhìn tôi đi... ”...

·
·
·
... chứ không phải là bất lực và đứng nhìn nó như thế này. Đây là lần thứ hai trong cuộc đời, cậu cảm thấy bản thân mình lại vô dụng đến thế...

·
·
·
Hàng mi nó khẽ động nhẹ, mọi người đều bật dậy quan sát, không giấu nổi nét vui mừng... Chớp mắt nặng nhọc, nó khẽ mở mắt ra...

- Charly!! Charly!! Cậu ổn chứ?? Có đau ở đâu không?? - Andy nhào lại nó đầu tiên, vẻ hớn hở ra mặt, Quý Phàm nheo mày đẩy Andy ra...

- Tránh ra cho con bé còn thở!!...

- Này!! Ăn gì không?? Hay ăn cháo nhé?? - đến lượt Vũ Cường nhào lại tranh sự chú ý...

Nó chớp mắt nhìn xung quanh, vẫn không nói một lời... Cậu khẽ nheo mày, ít ra cũng phải nói gì đi chứ...

Như mong đợi của cậu, nó mở miệng, khó nhọc hô hấp... Câu hỏi của nó đều khiến mọi người như cửa vào sâu trong tâm can...

- Các người... là ai??

27. Chương 25

Tại cậu ừ đi... tựa hồ như từng câu chữ của bác sĩ khó khăn lắm mới tiếp thu được vào não bộ...

Đây chính là... di chứng đó sao??...

Nó giương đôi mắt ngây thơ, lay lay tay áo Quý Phàm đã sớm bị sốc đến đông cứng...

- Anh...!! Đây là đâu vậy??

Cả căn phòng thoáng chốc lại yên tĩnh đến ngạt thở... Andy lắc đầu không tin được, còn Vũ Cường chỉ lắc đầu rồi thở dài...

Cậu nhìn nó, cảm xúc khó tả bỗng dâng lên... một thứ cảm xúc khó nói. Nó đảo mắt, nhìn cậu, khẽ nghiêng đầu...

Nụ cười xinh xắn ngây ngô nở trên đôi môi nhỏ nhắn, ổng thở dường như không là vật cản mắt tầm nhìn của cậu... Nó cất giọng, thều thào đến bi thương...

- Chúng ta đã từng gặp nhau chưa??...

.
. .
.

Cậu như cười nhạo chính bản thân mình... ” Chúng ta đã từng gặp nhau chưa??” ư?? Thật ngu ngốc!! Vì lẽ gì mà cậu còn hy vọng nó sẽ nhớ ra cậu chứ??...

.
. .
.

Đúng vậy!! Cậu thật ngu ngốc!!...

.
. .
.

Đừng!!...

.
. .
.

Em đã trêu ghẹo tôi quá đủ rồi!! Nha đầu ạ!!...

.
. .
.

Hai tuần sau...

- Cậu định cho Quý Nhi nhập học trường chúng ta á?? - Vũ Cường như muốn hét toáng lên khi nghe xong quyết định của ông bạn thân...

- Tổ nghĩ là sẽ ổn!! Về chuyện chúng tớ bày trò và chuyện du học ở Mỹ đã khiến cho ông già tớ đau đầu lắm rồi!! Ông ta đặt cách cho Nhi Nhi học ở đây luôn!! - Quý Phàm thở dài, vô đầu suy nghĩ

- Nhưng trí nhớ của Charly...!! - Andy ngập ngừng, nó không nhớ ra thật sự là đau cả đầu nha ~!!...

- Không sao!! Không sao!! Tiếp xúc nhiều với trường chắc nó sẽ nhớ ra nhiều hơn thôi...!! Có điều... - lần này đến lượt lời nói của Quý Phàm đứt quãng..,

-Điều...?? - Vũ Cường nhướn mày, tỏ vẻ khó hiểu...

-... Cô ta!! Tôi không muốn con bé tiếp xúc với con mụ đấy!! - Nói đến đây, Quý Phàm tay không tự chủ mà siết chặt lại...

Một câu nói thoát ra, sự im lặng lại ủa tới, bao trùm cả căn phòng, như một sự đồng tình, không ai mở miệng nói một lời nào nữa...

- Cứ cho đi đi!! - một tiếng nói vang lên, nghe còn rợn người hơn cả khi im lặng... Mọi người đều quay phắt lại nơi phát ra tiếng nói... Là cậu!! Thật ngạc nhiên nha!! Cả hai tuần nay cậu chả hề nói một lời nào...

- Cậu chắc chứ?? Nhưng còn Tử...

- Cứ kệ cô ta!! Tôi sẽ xử cô ta sau...!! - giọng cậu trầm ổn, hơi khản đặc, cắt ngang lời của Vũ Cường. Nói rồi, cậu chậm rãi bước ra khỏi phòng, mang theo cả sự rợn người chết chóc...

.
. .
.

Cả lớp học hôm nay thực sự vô cùng căng thẳng a ~!! Nguyên do ư?? Đơn giản là vì mấy anh hotboy của lớp dường như mất đi vẻ rôm rả mọi ngày, trông mặt ai ai cũng có vẻ nhăn nhó không vui, kéo theo cả nhiệt độ trong lớp xuống hẳn...

- Honey ~!! - Tử Duyên cười tươi đi đến chỗ bọn cậu, đôi mắt dường như đã mờ đục đi vài phần... Khẽ quàng tay ôm lấy cổ cậu... thì thào vào tai, mang theo một vẻ quyến rũ chết người!! Thật là vô cùng chướng mắt!!...

- Con bé đấy có vẻ may hơn Lệ Châu nhỉ?? Nhưng chỉ lần này mà thôi!!...

Cả nhóm dường như đen mặt lại vì câu nói đấy... Quý Phàm như không tự chủ mà siết chặt bàn tay đến độ bật máu... Cậu chậm rãi buông lời, khí chất dường như lạnh đi thấy rõ...

- Thật không may!! Tôi không nghĩ rằng ở trận sau, cô sẽ là người thắng!!...

Tử Duyên nghe vậy, cười khanh khách, nói cợt nhả...

- Honey à!! Nên nhớ, anh sẽ phải quay về bên em... - rồi xoay gót, bước hẳn đi...

.
. .
.

- Lớp học mới ổn chứ?? Nhi Nhi?? - giờ ăn trưa, cả nhóm tụ lại, không khí dường như vẫn còn mấy phần e dè, không thoải mái...

- Vâng!! Anh... anh hai!! - Quý Phàm nghe vậy nhếch môi cười đắng cay. Nhớ trước đây không biết bao nhiêu lần anh dụ dỗ con nha đầu này nói hai tiếng “anh hai”, vậy mà mãi không thành công. Giờ đây sao được nghe nó gọi, mà anh lại thấy khó chịu quá...!!

Để tránh khỏi sự dòm ngó của Tử Duyên, cậu và Vũ Cường đã xếp cho nó học lớp khác. Chỉ mong sao nó sớm hoà đồng...

Cậu mặt lạnh băng nhìn nó, lạnh. Ừ!! Tim cậu bây giờ quả thật đang rất lạnh. Rất muốn được nó ủ ấm...

- À mà!! Sao hôm nay không thấy Andy đến lớp?? - Vũ Cường hỏi Quý Phàm, giọng cũng không mấy vui vẻ...

- Tên tóc vàng đó về nước thu xếp gì đó rồi, vài hôm nữa sẽ trở lại!! - vừa nói, anh thở dài thườn thượt... Ngay lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà lại về nước. Thật muốn đâm chết tên đó mà...!!

- Ạch!! Á!! - nó nói như mèo, thu hút sự chú ý. À!! Trong đó còn có cả cậu nữa... Nước ngọt vậy đây á rồi...huhuhu!!

- Thật tình!! Em hậu đậu quá đi!! - Quý Phàm thở dài, chìm người qua đưa cho nó miếng khăn giấy... Nó hơi lắc đầu, cười trừ...

- Không sao!! Không sao!! Em sẽ đi rửa!! - Quý Phàm nghe vậy cười nhạt, lễ phép như vậy thật chẳng giống em gái ương bướng của anh tí nào cả...

- Minh Khánh!! Dẫn Nhi Nhi đi giùm tớ!!

Nó nghe xong càng lắc đầu dữ dội hơn, quơ quơ tay chân...

- O!! Không cần đâu!! Em tự đi được!!

Anh nó nghe vậy thì cười phì, cậu thì hơi nhăn trán, “hn” một tiếng, ghét cậu đi cùng nó đến như vậy sao??...

28. Chương 26

- Được rồi!! Em đi đi!! Cẩn thận đấy!! - nói đến đây, Vũ Cường và Quý Phàm cố nén cười. Nha đầu này, còn ngốc đến mức nào đây??... Minh Khánh ngồi một góc, độ nhăn trên trán cũng theo đó mà rộng hơn...

- Vâng!! - nó giương tay vẫy vẫy tạm biệt rồi chạy đi mất... Quý Phàm hơi nhếch môi, nói giọng như vẫn cố nén cười...

- 5 giây sau nó sẽ quay lại thôi!!

.
. .
.

Vâng!! Đúng như dự đoán của Quý Phàm. Từ xa xa đã thấy bóng ai đó chạy thục mạng về phía này, mặt đã hơi ửng đỏ...

- Sao vậy?? Em không rửa nữa à?? - Vũ Cường giả giọng trên ghẹo... Mặt nó đỏ gay, gãi đầu hơi ngượng ngùng...

- U... Cho em hỏi... nhà vệ sinh ở đâu vậy ạ??

Nghe đến đây, Vũ Cường cùng Quý Phàm ôm bụng cười sặc sụa, thậm chí còn nằm ra sàn lăn lộn...

- U!! Cậu... cậu chỉ đường đi, Minh Khánh!! - Quý Phàm quệt nước mắt, ho khan, cố ra vẻ bình tĩnh...

Cậu không nói gì, chỉ đứng dậy, chậm rãi bước về phía nó. Ngoắc đầu ý bảo nó đi theo... Nó cúi thấp đầu, rồi cũng leo đèo đi theo cậu...

.
. .
.

- Xong chưa??

- U!! Chờ tôi chút!!

Trong khi nó chật vật với chiếc váy dính đầy nước ngọt trong nhà vệ sinh, thì cậu lại nhàn nhã đứng ngoài cửa, thong thả đưa đôi mắt tro tím hướng về bầu trời xa xăm...

- Được rồi!! Xong rồi!! Về thôi... - nó nhìn cậu, cười toe toét. Nhoí!! Tại sao nó còn có thể cười tươi như thế chứ??...

- Cậu thật sự... không nhớ gì sao?? - cậu hỏi nó, nhịp tim đập nhanh đến kì lạ... Nó như không hiểu ý, giương đôi mắt hơi ngẩn nước về phía cậu, cúi thấp đầu, giọng lí nhí như trẻ con bị phát hiện làm sai...

- Tôi... tôi xin lỗi!!

Tim cậu như thắt lại... vì ai mà nó lại thành ra thế này?? Không phải là vì cậu sao??...

- Tôi... tôi sẽ cố gắng nhớ lại mà...!! - giọng nó thấp xuống, nước mắt nơi bờ mi như trực chờ sắp rơi...

// Rầm //

Đôi mắt nó mở lớn kinh hoàng nhìn cậu... Như bắt đầu được ý thức, nó bắt đầu giãy giụa...

- Cậu... Tôi... tôi đã làm sai gì sao?? - bị cậu dồn sát vào góc tường, nó hoảng sợ lấp bắp... Gương mặt cậu neho lại, trong đáy ánh mắt dường như chứa một cảm xúc khó tả...

Nhìn nó như vậy, lòng cậu sao lạnh quá!!... Xin lỗi!! Xin lỗi!! Người nói câu xin lỗi ở đây đáng ra phải là cậu mới đúng...

.
. .

Gió thổi qua, khiến mái tóc rối của nó phát nhẹ... Bờ môi khép hờ e lệ, đỏ mọng... Đôi mắt long lanh màu nước, ngây thơ nhìn cậu... Như không thể kìm chế nổi bản thân nữa, người cậu nóng ran như bị ánh nắng mùa hạ quất vào người...

Nắng gay gắt quá, khiến bản thân nó như muốn mềm nhũn, không còn sức đứng vững... Không khí như muốn căng ra đến mức nổ tung khi... bờ môi lạnh lẽo của cậu áp vào bờ môi nó... Thật ấm, nóng... và ngọt...!!

Nó ra sức giãy giụa, bờ môi bị cậu nhắm nháp sớm đã bị sưng đỏ như tô son... Cậu cắn nhẹ môi nó, nó rên khẽ. Kích thích!! Mút và liếm môi nó, mạnh mẽ tách răng nó ra, luồn chiếc lưỡi ấm nóng vào trong, bắt lấy chiếc lưỡi đang cố trốn tránh của nó...

- Ừm... ahh!!~!!... - nó thở dốc, sắp chịu không nổi nữa rồi. Cậu tha cho nó đi... Chân nó mềm hoặc, thở dốc... Không khí!! Nó cần không khí...

Phút chốc, cảm giác quen thuộc tràn vào cổ họng nó... Ngọt ngào?? Nó biết cảm giác này...

Nó đánh thùm thụp vào ngực cậu... lắc cái đầu đã bị cậu kiểm soát đến không thể di chuyển... Nụ hôn sâu quá!! Mạnh liệt đến nỗi khiến đầu óc nó quay cuồng, hoa cả mắt... Nếu tiếp tục, chắc nó sẽ điên lên mất...

Cậu cuồng nhiệt hôn nó, hôn nó mãi. Vị ngọt từ môi nó khiến cậu muốn nữa, muốn nhiều hơn nữa. Với cậu, chỉ với bấy nhiêu là không đủ thỏa mãn...

Đến khi nó sắp ngất trong vòng tay cậu, cậu mới miễn cưỡng buông nó ra... Nó thở dốc, mặt ửng đỏ, môi sưng tấy. Trông quyến rũ đến mê người. Thôi rồi!! Cậu sẽ lại hôn nó mất thôi...

Cậu xoay người bước đi trước, để lại nó phía sau như nín lại chút hơi thở tràn vào cuống họng... Vô thức, nó đưa tay chạm vào bờ môi sưng đỏ... Ngọt!! Cái cảm giác tiếc nuối đang đọng trong tim nó liệu là cảm giác gì??...

.
. .

Phía xa... không ai hay biết rằng vẫn có một ánh mắt theo sát cậu và nó...

// Rầm //

Chiếc bàn bị hất ra xa không thương tiếc, bàn tay siết chặt, móng bấm vào lòng bàn tay đến độ bật máu... Đôi mắt bồ câu sắc lạnh ánh lên những tia nhìn ganh ghét, bờ môi vô thức phát ra những tiếng kêu ken két...

- Chuyện bị thương không lung lay được hai người à??... Được rồi!! Hai người chọc điên tôi rồi đấy...

.

.
.
Viết đến chỗ hôn nhau mình mệt đến đứt hơi. Vote cổ vũ mình nhá!! :-)))

29. Chương 27

- Hai người về rồi à?? Sao lâu thế?? - Vũ Cường hỏi trong khi còn nhâm nhi ổ bánh mì...

- Xin...xin lỗi!! - xin lỗi?? Mà sao nó phải xin lỗi nhỉ?? Lỗi có phải là do nó đâu??...

Quý Phàm khẽ liếc mắt sang cậu, rồi lại nhìn sang nó, nhếch môi khẽ cười thâm. Hỏi một câu vô tâm vô cùng nhưng lại như đánh mạnh một cú vào ai đó...

- Môi em hình như hơi sưng nhỉ?? - Vũ Cường nghe tới đây khẽ đưa mắt nhìn nó, lòng bất giác có một chữ đau. Mặt nó ửng đỏ, tay vội vội vàng vàng che môi...

Cậu ngồi một góc hơi nhăn mày, trêu ghẹo như thế là đủ rồi đó nha!!... Quý Phàm nhìn thấy biểu hiện của cậu mà không giống cậu, lại ngồi bụm miệng cười không kiềng nể... Và ngay sau đó được nhận một cái lườm toé khói từ thẳng bạn sát khí ngòi phía dưới...

-Ặc Ặc!! Được rồi!! Đừng nhìn tớ ” đăm đúi ” thế chứ!! Tớ ngại à!!...

... Và được ăn thêm vài cái đập..

- Chiều đi ăn gì đó đi!! Tớ bao!! Coi như xin lỗi!! - Quý Phàm cười xoa hối lỗi nhìn cậu... Đương nhiên là cậu chả hề liếc mắt một cái a~!! Vậy mà nó lại hưng phấn tột cùng. Chẹp chẹp!! Nó có phải nhân vật chính đâu...

.
.
.

- Đi!! - cậu đưa tay ý như muốn xách cặp hộ nó... Nó thì khi vừa nhìn thấy cậu thì lùi xa ba mét... Nhăn mày, đây là biểu hiện gì đây?? Cậu là dịch bệnh hay sao mà lại lùi xa thế??...

- Tôi... tôi tự xách được!! - đỏ mặt, bất giác lại đưa tay lên che miệng... Cậu thấy vậy thì hơi nhếch môi, khẽ nhú mày. Dường như cảm thấy biểu hiện này khá thú vị. Cậu bước lên một bước, nó càng lùi về sau... lùi nhanh đến nỗi suýt té mà nó vẫn liều mạng muốn lùi lại... Cho đến khi...

- Á!! - nó thét lên, rồi cả người như muốn bật ra cả đằng sau, cậu nhanh tay kéo nó ôm trọn vào lòng, đỡ cả hết cho nó...

// Rầm //...

.
.
.

Nó nhắm tịt mắt, mãi không dám mở ra... Cậu xoa đầu, hỏi khẽ:

- Vẫn ổn chứ!! - chắc!! công nhận là cậu ngày càng tốt bụng, người lãnh trọn hết là cậu mà cậu lại là người hỏi nó ra sao không mới đau chứ. Tại sao cậu không để nó ngã như cậu đã làm với bao người khác nhỉ?? Cậu thật tình không biết...

- Tôi!!... Ôi trời ơi!! Máu!! - nó lấp ba lấp bắp, rồi bỗng hét ầm lên, trán cậu... trán cậu bị thương rồi!!...

- Cậu ổn chứ?? Cậu đau không?? Chúng ta đến bệnh viện nhé?? Hay là... - nó cuống cuống cả lên, đại não dường như chưa thể tiếp thu được vấn đề gì vừa xảy ra...Ặc!! Không lẽ cậu bị thương vì đỡ cho nó sao?? Nghĩ đến đây, mắt nó lại ngấn nước...

- Này!! Sao lại khóc nữa?? Đau ở đâu à?? - cậu mặt thờ ơ hỏi nó, khác với trong lòng đang xốn xang không yên. Sao chứ?? Cậu chưa hề dỗ con gái nín khóc bao giờ nha ~!! Thấy nó khóc như vậy, cậu hơi mủi lòng, lấy tay áo lau mặt cho nó...

- Cậu... trán...!! - nó vừa quệt nước mắt, vừa chỉ chỗ bị thương. Cậu ngược nhìn theo... Hn?? Bị trầy rồi!!... Thật sự là không đau. Chỉ là do con nha đầu ngốc này nhân hóa mọi việc lên thôi. Làm gì mà nghiêm trọng dữ vậy. Cùng lắm là chỉ chảy một tí máu, mất một tý thịt mà thôi. Sặc!! Nó lại khóc nữa rồi...

- Huhu.. Chúng ta về đi!! Về đi!! - nó rống lên, hai hàng lệ chảy dài trên gò má. Mi mắt đã bắt đầu đỏ và hơi sưng... Một hai đôi về!! Cậu thở dài, đưa tay xoa đầu nó...

Ấm!! Nó ngừng khóc hẳn. Ấm quá!! Không ngờ tay cậu lại ấm đến vậy. Đã thế còn rất to nha ~!! Hơn nữa, cậu còn xoa đầu nó rất dịu dàng, thật là chả giống cậu gì cả!! Nghĩ đến đây, bất giác hai má nóng phừng phừng, tim đập nhanh đến loạn xạ... Cảm giác lâng lâng này là gì đây??...

.
. .

- Đứng đây!! Tôi đi gọi điện thoại cho Quý Phàm!! - cậu kĩ lưỡng dặn dò, nó cũng chỉ gật gật làm theo. Ú ớ chả hiểu gì, đến lúc nhận ra thì cậu đã đi mất từ lúc nào...

Nó dựa vào cổng trường, cảm giác ấm áp dường như vẫn còn đọng lại trên đầu nó!! Ôi!! Mặt nó lại bắt đầu đỏ phừng phừng lên rồi này!!... Mơ mẩn!! Nó thật sự rất muốn được cậu xoa đầu đó nha!! Cảm thấy rất thích!!... Hả?? Thích??... ‘Ay!! Mình đúng là hư quá đi!! Rõ ràng mới gặp người ta có hai tuần mà...!!’

Nhưng chẳng phải là anh hai đã nói nó bị mất trí nhớ đó ư?? Rất có thể... có thể thôi nha!! Có thể là nó đã thích cậu từ... từ rất lâu rồi ư chứ!!...

....

- COI CHỪNG!! - nghe thấy tiếng quát của cậu, đôi mắt kinh hoàng của cậu, giọng nói khiếp đảm của cậu... Nó ngẩn ngơ, xoay đầu lại phía sau. Nơi chiếc xe tải đang điên cuồng lao về phía nó... Nhanh đến nỗi nó không tài nào có thể hét lên nổi...!!

// Rầm... kết//....

.
. .

... Nó kinh hoàng mở mắt, ngồi phất dậy. Không hề đau một tí nào cả... Rồi trong phút chốc, cổ họng nó như muốn xé toạc cả không khí. Đồng tử mở lớn như có thể thấy cả mạch máu... Gió thổi tung như che lấp sự hãi hùng ủa về trong kí ức, thấm đượm cả màu của máu vào không khí của buổi chiều tà...

.
. .

....

- Minh... Khánh!!...- nó lay người cậu, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, không hề chuyển động... Nó lay mạnh hơn, mạnh hơn nữa... Cậu vẫn không trả lời...

Lần đầu trong cuộc đời, nó được trải nghiệm cảm giác như bị mất đi một thứ quý giá...

Lần đầu trong cuộc đời, nó thật sự mong muốn cái cảm giác sợ hãi này ép xuống...

- Minh Khánh!!!!!! - nó hét lớn, mang theo cả nỗi đau hòa vào sắc tà của hoàng hôn chiều...

30. Chương 28

...

- Nhi nhi!! Nhi nhi!! - Quý Phàm từ đằng xa thở gấp, vội vã. Tiếng đế giày va chạm với hành lang bệnh viện vẫn thoang thoảng vang lên... Bệnh viện?? Lúc này tại sao nó nghe quen tai đến kinh

khủng...

- Minh Khánh đâu?? - Vũ Cường hỏi vội vã... Tại sao mà tai nạn chồng chất tai nạn thế này??... Nó cúi mặt, lắc lắc đầu... cổ không cho nước mắt tuông rơi... Quý Phàm nhìn nó, thở dài bất lực, ôm nó an ủi...

-Không sao!! Không sao!! Tên đấy nhất định sẽ còn sống thọ hơn cả chúng ta!!... - trái tim nó đập nhanh đến khó chịu, nước mắt không biết lúc nào đã lăn dài bên hai gò má, tim nó rất đau... tưởng chừng như không thể thở nổi. Khoảnh khắc chiếc xe tải lao đến nó, nó đã nghĩ là mình sẽ chết... vậy mà...!! Có lẽ... có lẽ nếu nó chết thì mọi chuyện sẽ ổn...

.

.

.

Cậu ngồi trên giường bệnh, khe khẽ thở dài. Thật không thể tin được hai tuần trước nó còn là người quần băng y tế, vậy mà giờ lại đến cậu. Đưa tay lên chạm vào dải băng y tế đã bị mái tóc che phủ, ở tay thậm chí cũng có vài đường rạch dài. Nổi!!... Cậu cười, nhất thời trong lòng hưng phấn. Ặc!! Đừng nghĩ bậy nha ~!! Cậu chỉ mừng vì người chịu những thương tổn này không phải là nó mà thôi...

- Này!! Tôi về được chưa?? - cậu hỏi ngay cô y tá đang đo huyết áp cho cậu, trông cô nàng này có vẻ khá e dè nha, cậu đã làm gì cô ấy đâu nhỉ??... Cô y tá nghe cậu hỏi vậy thì không khỏi giật thót. Cũng đúng thôi!! Cậu đẹp trai quá mà, cô còn mãi ngập ngừng không biết nên bắt chuyện với cậu thế nào thì cậu lên tiếng trước rồi...

- Cậu... cậu cần kiểm tra vài thứ nữa mới có thể ra về...!! - mặt cô nàng đỏ chót, giọng hơi ngọng nghịu. Cậu nghe vậy thì không khỏi nheo mày. Kiểm tra?? Đã gần một tiếng đồng hồ rồi mà còn kiểm tra chưa xong. Đúng thật là một cái bệnh viện ăn hại... Đó là chưa kể cậu muốn xem thử con nha đầu ngốc kia có ổn hay không nữa chứ!!...

- Cậu đang đợi ai sao?? - cô y tá vừa đo nhịp tim vừa hỏi cậu... Nghe hỏi vậy, đầu cậu thoáng thấp hình bóng vụng về của con nha đầu nhà cậu, môi không kìm được nở một nụ cười nhẹ... Ặc ặc!! Nhịp tim tăng nhanh, nhưng không phải là của cậu mà là của cô y tá... Không biết có chảy máu mũi chưa nhỉ??...

.

.

.

- Tôi... tôi vào thăm cậu ấy được không bác sĩ?? Tôi rất lo...!! - nó ngập ngừng nhì vị bác sĩ già, tay không yên phận mà kéo kéo tay áo của Quý Phàm đứng kế bên, định không giúp gì à??...

- Chúng tôi vào được không?? - Vũ Cường đứng kế bên khó chịu, nói quỵt toẹt, không tí lễ phép. Chắc!! Thật là lè mề... vị bác sĩ thấy thái độ của Vũ Cường như vậy thì hơi nheo mày, từ tốn nói...

- Chỉ cần đừng động chạm quá mạnh là được!! Vết thương sẽ có thể bị rách... - rồi quay lưng đi thẳng...

.

.

.

...

// Cách //... cánh cửa te hê mở ra...

Ánh mắt của cậu và cô y tá liền bị thu hút về phía cánh cửa... Như dự đoán, cả ba bước vào...

.

.

.

Im lặng...

.

.

.

Cô y tá thu dọn, bước ra ngoài... Vẫn rất im lặng...

.

.

.

..... lại im lặng

.

.

.

Hai hàng lệ không tự chủ rơi xuống, cả bọn sững sờ... Quý Phàm nhìn nó âu yếm, chút thông cảm. Lấy tay khẽ quệt nước mắt cho nó. Cậu nhìn nó lòng đau không dứt... hôm nay nó đã khóc quá nhiều rồi... Từ khi nào mà nó đã trở nên mít ướt thế này??...

- Cậu... cậu đúng là tên tử lạnh dần dần...!! - nó thút thút nói, lệ vẫn chảy dài... Cả đám quay sang nó, mắt lại tròn to ngạc nhiên... Tử lạnh?? Cái biệt danh tiền sử này nó vẫn còn nhớ sao?? Không lẽ...

- Nhi nhi!! Em nhớ lại rồi sao?? Em nhớ lại rồi chứ?? Có nhớ ra anh không?? Nhận ra anh không??... - Quý Phàm lắc mạnh vai nó, lay lay điên cuồng... Đầu óc nó đến lúc hoa mắt, chóng mặt thì vị "soái ca" của nó cũng chưa buông tha...

Vũ Cường như vị cứu tinh của nó, vỗ vỗ nhẹ vào vai Quý Phàm...

- Cậu ấy sẽ chết thật đấy!!...

Quý Phàm nghe vậy, rút tay lại ngay tức khắc... nhìn nó khổ sở ôm đầu!! Nó nhìn như mèo, nói giọng rưng rưng...

- Phàm ca ca!! Anh thật bao lực!!...

Đến lúc này, Quý Phàm thật sự muốn hét lên. Cái giọng chanh đến chua này thì ngoài con nha đầu ương bướng nhà anh thì còn ai dùng nữa chứ...!!

- Mua nước hộ tôi!! - cậu chậm rãi lên tiếng, sắc thái hơi vui vẻ nhưng khó mà có thể nhìn thấu... Nó giờ tay nhận nhiệm vụ mua nước cho cậu, phóng như bay ra khỏi phòng...

...

- Giờ cậu tính sao?? - Vũ Cường lên tiếng, âm sắc nghiêm túc. Cả căn phòng phút chốc cũng bị cuốn theo không khí căng thẳng... Cậu vẫn im lặng...

- Con ả đó càng ngày càng quá đáng!! - Quý Phàm nhếch môi khinh bỉ, cười mà như không...

-...

Cậu vẫn im lặng, không mở lời... Cả căn phòng cũng dường như theo đó mà câm nín, cậu mở lời... âm sắc lạnh đến run người...

- Tôi sẽ đến gặp ông ta để nói rõ chuyện này....!!

.
. .
.

- Đúng là một lũ ăn hại!! - tiếng hét chanh chua vang lên ở một góc tối trong căn phòng, nơi người con gái kiêu kì ngồi gác chân, đôi lông mày nhíu lại đến mức khó coi... Đối diện là người đàn ông to mập ngoài ba mươi, đáng vẻ sợ hãi run lấy bầy...

- Tôi bảo các người tông chết con hồ ly đó mà các người lại làm anh ấy bị thương!! Muốn tự treo cổ chết hay không??...

31. Chương 29

- Tôi... tôi xin lỗi!! Tại anh ta đỡ cho con bé đó!! - người đàn ông sợ hãi lau mồ hôi, lắp bắp nói...

- Đần độn!! Không có con mắt mà tránh hay sao!! - cô gái liếc người đàn ông khinh bỉ, ánh mắt như nhìn một con chó quỳ dưới chân... - Biến đi!! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!! Đúng là một lũ ăn hại... - ... thẳng tay ném một sấp tiền xuống đất...

- Vâng!! vâng!! - người đàn ông toét miệng cười, tham lam ô nhục nhặt từng tờ tiền nhả nhúm dưới chân...

.
. .
.
....

- Ca ca!! Cha gọi chúng ta về làm gì thế ạ??... - nó chồm người lên ghé phụ hỏi Quý Phạm. Bực thật!! Cậu còn chưa khỏi mà mình đã về mất rồi, không biết có sao không!! Nghĩ đến cậu, nó thoáng chốc đỏ mặt...

- Anh cũng không biết!! - anh nó gãi gãi đầu, gọi cả hai về làm gì cơ chứ!! Ông già đó không ở công ty mà lại còn về nhà làm gì??... - Thiên Nhã!! Anh thực sự không biết gì sao?? - Quý Phạm nghiêng mắt hỏi Thiên Nhã!!...

- Tôi thực sự không biết gì cả!! Lão gia chỉ bảo đưa tiểu thư và thiếu gia về nhà chịu phạt!! Nhất là tiểu thư... - Thiên Nhã tới đây liếc mắt sang nó, không giấu được vẻ lo lắng!! Còn nghe bảo tiểu thư ngã xuống sườn núi, mất cả trí nhớ cơ mà. Trông thấy tiểu thư vẫn bình yên quả thật là yên lòng a ~!!

.
. .
.
...

- Con muốn nói chuyện!! - cậu lạnh lùng như phủ băng nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, điềm tĩnh xoay người đối diện với cậu, lãnh đạm bỏ sấp văn kiện xuống bàn làm việc...

- Nói đi!!

- Từ hôn!! Làm đi!! - bỏ cả chuyện lễ phép dài dòng, cậu vào thẳng vấn đề chính... Ông ngược mặt nhìn cậu, hơi nheo mày...

- Con biết rõ đó là chuyện không thể mà còn...

- Tội có ý định giết người còn chưa đủ?? - cậu cắt ngang, lúc nào cũng ích lợi ích lợi công ty. Con trai trong mắt ông ta vốn không đáng một đồng nào...

- Đủ hay không quan trọng không phải ở đó, quan trọng là công ty...

- Từ hôn nhưng vẫn mang lợi nhuận về đến công ty!! Đó là điều kiện...!! - cậu quăng một phong bì lên bàn, vốn không muốn ai biết thứ gì trong đó...

- Ý con là!!... - ông hoảng hốt mở phong bì, nhìn thứ đang cầm trong tay...

- Tôi sẽ mang lợi nhuận về gấp ba, bốn lần cái hôn ước vớ vẩn này. Vì vậy, hủy đi...!!...

.

.

.

...

- Được rồi ông già!! Phạt gì phạt lệ đi chứ!! Buồn ngủ chết mất!! - nó đưa tay uể oải ngáp, không để ý đến Quý Phàm quỳ kế bên đang cố nén cười... Ông già trung niên ngao ngán nhìn hai đứa con trời đánh của mình, thở hắt ra... Lỗi tại ông, dạy dỗ bọn nó không tốt. Đến độ bây giờ xem trời chỉ bằng vung, đặt cha nó sau gót chân mình..

- Nha đầu hỗn xược!! Còn mở miệng?? - ông nheo mày nhìn nó, không phạt không được!!...

- Không mở miệng thì không mở miệng!! - nó lầm bầm... cố . ý để cha nó nghe thấy... Gân xanh nổi đầy cả mặt mà cha nó vẫn cố bình tĩnh nén hơi...

- Con... ngày mai đi xem mặt con trai của viện trưởng Laximas Group cho cha!! - cha nó day day thái dương, bước đi khỏi ánh mắt cứng đờ của hai anh em nó... Còn ngoảnh lại nói một câu tỉnh không thể hơn, khiến cả hai á khẩu...

- Quý Phàm!! Buổi gặp mặt gặp bất trắc gì, sẽ đến lượt con gặp tiểu thư của Amilis Group!! - cao tay, ông già này bắt đầu cao tay rồi đó nha!! Ấc ặc!! Đây không phải là vấn đề ở đây!! Cái gì?? Kết hôn?? Cha nó điên rồi!! Nó thậm chí chỉ mới 17!! Ấc vừa thôi chứ... Phạt gì chứ?? Kết hôn là quyết định cả một cuộc đời mà cha nó nói khỏe re là sao???...

.

.

.

- Phàm ca!! Làm sao đây?? Giúp em đi!! - nó méo mặt nhìn anh đang còn mở miệng rộng hơn cái chén kia...

- Nhi nhi ngoan!! Anh cũng muốn giúp em lắm!! Nhưng mà... anh thực sự chưa muốn kết hôn!!! - nó nảo nề nhìn anh, đồ phản bội. Nhớ lúc trước còn thành khẩn nói với nó, sau này bất cứ việc gì cũng sẽ giúp nó, thế mà....

Không chịu đâu nha ~!! Nó đã có người mình thích rồi cơ mà!! Có chết nó cũng sẽ làm bên phía gia đình kia lắc đầu chào thua. Đối phó với nó à?? Cha còn ngọt tay lắm cha ạ!!... Đến đây, chợt nó cười quỷ dị khiến anh rùng mình...

.

.

.

- Nè!! Giải quyết xong chuyện của Tử Duyên chưa?? - Vũ Cường gãi đầu hỏi cậu, cậu chỉ gật gật đầu, không nói gì hơn... Quý Phàm hôm nay thì lại yên lặng đến đáng sợ...

- Tử Duyên đúng là da mặt dày thật!! - nói đến đây, Vũ Cường khẽ cười phúc hắc khi nhớ đến cảnh Tử Duyên quỳ dưới chân cha cậu van xin cho một cơ hội, trông mà tội nghiệp đến sợ. Mong rằng quãng đời còn lại của cô ta ở Úc sẽ tốt đẹp hơn...

- Hn!! - cậu bình thản nhả một tiếng!! Đầu óc lơ lửng lại bay theo phương nào...

-...

- Này!! Minh Khánh thì không nói!! Nhưng sao cậu cứ cà lơ cà mơ vậy hả?? - Vũ Cường đến đây lay mạnh vai Quý Phàm... Giật thót, rồi thở dài, rồi lại lắc đầu. Chú ý đến hành động của Quý Phàm, Vũ Cường ngó người, bệnh lạ??...

- Minh Khánh này!! Cảm giác sắp kết hôn như thế nào?? - Quý Phàm thườn thượt hỏi cậu. Cậu hơi nheo mày, sao lại hỏi vấn đề này?? Rõ ràng anh cũng biết khó khăn cậu lắm mới tổng được con vợ hờ bất đắc dĩ kia qua Úc cơ mà. Đây không phải là chuyện vui a ~~!!!...

32. Chương 30

Hắc hắc!! Lần này au đã đăng chap siêu tốc ào ào luôn rồi nha!! Lý do thứ nhất là vì bộ truyện đầu tay này của Au sắp đi đến hồi kết rồi, thứ hai là Au sắp đi học, mẹ Au không cho xem nhiều nên cố gắng bù...!! Vậy thôi!! Chúc mấy readers đọc truyện vui vẻ!! :-)))

...

- Bộ cậu ưng ý mỹ nhân nào rồi hay sao mà lại nói vậy?? - nói đến đây, Vũ Cường nhe răng cười nham hiểm... Còn cậu vẫn thoải mái thả hồn theo mây...

- Không phải tớ!! - Quý Phàm nhìn tứ hướng thở dài, hồn cậu vẫn thoải mái bay nhảy...

-... mà là Nhi nhi!! - ngay lập tức, hồn cậu theo gió cuốn về đúng vị trí cậu, nheo nheo mày, đôi mắt trừng lớn phần nộ...

- Chào mừng trở về!! Chuyến du ngoạn của ngài vui không ạ?? - Vũ Cường giễu cợt nhìn thẳng bạn, quả là phản ứng rất nhanh a ~!!...

Như không để lời thẳng bạn lọt vào tai, cậu trực tiếp trừng mắt khó hiểu nhìn người kế bên, nói vậy là có ý gì??...

- Tớ vô tội!! - nhận được ánh mắt giết người của vị bằng hữu, Quý Phàm nghếch mặt giơ hai tay đầu hàng...

- ... Đây vốn chỉ là hình phạt cho hai đứa tớ thôi!! Ai mà ngờ được ông già đó lại nặng tay thế chứ!!...

Nghe đến đây, đôi lông mày thanh tú nhíu lại hết mức có thể. Kết hôn?? Đùa cậu chắc. Vốn cậu vừa tổng đi một cái hôn nhân, giờ lại thêm một cái nữa ư?? Đúng là ông trời hành cậu mà...

- Tớ nói thật đấy!! Tớ cũng muốn giúp lắm, nhưng mà...

- Muốn giúp thì giúp đi!! - cậu cắt ngang, mặt đậm hàn khí hơn bao giờ hết... Chưa kể đến hai người một thẳng thì á khẩu, một tên thì cứng miệng trơ hai mắt nhìn cậu đặng kia...`

- Không muốn giúp?? - cậu nheo mày, mang rõ vẻ uy hiếp... Quý Phàm xua xua tay...

- Không!! Không!! Tớ sẽ giúp!! Sẽ giúp mà!! Nhưng....!! - nói gì thì nói, cậu thật sự là không muốn lên xe hoa sớm vậy đâu a ~!!...

- Nhưng...?? - cậu nhướn một bên mày, Quý Phàm vẫn ngồi một bên câm nín... Thấy không có động tĩnh, cậu diềm đạm tiếp lời...

- Người yêu cầu tráo thân phận là....??

- ... tớ!! - Quý Phàm chán nản tiếp lời...

- Người đáng lẽ phải làm không công là...??

- ... tớ!! - mặt Quý Phàm rũ xuống đến mức đáng thương..`

- người ung dung trốn đi, để người khác lao động cực khổ là...??

-.... Là tớ!! Là tớ hết!! Được chưa!! - Quý Phàm vò đầu hét ầm, thật căi không lại tên chết tiệt này!!...

- Tớ!! - cậu thản nhiên nhả một chữ!!... Quay đầu bước đi hể. Nhất định không để chuyện này cản trở cả hai... Huống hồ... cậu còn chuyện muốn nói với nó...

.
. .

- Nhất định phải đi thật sao?? - mặt nó nhăn nhó như khi ăn ớt, khó chịu thay bộ váy xoè xinh xắn màu trắng tuyết...

...

- Tiểu thư!! Tóc của tiểu thư!!....

- Tiểu thư!! Người còn chưa mang giày...

- Tiểu thư à!! Còn túi xách!!...

Trong hành lang biệt thự Bạch gia thật sự đang diễn ra một cảnh tượng hết sức... buồn cười. Chủ tớ đi lòng vòng mấy chục vòng trong nhà. Ai oán nhìn vị tiểu thư đi trước mà không thăm thỏ dài... Thật là chưa chuẩn bị xong gì cả. Sớm muộn cũng bị lão gia mắng cho xem...

.
. .

Kết hôn!! Nghe hai từ đơn giản mà lại phức tạp quá. Kết hôn kết hôn!! Tại sao nó phải kết hôn?? Chết tiệt cái kết hôn!!...

Nó làm bẩn nguyên rửa, không hể giận vò nát góc váy thêu ren tinh xảo. Nguyên rửa!! Ta nguyên rửa tên thiếu gia thiếu chủ của Maximas Group!! Gzz!! Ta hận...

- Tiểu thư!! Đến giờ rồi!! - phía sau, Thiên Nhã cúi người cung kính. Nó là nó hằng ngày rất thích nghe giọng của Thiên Nhã nha ~!! Nhưng không hiểu sao hôm nay khi nghe Thiên Nhã nói, thật tình cứ như là nghe tiếng chuông báo oán đòi mạng...!!

... Huhu!! Quả thật là khóc không ra nước mắt!!....

.
. .

- Chắc chắc!! - nó đứng trước cửa nhà hàng Black Rosé mãi không dám bước vào!!... Địa ngục là đây sao??

Thấy nó đứng sững sờ, Quý Phàm không kìm lòng được mà lên tiếng nhắc nhở!!...

- Nhi nhi!! Nhanh lên!! Người ta đang chờ!!...

Nó không nói không rằng, phần nộ nhìn anh, ném ba chữ thẳng vào mặt như dội thẳng gạo nước lạnh...

- Đồ phản bội!! - ... rồi đi thẳng vào trong. Anh phía ngoài chỉ biết lắc đầu ngao ngán...

.
. .

Hai anh em nó đặng xa xa, đã thấy thấp thoáng vị chủ tịch trẻ tuổi người Anh cùng một thiếu niên ngồi hướng xoay lưng lại, không hiểu sao... nó lại thấy bóng lưng này quen quen!!!

Nó và anh đi đến, chào vị trưởng bối mà không dám ngẩng mặt. Đến khi nó định bụng ngồi xuống ghế, xoay sang thì thấy Quý Phạm lại á khẩu nhìn phía đối diện... Nó nheo mắt nhìn theo...

.
. .
.

... Tiếp theo cũng rơi vào tình trạng chết lâm sàng như người kẻ bên... Nó run run... lắp bắp miệng...

- An... Andy??...

- Hi ~!! Charly!! Trông có vẻ cậu ổn rồi nhỉ?!...

.
. .
.

Nó một mạch kéo Andy ra ngoài, để vị soái ca ngồi lại tiếp nước cho trưởng bối...

- Sao cậu lại ở đây?! - nó há mồm lay lay vai Andy hỏi...

- Sao tớ không được ở đây?? Hôm nay là ngày đính hôn của tớ cơ mà!! - Andy híp mắt cười tươi rói...

- Đính... hôn?? ...cậu??...- đầu óc nó quay cuồng, mơ hồ chưa rõ chuyện gì đang xảy ra...

- Ủa?? Tớ chưa nói tớ là con trai của viện trưởng Maximas Group à??...

33. Chương 31

- Maximas..... Cái quái gì cơ?? - nó làm bắm trong miệng, rồi phụt chốc mặt nó in hằn dòng chữ không thể tin được cùng cái miệng mở to trông rất mất thẩm mỹ... Maximas Group?? Andy?? Con trai viện trưởng... Nó đang thật hay mơ vậy???.....

- Ngậm mồm vào nào Charly!! Trong thật mất thẩm mỹ nha ~!! - Andy cười tươi đi kèm hạnh động khép miệng nó lại...

Trời đất!! Nó còn đang định chuẩn cơ mà, thế trời xui quỷ khiến thế nào mà gặo ngay Andy thế này?? À mà khoan đã... hắc hắc!! Nó quả thật ngày càng thông minh nha ~!!!!...

- Andy!! Chúng ta tìm cách hủy hôn đi!! Dù gì cậu cũng chưa muốn có vợ mà phải không?? Sao chúng ta....

- Ai nói tớ không muốn kết hôn?! - Andy lên tiếng, đều đều và chậm rãi, nhưng sao mơ hồ nó cảm giác như vừa bị một tảng đá 200kg rơi xuống đầu, lực phủ ngũ tạng đều bị lộn ngược... Và rồi cái miệng đã được đóng lại một lần nữa ngoác mở ra to gấp đôi...

-Ặc!! Charly dùng kem đánh răng hiệu gì mà nhìn sáng bóng luôn nha!! Không có một cái răng sâu nào!!...

Andy nghiêng đầu cúi thấp ngược nhìn vào miệng nó, khiến nó không khỏi giật nảy mà ngậm mồm lại!!...

- Andy?? Sao vậy?? Sao lại muốn kết hôn chứ?? Sao lại... - nó hoang mang, luống cuống cả tay chân... mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra như mưa!! Làm sao đây?? Không lẽ nó thật sự phải lên xe hoa sớm vậy sao?? Nó thật lòng không muốn đâu a ~!!...

Andy nhìn nó tần ngần, nhìn thật lâu, thật kĩ. Như sợ hình ảnh này của nó rồi sẽ bay đi mất!!... Hắn hít một hơi thật sâu... không khí cũng như muốn chậm lại nghe nhịp tim của hắn... Đôi môi khê mấp máy, chậm rãi, như nghe theo tiếng lòng của mình mà nói ra...

- Charly!! Tớ thích cậu...

...

Nó sững sờ, hai bàn tay không yên phận ngo nguậy giờ cũng buông lỏng... Đôi mắt mở lớn ngạc nhiên, bờ môi khẽ mở hờ như muốn nuốt cả không khí và câu nói ấm lòng vào bụng...

...

Hắn đã nói lòng mình cho nó nghe... Thở lộ?? Nực cười, trong tận đáy lòng như đã sẵn biết câu trả lời... Nó giật mình hơi đỏ mặt, gương mặt cúi thấp, không dám ngẩng đầu...

- Xin lỗi cậu, nhưng tớ...!!

- Tớ biết!! - Andy nói lớn, lấn át cả tiếng nói của nó, thật sự hắn chưa bao giờ muốn nghe hai tiếng “xin lỗi” của nó...

- ... Là Minh Khánh, đúng chứ?? - nó giật thót, gương mặt phút chốc ửng đỏ. Lại không hề biết, chính hành động này như muốn cửa vào tim Andy vài nhát...

Hắn thở dài, lòng nặng nề như bị đá đè... Trái tim nặng trĩu thật sự muốn buông xuôi tất cả... Vậy là... đã kết thúc...!!

- Được rồi!! Được rồi!! Quay về chỗ thôi nào!! - Andy vươn tay ra sau gáy, ngược mặt lên trời, cổ nở một nụ cười gương gào...

Phút chốc, cảm giác thương cảm và tội lỗi tràn ngập trong cuồng hộng, nghẹn ngào nói không thành lời...

Nó biết, nó chỉ xem hắn là bạn bè, đơn giản, không hơn... Và để một người bạn tốt trẻ con của nó buồn, lòng nó quả thật day dứt không yên... Thôi thì, xin Thượng đế hãy để nó ích kỉ một lần, làm tổn thương người khác một lần, có như vậy, lòng nó mới không ân hận...

.

.

.

- Nghe nói cháu là bạn của Andy nhà bác khi ở Mỹ?? - cha Andy cười cười, lộ rõ vẻ gì đó khó thấy, nó cảm thấy khó chịu với vị trưởng bối này... Ở dưới gầm bàn, bàn tay Quý Phàm không hiểu sao siết chặt bàn tay của nó...

Khó hiểu quay sang anh, anh cũng chỉ nheo mày rồi lắc đầu... Phía đối diện, dường như Andy cũng nhìn thấy điều khác lạ...

- Cháu à!!... - vị trưởng bối cười cười nhìn nó, ánh mắt nhìn thấy hắn một màu vẩn đục. Bàn tay thô ráp phút chốc đặt trên bàn tay nhỏ trắng của nó, khiến nó không khỏi rợn người. Quý Phàm cùng Andy thấy vậy thì cái nheo mày càng lúc càng sâu...

- Gì... gì vậy ạ?? - nó run run, hơi nhả trán. Quý Phàm à!! Tay em thật sự rất đau đó nha ~!! Có cần nắm chặt tay em thế không hả??...

- À!! Trông cháu có vẻ còn rất trẻ, còn ta năm nay gần chỉ mới ngoài ba mươi... Mẹ Andy lại mất khi nó còn nhỏ, cháu biết đó...!!

- Không được!!...

Quý Phàm và Andy đều bức xúc, ông già này quả thật không có lòng tự trọng của một vị trưởng bối mà... Máu dồn lên tới não, có khi còn nghe được cả tiếng ong ong... Andy quả thật rất muốn đập bàn hét lớn, nhưng cơ hội quả là chưa có thì lại vang lên một giọng khàn khàn lạnh băng quen thuộc...

Chưa đầy năm giây sau, bàn tay thô ráp đặt trên bàn tay của nó cũng bị hất ra không thương tiếc... Nó ngược nhìn... A ~!! Đây chính là gương mặt nó muốn thấy nhất ngay giờ phút này...

Quý Phàm chậm rãi buông tay nó ra, đứng lên cười cười hơi nghiêng đầu...

- Anh bạn!! Cậu đến trễ đấy!!...

...

Sao?? Sao?? Mấy readers chờ lâu hơn?? Ba ngày rồi đó nha!! Au nói là au bị cấm xem phone nên thông cảm!! :-)))!! Cũng tại mấy readers hk ai comment hay vote cho au hết nên au hơi tủi thân!! :-((((Chap ms dành tặng các bạn đã ủng hộ truyện nha!! Iu iu nhiều!! <3><3><>

34. Chương 32 (end)

Andy khẽ cười lạnh, đứng dậy nhìn người trước mặt...

- Tôi tưởng cậu sẽ không đến!!...

Đối diện, trên bờ môi cũng khoét thành một vòng cung hoàn hảo sắc lạnh, cảm giác khiến người ta không thể không rung mình...

- Sao có thể không đến??...

Diễn biến câu chuyện thật sự căng thẳng đến ngạt thở, nó ngồi trên ghế mà lắc đầu ngây ngô, hơi nheo mày khó hiểu... Quý Phàm nhếch môi khinh bỉ liếc nhìn vị trưởng bối ” đề tiện ” trước mặt...

- Thật khổ quá!! Nhưng em gái tôi có vẻ như không muốn làm thứ gì bác đang nghĩ đâu ạ!! - đến cuối câu, dường như còn nghe tiếng răng ken két va chạm vào nhau... Ông già này, thật quá vô liêm sỉ... Vị trưởng bối nghe đến đây thì tím cả mặt, Andy thì dường như nhìn cha của mình cũng có chút khinh thường...

Cậu đứng đấy, vắt chéo chân, miệng nhếch môi cười như đang xem một vở kịch hay. Chậc chậc!! Cũng đã đến lúc nên hạ màn rồi nhỉ?!!...

Cậu kiễng chân, chậm rãi bước, lướt qua Andy... Hắn như tự cười nhạo bản thân mình, đến khi nào mà hắn có thể với đến cậu?? Hắn mong đó sẽ là một ngày không xa...

... Charly!! Cui như tổ đã buông tay...!!

.

.

.

- Cậu... sao cậu lại đến đây?? - nó gần như sắp bị chúi người về phía trước... Nó có nhầm không nhỉ?? Trông có vẻ cậu hơi cẩu??...

Nhớ đến lúc vừa nãy còn ở Rosé Restaurant, cậu đã cầm thẳng một sấp tiền ném thẳng vào viện trưởng của Masximas Group, còn nhếch môi khinh bỉ...

- Muốn tiền?? 2 triệu USO này sẽ là của ông!! Còn tôi, đương nhiên tôi sẽ lấy lại vật sở hữu của mình...

Nó lững thững nhìn cậu. Vật sở hữu?? Ai đó hãy nói tại nó đang có vấn đề đi. Nhìn cái dáng vẻ ngông nghênh tự kiêu đó thì chắc là cậu không đùa rồi... Chốt lại!! Nào nó thật sự đang có một vấn đề trầm trọng, không thể ngừng tự ngoáy tai hỏi bản thân rằng cái ” vật sở hữu ” mà cậu đang nói đến là cái gì...Ặc Ặc!! Nó nghĩ đến còn không ngừng cảm thấy tự hổ thẹn nha ~!!...

Quay lại vấn đề chính, cậu đang cẩu vì vấn đề gì đấy??...

- Minh Khánh!! ... Đau!!... - nó rên nhẹ, nhưng cậu vẫn vững chắc đi tiếp, không hề có ý định dừng lại... Cổ tay nó đang bị siết chặt!! Quả thật rất đau a ~!!...

- Minh Khánh... tay tôi...!! - nó chặt vật muốn gỡ bàn tay to lớn của cậu ra khỏi cổ tay mình. Méo mặt!! Cậu mạnh chết đi được!!...Ặc!! Máu lên tới cổ rồi nha!!...

- HOÀNG MINH KHÁNH!! Tên tử lạnh chết tiệt!! Mau buông tôi ra!! - nó quát lớn không kiềm chế, cậu hơi khựng lại, quay mặt hằm hằm như thịt trong lò đun nhìn nó... Hừ hừ!! Nó tự hỏi thật sự nó có còn thiết

tha cái cuộc sống này hay không...??!... Cứng ngắt!! Sao cậu lại nhìn nó với gương mặt sát thủ thế kia chứ?? Nó đã làm nên tội tình gì à??...

- Tôi...

- Nói!!... - cậu lên tiếng, cắt đôi lời nó, nó hơi ha hả không hiểu ý cậu có ý gì??...

- Cậu hâm à?? Nói gì cơ??...- nó giương đôi mắt ngây thơ trong sáng lên nhìn cậu... Hơi khựng lại khi cảm thấy trong ánh mắt cậu như đen lại vài phần...

- Về câu hỏi lúc nãy??...

- Câu hỏi?? Câu hỏi nào cơ?? - À!! Nó chợt sực tỉnh, không phải là câu nói đùa lúc nãy của Andy ở Rosé Restaurant đấy chứ??...

...

- Khoan đã!! - Andy lên tiếng nhằm ngăn chặn bước đi của cậu!!... Cậu cũng khựng lại theo... Andy nở một nụ cười buồn, đi đến bên nó, cậu cũng theo lẽ vậy không tự chủ mà siết chặt tay nó hơn... Bàn tay nhẹ nhàng luồn các ngón tay qua bàn tay nó... Nói giọng buồn buồn thỏ thẻ...

- Cậu còn nhớ lúc trước từng hứa vì tớ mà sẽ làm một điều không?? - À!! Nó còn nhớ chứ, vì chuyện bịt mồm Andy và cái bí mật khôn nạn đứng đằng sau cái hôn ước này cũng chỉ tại nó mà ra chứ đâu??...

- Tớ nhớ!! Sao??...- nó cũng nhẹ giọng không kém, không để ý phía sau cậu đang nheo mày khó chịu...

- Bây giờ thì không cần nữa!! - Andy nắm chặt bàn tay nó, cười nhàn nhạt, có chút đắng cay. Trong tim nó bỗng nhói lên một cảm xúc khó tả...

- Nhưng... nếu kiếp này người cậu yêu không phải là tớ, thì kiếp sau, kiếp sau, hay thậm chí là kiếp sau nữa, cậu có thể yêu tớ không?? Tớ sẽ chờ cậu!!... - Vừa nói, Andy đặt lên bàn tay nó một nụ hôn như một lời hứa...

Nó bối rối, chưa kịp trả lời thì một lực đã kéo nó bật về phía sau... Là cậu, cậu hơi nheo mày, miệng mồm cay độc như tuyên bố quyền sở hữu...

- Cảm phiền cậu khỏi phải chờ, dù cho mấy chục hay mấy vạn kiếp nữa, nha đầu này cũng sẽ chỉ yêu một người mà thôi!!...

Nói rồi, cả hai bóng dáng quen thuộc ấy khuất sau một hành lang trải dài sâu hút...

Quý Phạm dựa tường, đôi mắt hướng xa xăm một cách vô định... nói giọng buông thả...

- Thật sự bỏ cuộc rồi chứ??

- Ủ!! - Andy cười nhàn nhạt, nét mặt trông thăm hại đến kì lạ... Bên kia, anh cũng có một nét mặt không kém phần bi thương...

- Kì này thăm rồi!! Ông già nhà sẽ trăm mình mất!!...

- Đừng lo!! Để đó cho tớ!!... - Andy trả lời, giờ có vẻ như hắn không còn gì để mất...

...

Cậu đang rất cáu!! Phải!! Vì sao?? Vì con nha đầu này không chịu trả lời cậu...

- Nói!! Nhanh!! - cậu nheo mày, bá đạo ra lệnh... Nó thần thờ, không nói không rằng, kiễng chân hôn nhẹ lên bờ môi cậu, đôi gò má trắng phúng phính thoáng chút đỏ vì ngượng....

- Sau này!!! Suốt đời suốt kiếp, hứa sẽ chỉ yêu mình cậu!!...

Cậu nhìn nó, cười thoả mãn, ôm chặt nó vào lòng... Đến tận bây giờ, cậu mới biết hạnh phúc là gì!?. Cậu thật sự phải cảm ơn nó...

.

.

.

- Tôi chưa nói một chuyện!!... - cậu cầm chặt bàn tay nó, giọng trầm trầm, cả hai cùng bước đi trong buổi chiều hoàng hôn ấm nóng...

- Chuyện gì?? - nó thơ thẩn, không nhìn cậu hỏi lại... Cậu chậm rãi nhìn nó, hít một hơi thật sâu...

- Tôi sẽ sang Pháp!! Ba năm!!...

...

...

Nó sững sờ nhìn cậu, bàn tay phút chốc buông thông... Cậu đang nói gì vậy??... Đi Pháp?? Nghe đến đây, lệ dường như đã lấp đầy hốc mắt... Cậu nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó, thấy nó khóc, lòng cậu thực sự rất đau...

Bờ môi nó lắp bắp, nặng trĩu... Dường như không tin đây là sự thật... Tình yêu của hai đứa chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà...

- Tại sao??!! - nó nói, nhẹ như không, nước mắt như trực chờ rơi trên bờ mi...

- Đó là điều kiện để hủy hôn với ba tôi!! - cậu âm thầm nhớ lại... Hủy hôn nhưng lợi nhuận sẽ cao gấp bốn lần ban đầu. Phải!! Cậu dự định sẽ sang Pháp và mở một chi nhánh bên đó, vậy thì cơ may...

Nhưng ba năm?? Khoảng thời gian không dài không ngắn, nhưng đối với nó là cả một thế kỉ. Nó vỡ oà, rưng rưng khóc trong lòng cậu...

- Cậu... cậu sẽ về gặp tớ chứ?? - nó sụt sùi nước mắt. Ai biết được, lòng nó đang rất đau. Nó cũng không ngờ rằng bản thân lại yêu cậu đến mức này...

- Được!! Chắc chắn!! Nhưng...

Cậu cúi người, trùi mền nhìn vào mắt nó, đôi mắt đã hoen lệ...

- Cậu sẽ đợi tôi trở về chứ??...

Nó nhìn cậu, hốc mắt đã sớm sưng đỏ... Gật gật đầu ngoan ngoan. Cậu cười nhẹ nhàng, ôm chặt lấy nó...

- Nha đầu!! Dù em không muốn, tôi cũng sẽ không bao giờ tha cho em...!!

...

...

Ngày tiễn cậu, nó không ra sân bay, nằm thui thủi ở nhà quần chán. Ai biết chứ?? Một khi ra sân bay, nó sẽ cứ có cảm giác cậu sẽ không bao giờ quay về nữa, nghĩ vậy, hốc mắt nó lại tấy lên từng cơn đau buốt, sóng mũi cay cay. Nếu muốn, nó muốn sẽ được tiễn cậu với một gương mặt tràn ngập nụ cười và hạnh phúc... Nhưng nó không làm được...!! Chỉ mỗi nhấc tin chúc cậu đi đường bình an thôi mà gối nó đã đầy nước mắt...

Nó cũng không thể ngờ, từ lần đầu tiên thấy cậu đánh người ở sân bay tàn tạ và đáng ghét bao nhiêu, thì bây giờ nó đã yêu cậu đến bấy nhiêu... Nó chỉ mong sao thời gian trôi qua thật thật nhanh... để nó còn được thấy cậu...

.

.

.

- Nhi nhi!! Em xử lý giùm ca ca cái này!!...

- Nhi nhi!! Em soạn thảo văn bản tài liệu giùm anh!!...

- Nhi nhi!! Hợp đồng tuyển dụng của công ty đâu??...

-...

-...

Vâng vâng và mây mây và mưa mưa!! Ặc!! Quả thật mưa bắn đầy mặt nó rồi này. Yahhh!! Quả là ông anh chết tiệt... Nó lườm lườm ông anh mình đầy sát khí rồi lấy khăn lau... nước bọt. Đẳng đẳng là phó chủ tịch của tập đoàn KQN mà nó phải chịu trận thế này đây!!...

- Mấy cô thư kí chân dài của anh đâu mà phải để em thế này?? - nó hần học, dù gì nó cũng là phó chủ tịch, phó . chủ . tịch cơ đấy!!

Quý Phàm hề hề ngược nhìn nó, mặt mày cũng bắt đầu nheo lại không kém!!

- Còn đâu nữa!! Tên khốn Vũ Cường cuỗm đi hết rồi!!... - vừa nói anh chép miệng thở dài. Quả là thằng bạn trời đánh...

Nó cười cười, cũng đã hơn hai năm rồi... Chỉ còn sáu tháng nữa, chỉ sáu tháng nữa thôi. Hai năm qua đối với nó sao lại dài đằng đẳng... Chỉ buồn khi không gặp cậu, được nghe cậu nói, được cậu ôm và... được cậu hôn...

...

Chỉ với hai năm, nó cùng Quý Phàm đã xây dựng lên tập đoàn KQN lớn mạnh, chỉ với một hy vọng, hy vọng rằng cậu sẽ nhớ đến nó...

Trong một phút thần thờ mơ mẩn về cậu, không để ý có một ánh mắt đang dõi theo nó...

- Quý Nhi!! - anh bất ngờ lên tiếng... Không khỏi khiến nó giật thót... Quay đầu nhìn anh cười ha hả...

- Em đi Pháp đi!!..

Anh lên tiếng, bất ngờ, dứt khoát. Nó sững người, anh đang nói gì vậy??...

- Anh đang...

- Đi Pháp đi!! - anh nhìn nó nghiêm túc, rồi khẽ mở miệng dụ dằng...

- Ở đây cứ để anh lo!! Hãy đi tìm những gì suốt hai năm rưỡi ở đây em cứ mong mỏi ấy!!...

Nó vẫn cảm lạnh nhìn anh, nước mắt sắp trực chờ rơi bên khoé mắt, cười mỉm chi dụ dằng... Ngoài kia, gió cũng như hài lòng với câu trả lời của nó...

- Cảm ơn anh!!...

.
. .
.

Nó bước từ cửa taxi vào sân bay. Ngay lập tức, mái tóc phát phơ hơi rối của nó đã thu hút mọi ánh nhìn... Một cô nàng đôi mươi vô cùng xinh đẹp...

Nó cầm trong tay vé máy bay, không khỏi phấn khởi. Nó sắp được gặp cậu rồi...

Nó bước đến cầu thang., vô tình lướt qua một bóng hình quen thuộc đến bất ngờ... Đôi chân cũng vì thế mà chậm lại... Ngay lập tức, cái đầu nhỏ xinh của nó quay phắt lại... Phía bên kia cầu thang cũng sững sờ không kém...

Nó lấp bấp, nước mắt lại chực trào rơi, lăn dài bên hai gò má...

- Cậu... cậu...!!

Cậu đứng bên kia, quát lớn...

- Nha đầu ngốc!! Em đang làm gì ở đây vậy hả?? Đứng im ở đó...

Nói rồi, cậu vụt chạy đi. Nó khẽ lau nước mắt, hai năm rưỡi... Cậu thay đổi nhiều quá...!! Nhưng có vẻ vẫn rất phong độ nha ~!!...

...

Phút chốc, cậu chỉ còn đứng cách nó ba bước chân, mặt cậu gắt...

- Em đến đây làm gì?? Sao lại... - chưa để cậu nói hết câu, nó đã sà ngay vào lòng cậu, nức nở..., Cậu khựng lại nhìn nó rồi mỉm cười thở dài nhìn nó, dịu dàng xoa đầu. Nó cũng vì thế mà khóc to hơn...

Vậy là nó đã được gặp lại cậu rồi... Cái cảm xúc hạnh phúc khó tả nó đang cảm nhận liệu là gì đây??... Bên cậu, cái ước muốn nhỏ nhoi mà nó luôn muốn thực hiện trong những năm qua...

.

.

.

Như ngày cuối cùng nó thấy cậu, cả hai cùng nắm tay nhau, cùng đi trên một đoạn đường dài... Nó ngắm anh thật lâu, ngây ngô hỏi...

- Nhìn khác quá!!...

- Tôi biết!! Em làm ơn đừng nhìn nữa!!...

Cậu hờ hững liếc mắt, nó lại ngây ngô cười, hơi phồng má...

- Neh neh!! Anh biết gì không??...

- Hn?? Biết gì??... - cậu vẫn chậm rãi buông từng lời...

Nó lại phồng má to hơn, nét mặt hơi giận dỗi...Lầm bầm trong miệng...

- Xì!! Anh chưa bao giờ nói yêu em...!!

Cậu hơi nhếch môi, cô nhóc này, giận dỗi vì việc ấy thôi sao?? Cậu đứng lại, cũng vì thế mà nó cũng đứng lại theo...

- Sao vậy??... Không đi nữa à??...

Cậu hít một hơi thật sâu, nắm chặt cả hai bàn tay nó... Nhìn trù mền...

- Có thể tôi chưa bao giờ nói yêu em, và chắc chắn cũng sẽ không bao giờ nói với em điều đó...!! - nó há hốc mồm, cậu đang đùa nó à??...

Dưới ánh chiều tà, ngũ quan thanh tú của cậu như lộ rõ, hoàn hảo từng góc cạnh, cậu cười nhẹ!! Tim nó như bị lạc mất một nhịp...

- Nha đầu...!! Lầy anh nhé!!...

Nó hơi khựng lại, bờ môi phút chốc run run... Trên khoé mắt lại lặn dài hai hàng lệ, nhìn cậu... nở một nụ cười ấm lòng, nép chặt vào bờ ngực vạm vỡ...

- Vâng!!...

.

.

.

...

Ngay từ lúc bắt đầu, mọi thứ chỉ như một vở kịch có sẵn... Hạnh phúc và ngàn đắng cay, hạnh phúc thật sự không ai ngờ lại luôn ở bên cạnh... Định mệnh ư?? Ngay từ lúc bắt đầu, đã luôn có một sợi dây đỏ gắn kết cả hai người, đưa cả hai đến một kết thúc viên mãn... Chạy trốn định mệnh?? BẠN à, đó vốn là điều không thể...

.... End...

...

...

Đôi lời của Au...

Vậy là bộ truyện “Tiểu nha đầu!! Em không thể chạy trốn định mệnh” cũng đã hoàn thành rồi nhỉ?! (-))!! Có vẻ chap cuối nên dài hơn bình thường bạn ha?! Nhưng khi xem lại, au cảm thấy bộ truyện này tiến triển quá nhanh!! Có lẽ là truyện đầu tay nên nó thế?! Và cuối cùng, thanks các bạn đã ủng hộ truyện đầu tay của mình??... Chân thành cảm ơn!! (-))

35. Ngoại Truyện

Hôm nay, có lẽ sẽ là ngày hạnh phúc nhất đời nó... À không!! Chỉ có một thứ có thể gọi là tuyệt vời thôi, còn lại thì...

- Ááááá!! - từ hành lang, phải nói ai ai cũng giật mình khi nghe tiếng hét của nó... Bên ngoài, Andy, Vũ Cường và Quý Phàm khoẻ môi cũng khê giật giật...

...

- Mia!! Đau... Chặt quá!!! Ặc!!...

- Nhi nhi ngốc!! Cậu mập lên rồi phải không?? - Mia khê nhăn mày, lại thuận tay kéo chặt chiếc váy cưới... Vậy là xong!!...

Chu Mia - con gái của viện trưởng Amia Group. Đáng lẽ... chỉ đáng lẽ thôi nha. Đáng lẽ cô nàng sẽ là chị vợ tương lai của nó đấy... Mà biết sao được, cô nàng này lại có tính ý với Andy mất rồi...

- Biết sao được!! Hai tháng nay Minh Khánh vỗ béo tớ ấy mà!! - nó thở dài, xoa xoa cái bụng... Mia cười cười trêu chọc, chưa gì mà đã như vợ chồng son...

- Này!! Cô dâu ngủ luôn trong đó ấy à?? Chú rể xong rồi đấy!!... - tiếng Quý Phàm từ bên ngoài vang vọng vọng vào... Mia từ bên trong không ngại ngần mà toạc miệng hét to...

- Cô dâu là con gái!! Understand??...

- Con gái thì phải chuẩn bị lâu... Understand?? - Andy tiếp lời Mia, vỗ vai anh cười cười... Quý Phàm méo mặt, lại thêm một cặp vợ chồng son nữa rồi đấy...

...

Nói đến đây, Vũ Cường liếc mắt sang Minh Khánh bên cạnh, quả là rất phong độ nha ~!! Chắc là sẽ nhiều cô nàng đau lòng lắm đây... Còn về cậu, dù mặt vẫn lạnh như tiền nhưng trong lòng không giấu được niềm vui đang nhen nhóm. Sau hôm nay, nó sẽ là của cậu rồi...

...

- Hắc hắc!! Cậu sẽ phải gọi tớ là anh vợ đấy nhá!!... - à!! Cậu quên mất thằng điên này... Nghe đến đây, cậu nhớn miệng cười, nhưng gương mặt lại hằm hằm sát khí...

- Anh vợ!! - cuối câu, cậu còn cố ý nhấn mạnh, nghe được cả tiếng nghiêng răng ken két. Quý Phàm xanh mặt, Andy bên cạnh lại một lần nữa vỗ vai, thì thầm lắc đầu...

- Cậu nên bỏ cuộc đi là vừa!!...

.

.

.

Từ phía phòng cô dâu, Mia bước ra... nhoẻn miệng cười mỉm chi...

- Chú rể!! Vào đi nào!!... - cậu không tự chủ, từ đằng sau một lực đẩy cậu tiếng về phía trước... Vũ Cường chết tiệt!!...

- Chậm chậm quá!! Nhanh lên nào!! - Mia nheo mày, miệng nhớn cười trêu chọc...

Cậu nhếch môi cười, chậm rãi xoay nắm cửa bước vào trong...

....

....

// Rầm //...

Vâng!! Như bạn biết đấy, đó là tiếng đóng cửa...Nhưng mà... chú rể không ở phía trong mà ở phía ngoài... Cả đám trở mắt ngạc nhiên, cô dâu trong phòng cũng có chung một biểu cảm...

Cậu không nói không rằng, cúi gầm mặt... Xoay đầu đi hẳn... Cả đám đơ hết gần một phút rồi mới nhón nháo định mở cửa, nhưng...

- Nè!!!!!! Ít nhất anh cũng phải khen em đẹp chứ!!..... - nó trong phòng bắt mắt hết lên...

.

.

Bước chân cậu vội vã bước nhanh trên hành lang, không có ý định dừng lại... Gương mặt cậu bình thường lạnh lùng là thế nhưng...Ồi thôi!!`

Có phải đang nhìn nhầm không?? Cậu đang... đỏ mặt thì phải!? Sao chứ?? Nha đầu của cậu hôm nay quá xinh đẹp mà... Cậu cười, nụ cười thật lòng nhất từ trước đến giờ. Chưa bao giờ cậu cảm thấy hạnh phúc như lúc này...

...

...

Từ đằng xa, tiếng chuông giăng đường vang lên, báo hiệu cho giây phút kết thúc của một câu chuyện, và mở đầu cho một câu chuyện mới... Nó khẽ nhón chân, hôn nhẹ vào môi cậu, thì thầm theo gió...

- Em yêu anh!! Hãy mãi ở bên em nhé!!...

36. Ngoại Truyện 2

Theo ý kiến cao đẹp của Saymasoo và phggtrnh!! Ta sẽ tặng cho 2 nàng chap này làm quà vì comment cho ta nhá!!... :-)))

...

Vào ngày cuối thu, trời đẹp lắm, mây trắng trời xanh làm tâm hồn thơ ca bỗng bừng bay bổng...

- Hắt xì!! Thật là khốn nạn mà...!! - Vũ Cường làm bầm chửi rửa, bên cạnh là Quý Phàm và cặp đôi mới yêu cùng cặp vợ chồng son mới cưới...

- Buồn nôn chết mất!! - Vũ Cường le lói hét lên, kêu khổ cho số phận của mình... Sao ai cũng có đôi có cặp mà mình vẫn không thể thoát kiếp cô đơn thế này...

- Này!! Bốn người ầu ỹem nhau quá kéo Vũ Cường nôn thật thì chả ai biết đường mà dọn đầu nhé!! - Quý Phàm cười cười trêu, chính anh không phải cũng đang cô đơn hay sao?? Hay ya... cái cuộc đời...

- Ha!! Vũ Cường ấy hả?? Đào hoa quá cũng là cái tội, anh ha!! - Mia nép chặt vào người Andy, sau bao nhiêu khổ cực, cô đã vui mừng biết bao nhiêu khi tình yêu của mình được đáp lại...

- Phải phải!! Hắn ế luôn thì càng tốt!! - Andy dịu dàng xoa đầu Mia, tiện thể vút sang Vũ Cường cái lườm toé khói, mới tuần trước hắn còn mặt dày mời Mia đi chơi...

- Andy!! Lại kia đi!! Nhanh nhanh!! - Mia bỗng phấn khởi, vui mừng kéo Andy về phía khu vui chơi giải trí... Andy cũng chậm rãi bước theo...

... Thế là cái đôi vợ chồng tương lai dắt tay nhau đi như thế đấy...

- Này!! Có muốn đi theo họ không?? Em cũng muốn chơi!! - nó nũng nịu lay lay tay Minh Khánh, vẫn hơi gượng mồm khi gọi cậu là anh... Cậu chỉ mắng yêu nó...

- Có chồng rồi mà cứ trẻ con!! Sau này có mà ma nào thêm rước...

- Không phải có anh rước em rồi sao?? - nó then thùng cúi mặt. Không để ý bên cạnh Vũ Cường đang làm ra vẻ muốn ói... Lập tức hai giây sau bị hai cú đập vào phía chính diện...

- Trông cậu có vẻ hiền hơn hồi trước rồi đó Minh Khánh!! Chắc tại có vợ rồi nên thế!! - bên cạnh, Quý Phạm cũng bắt đầu ngứa mồm trên chốc... Và trường hợp cũng vắng xa ba mét tương tự... Rồi!! Anh chính thức rút lại chữ “hiền” mà anh đã gán cho cậu... Tên này bạo lực khủng khiếp...

Sau khi cho hai thằng bạn điên của mình ăn đập, cậu vòng tay nó kéo đi, lăm bầm nhếch môi...

- Lo mà kiếm người yêu đi!! Hai thằng dở hơi...!!...

...

- Hey!! Trên đời này may mắn không đến với hai chúng ta rồi anh bạn!! - Vũ Cường lèm bèm xong cục u trên đầu...

- Sao cũng được!! Ngày mai đến công ty tớ làm công đi!! - Quý Phạm phui quần đứng lên...

- Gì?? Sao lại là tớ?? - Vũ Cường rống khỏ, sau khi được nhận lại cái lườm toé lửa của thành bạn thì im bật...

- Còn nói!! Thư kí của tớ không phải do cậu cuỗm đi hết à?! - ... rồi một gót xoay lưng đi thẳng...

.

.

.

Quý Phạm gót chân đập nhẹ trên lá thu, bước đi thong thả... Đầu hơi ngược lên ngắm sắc trời...

Vốn trên đời này, người con gái mà anh yêu thương và muốn bảo vệ suốt cuộc đời này... chính là cô em gái ương bướng của anh đấy. Vừa ngốc nghếch lại bướng bỉnh, phận làm anh như anh sao yên?? Nhưng bây giờ... nó đã có một cuộc sống thực sự hạnh phúc với người nó yêu rồi... Có lẽ... anh cũng nên tìm nửa mảnh ghép của cuộc đời mình thôi...

// Rầm //...

Một tiếng động trời ban vang lên làm anh phải ngoái nhìn, đôi môi anh hơi nhếch lên... Cái cảnh tượng gì đây??...

Phía trước cách anh không xa, một cô gái nằm thẳng cẳng trên sàn và trước mặt là một cây cột điện đã... “hơi bị mốp”... Mái tóc xoã dài phủ bên hai má, phần dưới chiếc váy ngắn đã bị tóc lên làm lộ nội y màu hồng hình chú gấu!! Anh không thể nhịn cười, không ngờ lại còn có một người ngốc nghếch hậu đậu và trẻ con như vậy, hết như Quý Nhi nhà anh...

Anh khề bước chân lại gần, đưa bàn tay về phía cô gái... Cô gái ngược mắt nhìn anh, đỏ mặt rồi đứng dậy luống cuống cảm ơn... Anh cảm thấy hơi... dễ thương chó nhí??...

Cô bé then thùng quay gót toan chạy đi, một lực từ phía sau lại siết chặt... Cái cảm giác này... thật ảm áp quá!!

- Anh có thể biết tên em không?? - anh dịu dàng hỏi...

- Em... em là Tuyết... Du ạ!!...

A ~!! Có vẻ Quý Nhi sẽ có thêm một cô chị dâu hậu đậu rồi đây...

.

.

.

Vũ Cường sau khi Quý Phàm rời đi, vẫn nằm im tại chỗ, ngược mắt nhìn khóm lá vàng cam đang phủ hết cả một góc trời... Không khí thật yên bình đến kì lạ...

Đào hoa ư?? Chẳng qua là chỉ chưa thật sự tìm thấy người mình cần thôi mà...

Vũ Cường bật dậy, đắm chiêu nhìn chiếc lá úa vàng từ từ rơi rụng... Liệu sau này, anh có phải lẻ loi một mình đi đến cõi chết hay không?? Tự cốc đầu, anh sao lại nghĩ sâu xa như vậy chứ??...

Cái không khí yên tĩnh, bỗng chốc thay bằng tiếng sột soạt...

... Sột soạt??...

...Sao lại có tiếng sột soạt được chứ??...

Vũ Cường đánh mắt, chợt khựng lại... Quả nhiên có người... Là bóng lưng của một cô gái ngồi dựa vào cây dễ quạt...

Đứng dậy, chậm rãi đi đến, dường như cô bé vẫn chưa phát hiện... À!! Hình như là đang vẽ thứ gì đó...

- Em vẽ đẹp đấy!! - Vũ Cường bất chợt lên tiếng, hơi hoảng, cô bé bật dậy, luống cuống giấu tranh sau lưng và lùi về sau vài bước, hơi đỏ mặt...

- Anh nói thật!! Bầu trời đó nhìn đẹp lắm!! - Vũ Cường đến đỡ cười vì phản ứng của cô bé, anh chỉ xem tranh thôi mà...

- Anh xem em vẽ được chứ?? - lên tiếng đề nghị, cô bé thẹn thùng bước đến giơ tranh cho cậu xem... Ôi!! Thật dễ thương chết mất!!...

Anh gỡ trang đầu tiên, dòng chữ in nghiêng “An Tiểu Lệ” đập ngay vào mắt, hơi cười cười...

- Tên em??

Cô bé cười cười, hai má ửng đỏ, gật đầu... Anh hơi khó chịu, sao cô bé không trả lời anh chứ??...

- Cô bé!! Đây là gì?? - cậu chỉ trong bức tranh cái cây cao sừng sững... Cô bé cũng chỉ đưa tay chỉ về phía cây dễ quạt phía đối diện, anh hơi nheo mày...

- Em không nói được?? - anh chỉ để ý cô bé thoáng giật mình, nét mặt có gì đó bị thương xao xuyến. Làm cho con người ta chỉ muốn ôm vào lòng bảo vệ...

Trả lại tranh, Tiểu Lệ luống cuống thu dọn màu vẽ... Tiểu Lệ bước đi, lại nghe sau lưng có tiếng vọng to...

- Tiểu Lệ!!... - theo phản ứng, Tiểu Lệ xoay người lại, hơi nghiêng đầu... Anh cười cười rồi nói to...

- Ngày mai!! Hãy vẽ cho anh xem nữa nhé!!...

....

...

...End...

...

Saymasoo và phggtrnh đâu?? Hai nàng giơ tay điểm danh nào!!...:-)))